

SZEPTEMBER 14., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

(Az ülést 17.00-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. - Az Európai Parlament 2009. július 16-án berekesztett ülését ismét megnyitom.

2. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. - Alig két héttel ezelőtt részt vettem a Westerplatte-félszigeten tartott ünnepségen, ahol a II. világháború kitörésének 70. évfordulójára emlékeztek. A világháború rettegésbe kergette Európát, több millió áldozatot követelt, és közel fél évszázadon keresztül megosztotta kontinensünket. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a háború és az erőszak ismét visszatérhet Európába.

Ki kell térnem egy másik erőszakos eseményre is, amely a nyáron történt. Az ETA szolgálatuk teljesítése közben meggyilkolta a spanyol polgárország két tisztjét.

Sajnálattal tudatom a Parlamenttel, hogy augusztus 10-én, életének 78. évében elhunyt Ernest Gline úr, a Ház korábbi belga tagja. Gline úr 1968 és 1994 között dolgozott az Európai Parlament képviselőjeként. 1979 és 1984 között a Szocialisták Képviselőcsoportjának elnöke is volt.

Továbbá sajnálattal tudatom Önökkel, hogy július 12-én, életének 67. évében elhunyt Sir Christopher Prout, a Ház korábbi brit tagja. Sir Christopher Prout, később Lord Kingsland, 1979 és 1994 között dolgozott az Európai Parlament képviselőjeként. 1987 és 1994 között az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának elnöke is volt.

A viták megkezdése előtt kérem Önöket, hogy közösen adózzunk tisztelettel azok emlékének, akik feláldozták életüket Európa védelmében, valamint azokénak, akik életüket az európai szolgálatnak szentelték, és hozzájárultak ahhoz, hogy Európa a mai formájában létrejöhessen.

(A Ház feláll és egy perces csenddel emlékezik az elhunytakra)

3. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

4. A képviselőcsoportok tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

5. A bizottságok tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

6. Kérelem a parlamenti mentelmi jog felfüggesztésére: lásd a jegyzőkönyvet

7. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

8. Helyesbítés (az eljárási szabályzat 216. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

9. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Szóbeli választ igénylő kérdések (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

11. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

12. Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

13. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

14. Végrehajtási intézkedések (az eljárási szabályzat 88. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

15. Ügyrend

Elnök. - Kiosztottuk az Elnökök Értekezlete által 2009. szeptember 10-én, csütörtökön, az eljárási szabályzat 137. cikke alapján összeállított végleges napirendtervezetet.

Hétfő és kedd

Nincs változás.

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Elnök úr, nagyon rövid leszek.

Valójában az eljárási szabályzatot szeretném idézni az Elnökök Értekezletével kapcsolatban, amely, amint azt Ön kiemelte, elnök úr, a napirend összeállításáért felelős.

Az eljárási szabályzat előírja, hogy az Elnökök Értekezletén részt kell vennie, értelemszerűen, Önnek, a képviselőcsoportok elnökeinek, valamint a független képviselők nevében egy tagnak.

A független képviselők küldöttjének kinevezése a mai napig nem történt meg. Több független képviselő írt Önnek ez ügyben, és örömmel találkozónának Önnel.

Nagyra értékelném, elnök úr, ha összehívna egy megbeszélést az összes független képviselő részvételével annak érdekében, hogy az eljárási szabályzatnak megfelelően megválaszthassák küldöttjüket az Elnökök Értekezletére, és az Értekeztet teljes tagsággal hozhassa meg döntéseit.

Elnök. - Köszönjük a felszólalást. A mai ülés során felveszem majd a kapcsolatot Önnel és a többi képviselővel, hogy egyeztethessünk a szükséges lépésekről.

Szerda

Szerdára a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjától érkezett hozzám egy indítvány.

Daniel Cohn-Bendit, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.* – (FR) Hölgyeim és uraim! Az Elnökök Értekezlete megszavazta, hogy a Bizottság elnökének megválasztása – kinevezése – szerepeljen a szerdai napirenden.

Kedden délután vitát rendezünk a javasolt bizottsági elnökök személyéről. A kinevezéssel kapcsolatos szavazás elhalasztását indítványozzuk, mivel az írországi népszavazásra 22 nap múlva kerül sor. A népszavazás a Lisszaboni Szerződés elfogadása, illetve elutasítása szempontjából meghatározó. Egy ma megjelent közvélemény-kutatási eredmény szerint az írek 62%-a támogatná a Szerződést.

Úgy gondolom, akár támogatjuk, akár ellenezzük a Lisszaboni Szerződést, tiszteletben kell tartanunk az írországi polgárok szavazatát. Ugyanakkor teljesen abszurdnak tűnik számunkra, hogy 21 nappal korábban megtartsunk egy szavazást, és még a Nizzai Szerződés értelmében válasszunk elnököt, jóllehet lehetőségünk lenne rá – legalábbis a Lisszaboni Szerződést támogatóknak –, hogy a Bizottságot és az elnök személyét már a Lisszaboni Szerződés értelmében jelöljük ki.

Októberben már tudni fogjuk, mihez tartjuk magunkat. A lengyel elnök ünnepélyesen kijelentette, hogy az ír népszavazást követően aláírja a Lisszaboni Szerződést.

A cseh Alkotmánybíróság ünnepélyesen kijelentette, hogy meggyorsítja a Lisszaboni Szerződést érintő két panasszal kapcsolatos döntéshozatalt, mivel legutóbb egyhangúlag úgy határoztak, hogy a Lisszaboni Szerződés nem alkotmányellenes.

Éppen ezért a Szerződés lengyelországi és írországi ratifikálását követően a cseh elnök nem mondhat nemet.

Máris befejezem, csak még egy fontos pont, elnök úr. A Parlament identitása forog kockán ebben a kérdésben, és ha nem szánunk rá két percet, hogy elgondolkodjunk rajta, akkor nem teljesítjük képviselői kötelességünket. Ez nagyon fontos. Ezért nem arra kérem Önöket, hogy Barroso úr mellett vagy ellen szavazzanak, hanem

arra, hogy az ír népszavazás után adjuk le a voksokat, és szükség esetén halasszuk el a mai szavazást a következő hónapra.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Cohn-Bendit úr a képviselőcsoportom által a múlt heti Elnökök Értekezletén előterjesztett indítvánnyal kapcsolatban szólalt fel. A szóban forgó indítványt mi nyújtottuk be, meggyőződésünk ugyanis, hogy a jelenleg tapasztalható zűrzavaros helyzetet nem az ír népszavazás, és nem is a prágai Alkotmánybíróság, hanem a Tanács részéről elhangzott vélemények következtetlensége idézte elő. Teljesen egyértelmű, hogy egy jogalappal rendelkező közösségnek – és az Európai Unió saját bevallása szerint éppen ilyen – az érvényes jogszabályoknak megfelelően kell eljárnia. Az érvényes jogszabály jelen esetben a Nizzai Szerződés. Éppen ezért nem tehetünk mást, mint hogy a Nizzai Szerződést vesszük figyelembe, és a Bizottság elnökével, valamint összes tagjával együttműködünk.

A Tanács azt szeretné, hogy az elnököt a Nizzai Szerződés alapján válasszuk meg, ezt követően azonban a Cohn-Bendit úr által javasolt utat kívánja követni, vagyis a biztosok esetében már a Lisszaboni Szerződést alkalmazná, ami azt jelentené, hogy a Bizottság elnökének és a biztosoknak a megválasztása eltérő jogalap szerint történne – ez egyébként a Bizottság elnöke szerint is sajnálatos lenne. Ezért hangoztatja a lisszaboni többséget, amelyre szüksége lenne, de nem fogja megkapni.

Mindez önmagában is jelzi, milyen kusza helyzetet teremtett a Tanács, amely az Unió és a Bizottság elnöke számára egyáltalán nem kedvező. Éppen ezért úgy gondoltuk, hogy halasszuk el a szavazást, amíg a Tanács eldönti, mit is szeretne valójában. Ezért támogatjuk ezt ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Meggyőződésünk, hogy a szavazás elhalasztása a Cohn-Bendit úr által említettektől eltérő okok miatt szükséges, ezért az általunk felsorolt okok miatt támogatjuk az indítványt.

Elnök. - Szeretnék felkérni egy képviselőt, hogy fejtse ki ellenvéleményét az indítvánnyal kapcsolatban. Daul úr kért szót. Öné a szó, Daul úr.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr! Mint tudja, nem szoktam túllépni a rendelkezésemre álló felszólalási időt.

Először is, nem értem Cohn-Bendit urat: már az európai parlamenti választások elhalasztását is kérnie kellett volna addig, amíg a Lisszaboni Szerződés hatályba nem lép.

Mivel ma az Európai Parlamentben a Nizzai Szerződés van érvényben, annak alkalmazására hívunk fel mindaddig, amíg a Lisszaboni Szerződés hatályba nem lép. Kérném továbbá, hogy amíg ismét szavazhatunk Barroso úr személyéről, a végsőkéig tartsuk tiszteltben a szabályokat. A Parlamentnek fel kell készülnie a Lisszaboni Szerződés szerinti működésre, és majd akkor szavazhatunk Barroso úrról és a Lisszaboni Szerződésről, Cohn-Bendit úr. Ellenkező esetben nem lennénk következetesek. Ennyit szerettem volna mondani Önnek.

A Bizottság kialakítása érdekében – és ezt holnap kérelmezni fogom –, azt kérném, hogy az október 2-án tartott népszavazást követően a meglévő, vagyis a Nizzai Szerződés határozzuk meg a Bizottság összetételét. Megvitatjuk majd a Lisszaboni Szerződést, ha itt lesz az ideje, majd ha Cohn-Bendit úr meggyőzte Klaus urat, hogy írja alá – és mivel ő szívesen aláírja a szerződést, nagyon gyorsan meg is fogja tenni. Akkor alávetjük a Parlamentet a Lisszaboni Szerződés hatályának, és e Szerződés értelmében választjuk majd meg a Bizottság elnökét, ha ugyanis következetesek szeretnénk lenni, az elejétől a végéig annak kell lennünk. Most egy olyan Bizottságra van szükség, amely a válságban működni tud, amely a koppenhágai konferencia idején működőképes. Mint azonban Önök is tudják, hosszú utat kell még megtennünk, amíg az Bizottság az összes biztossal megkezdheti a működését.

Ezért képviselőcsoportom többi egyaránt illetékes tagjával együtt kérem, hogy szerdán szavazzunk a Bizottság elnökére.

(Taps)

(A Parlament elutasítja az indítványt)

Csütörtök

Nincs változás.

(Az ügyszrendet elfogadják)

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

16. Szavazások órája

16.1. A parlamentközi küldöttségek számszerű összetétele (szavazás)

16.2. Algirdas Šemeta az Európai Bizottság tagjává történő kinevezésének jóváhagyása (B7-0037/2009)

16.3. Pawel Samecki az Európai Bizottság tagjává történő kinevezésének jóváhagyása (B7-0035/2009)

16.4. Karel De Gucht az Európai Bizottság tagjává történő kinevezésének jóváhagyása (B7-0036/2009)

17. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Algirdas Šemeta a Bizottság tagjává történő kinevezésének jóváhagyása (B7-0037/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) Támogattam az Európai Parlament állásfoglalását, amely jóváhagyta Algirdas Šemetának az Európai Bizottság tagjává történő kinevezését. A döntés jogi oldalát azonban megkérdőjelezem. Az Európai Közösséget létrehozó Szerződés 215. cikkének (3) bekezdése értelmében, amely meghatározza a biztosok lemondásakor érvényes szabályokat, a Tanács az, amely minősített többséggel kijelöli a helyettes biztost. Meglátásom szerint az Európai Parlament ebben a konkrét esetben nem illetékes, és eljárási szabályzata, amelyben a 17. melléklet (2) bekezdésének 2. pontja titkos szavazást ír elő, ellentétben áll a Szerződéssel. Az eljárási szabályzat ezen előírása kétségtelenül kötelező erejű az Európai Parlamentre nézve, a megfelelő módon kinevezett biztosra nézve azonban nem. Az EK-Szerződés 214. cikkének (2) bekezdése, amelyet furcsa módon az állásfoglalás jogalapjaként említene, nem az új biztosnak a lemondás esetén történő kinevezésére, hanem a Bizottság mint testület jóváhagyására vonatkozik. Érdekesnek találom továbbá, hogy az állásfoglalást az eljárási szabályzat 106. cikkének (4) bekezdése alapján fogadták el, amely pedig a teljes Bizottság megválasztását, és nem egy biztos leváltását érinti.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) Szavazatommal támogattam Šemeta urat, akinek gratulálni szeretnék a kinevezéshez, és sok sikert kívánok neki. Ugyanakkor aggodalmamnak kell hangot adnom – ismét, hiszen a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságban ezt már megtettem – azzal a javaslatával kapcsolatban, amelynek értelmében az európai gazdaságélénkítési program finanszírozásához szükséges források egy részét a mezőgazdasági ágazatnak szánt közvetlen támogatásokra elkülönített összegből lehetne fedezni. Remélhetőleg csupán egyszerű félreértésről van szó, és nem kerül sor ilyen elfogadhatatlan intézkedés végrehajtására.

- Paweł Samecki a Bizottság tagjává történő kinevezésének jóváhagyása (B7-0035/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) Támogattam az Európai Parlament állásfoglalását, amely jóváhagyta Paweł Sameckinek az Európai Bizottság tagjává történő kinevezését. A döntés jogi oldalát azonban megkérdőjelezem. Az Európai Közösséget létrehozó Szerződés 215. cikkének (3) bekezdése értelmében, amely meghatározza a biztosok lemondásakor érvényes szabályokat, a Tanács az, amely minősített többséggel kijelöli a helyettes biztost. Meglátásom szerint az Európai Parlament ebben a konkrét esetben nem illetékes, és eljárási szabályzata, amelyben a 17. melléklet (2) bekezdésének 2. pontja titkos szavazást ír elő, ellentétben áll a Szerződéssel. Az eljárási szabályzat ezen előírása kétségtelenül kötelező erejű az Európai Parlamentre nézve, a megfelelő módon kinevezett biztosra nézve azonban nem. Az EK-Szerződés 214. cikkének (2)

bekezdése, amelyet furcsa módon az állásfoglalás jogalapjaként említenek, nem egy új biztosnak a lemondás esetén történő kinevezésére, hanem a Bizottság mint testület jóváhagyására vonatkozik. Érdekesnek találom továbbá, hogy az állásfoglalást az eljárási szabályzat 106. cikkének (4) bekezdése alapján fogadták el, amely pedig a teljes Bizottság megválasztását, és nem egy biztos leváltását érinti.

- Karel De Gucht a Bizottság tagjává történő kinevezésének jóváhagyása (B7-0036/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), *írásban*. – (FR) Támogattam az Európai Parlament állásfoglalását, amely jóváhagyta Karel De Guchtnak az Európai Bizottság tagjává történő kinevezését. A döntés jogi oldalát azonban megkérdőjelezem. Az Európai Közösséget létrehozó Szerződés 215. cikkének (3) bekezdése értelmében, amely meghatározza a biztosok lemondásakor érvényes szabályokat, a Tanács az, amely minősített többséggel kijelöli a helyettes biztost. Meglátásom szerint az Európai Parlament ebben a konkrét esetben nem illetékes, és eljárási szabályzata, amelyben a 17. melléklet (2) bekezdésének 2. pontja titkos szavazást ír elő, ellentétben áll a Szerződéssel. Az eljárási szabályzat ezen előírása kétségtelenül kötelező erejű az Európai Parlamentre nézve, a megfelelő módon kinevezett biztosra nézve azonban nem. Az EK-Szerződés 214. cikkének (2) bekezdése, amelyet furcsa módon az állásfoglalás jogalapjaként említenek, nem egy új biztosnak a lemondás esetén történő kinevezésére, hanem a Bizottság mint testület jóváhagyására vonatkozik. Érdekesnek találom továbbá, hogy az állásfoglalást az eljárási szabályzat 106. cikkének (4) bekezdése alapján fogadták el, amely pedig a teljes Bizottság megválasztását, és nem egy biztos leváltását érinti.

18. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

19. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – Most rátérünk a legfeljebb egyperces felszólalásokra. Rendkívül sok kérelmet kaptunk. Ez fokozott részvételi szándékról tanúskodik a Ház képviselőinek részéről, ami elismerésre méltó. Ugyanakkor nem adhatok szót mindenkinek, hiszen a 100 felszólalás másfél órát venne igénybe, nekünk pedig csupán 30 perc áll rendelkezésünkre.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Elnök úr! Mivel ez az első alkalom, hogy felszólalhatok itt a Parlamentben, először az anyanyelvemen szólalnék meg. Mint azt tudják, Írország már készül a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos népszavazásra, és reméljük, hogy október 2-án kedvező eredmény születik majd. Az egyik tényező, amely a korábbiakhoz képest számottevő különbséget jelent, az Európai Unió által az ír kormánynak az adókra, az abortuszra és a védelmi kérdésekre vonatkozóan nyújtott garancia. A sporttal kapcsolatban a Lisszaboni Szerződésbe foglalt új kitétel, amelyet a szöveg korábban meg sem említett, szintén nagyon fontos.

Olyan emberként, akinek a játéktól kezdve az igazgatásig különböző szinteken az egész életét meghatározta a sport, meggyőződésem, hogy az ír sportszerető közönség jó néven vette, hogy a Lisszaboni Szerződés révén az EU komolyan foglalkozhat a sporttal, és egyaránt támogathatja a nemzeti és nemzetközi sportágakat is. Ezért, és olyan nyilvánvalóbb okokból, mint a sport egészségügyi, társadalmi és fizikai jóléttel kapcsolatos előnyei, nélkülözhetetlen, hogy a Lisszabon után időszakban jelentős támogatást nyújtsunk a ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Vasileia Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Elnök úr! Úgy gondolom, hogy más tagállamokkal összehasonlítva Románia mezőgazdasági ágazatán belül a szerkezeti problémák szempontjából akadnak bizonyos eltérések. Hangsúlyoznám, hogy az Európai Uniónak – politikai és gazdasági befolyását igénybe véve – több figyelmet kellene szentelnie a később csatlakozott tagállamok számára mezőgazdasági célokra megítélt összegek kezelésére.

Véleményem szerint a probléma megoldható lenne, ha a fenntartható mezőgazdasági ágazatot 2013 után is megfelelő költségvetéssel támogatnánk. Ez a mezőgazdasági termelők számára közép- és hosszú távú kilátásokat jelentene, valamint megfelelő forrásokat biztosítana ahhoz, hogy a román mezőgazdaság felzárkózhasson az európai színvonalhoz, és lehetőség nyíljon egy egységes Európa kialakítására.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Hölgyeim és uraim! Magyarország és a magyar kisebbségek folyamatosan megemlítik a nemzeti kisebbségek kérdését. Féligazságok és esetenként akár hazugságok révén is megpróbálják saját javukra befolyásolni az európai közvéleményt. Mi az igazság?

Az elmúlt nyolc évben a Magyarországon élő nemzeti kisebbségek szinte teljesen eltűntek, amit Európa tétlenül nézett. A szlovák kisebbség tagjainak száma 300 000-ről 10 000-re csökkent. A környező országokban, többek között Szlovákiában élő magyar kisebbség száma nem változott.

Az elmúlt két évben hat roma polgárt gyilkoltak meg Magyarországon, és több tucat roma súlyosan megsérült. Zsidók elleni támadásoktól lehet tartani, miközben a szélsőségek egyéb formái is egyre terjednek, már a magyar határokat is átlépve. Az agresszió jelenségét Magyarországon nem megfelelően kezelik, amit el kell ítélni. Az európai intézményeknek határozottabb megközelítést kell kialakítaniuk a szélsőséges ilyesfajta megnyilvánulásaival szemben.

João Ferreira (GUE/NGL). - (PT) A Hondurasban június 28-án végrehajtott puccs merénylet volt a hondurasiak politikai véleményszabadsága és legalapvetőbb demokratikus jogai ellen.

Azóta a tényleges kormány elnyomó intézkedéseket fogadott el az utcákon tüntető népi mozgalommal szemben, és olyan rendszert vezetett be, amelynek meghatározó elemei a médiatiltalom, a szabadságjogok korlátozása, az üldöztetés, a jogtalan bebörtönzések, valamint a puccsellenes szervezett ellenállás tagjainak eltűnése vagy akár meggyilkolása.

Mindennek személyes tanúi voltunk, amikor az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja a közelmúltban ellátogatott Hondurasba és Nicaraguába, ahol találkoztunk az ország törvényes elnökével, Manuel Zelayával. Az európai intézmények reakciója ezekre a körülményekre legalábbis kétértelmű. Míg néhányan elfogadhatatlan módon hallgatnak, mások mindkét oldalt megpróbálják rávenni, hogy lehetőségükhöz mérten a lehető leggyorsabban politikai megoldást találjanak az ügyben. Eközben egymástól eltérő dolgokat egyformán kezelnek, és figyelmen kívül hagyják, ki a felelős, mintha csak nem az egyik oldalon egy demokratikusan megválasztott elnökkel, a másikon pedig egy törvénytelen kormánnyal lenne dolguk, amely utóbbi a törvénytelen hatalomátvételt követően az elnököt bebörtönözte, és kiutasította az országból.

A demokrácia legalapvetőbb tisztelete megköveteli az európai intézményektől, hogy határozottan és erélyesen ítéljék el a puccsot, és nemzetközi szinten olyan intézkedéseket hajtsanak végre, amelyekkel erősebb nyomást gyakorolhatnak a hatalmon lévő illegális kormányra, és elszigetelhetik azt. Ezenfelül nem ismerhetnek el, és nem támogathatnak semmilyen, az országban a törvényesség visszaállítása előtt tartott választást.

John Bufton (EFD). - Elnök úr! A Parlament új képviselőjeként úgy gondolom, hogy a walesi és az Egyesült Királyság többi részén élő mezőgazdasági termelők számára az egyik legnagyobb kihívás a juhok elektronikus azonosítása, amely javaslat 2010. január 1-jén lép hatályba. Az a helyzet, hogy a használatra kijelölt beolvasó eszköz nem megfelelő. Értésülesem szerint csupán 79%-os pontossággal működik, ami az egyesült királyságbeli gazdálkodók számára súlyos problémákat fog okozni.

Arra biztatom a Bizottságot, hogy gondolja át újra, és csak önkéntes alapon vezesse be ezt a döntést. Attól tartok, hogy sok gazdálkodó számíthat majd szankciókra a pontatlan eszköz miatt, és az általuk kapott egységes területalapú támogatás mértéke így csökkenni fog. A legrosszabb esetben ez a csökkenés akár a 100%-ot is elérheti. Az eddig tett engedmények hasznosak ugyan, de nem elégségesek.

Döbbenetesnek találom, hogy a Bizottság az eszközök ilyen mértékű hibás működése ellenére is be kívánja vezetni az elektronikus azonosítást (EID). Az ésszerű lépés az lenne, ha a következő év januárjától önkéntes alapon vezetnék be ezt az eljárást. Kérem a parlamenti képviselőket, hogy támogassák véleményemet ebben az európai állattenyésztési ágazat szempontjából oly fontos kérdésben.

Krisztina Morvai (NI). - Elnök úr! Fel szeretném szólítani a Parlamentet, hogy hozzon azonnali és hatályos intézkedéseket az új tagállamok kistermelőinek és családi gazdaságainak megmentése érdekében elsősorban a kelet- és közép-európai országokban, különösen pedig hazámban, Magyarországon.

Mi történt ezekkel a mezőgazdasági termelőkkel? Az Európai Unióhoz történő csatlakozás eredményeképpen úgymond „fel kellett ajánlanunk” piacaink 100%-át, és ezért cserébe megkaptuk a támogatások 25%-át. Ez nem csupán méltánytalan és igazságtalan, de egyben törvénytelen is: egyértelműen sérti a Római Szerződést. Ezután ezek a termelők megpróbálták az igazságtalan és törvénytelen körülmények között versenyben maradni, és céljuk eléréséhez kölcsönöket – hatalmas összegű kölcsönöket – kellett felvenniük. Most, hogy csődbe mentek, gyarmatosításhoz hasonló körülmények között kell értékesíteniük földjeiket, és meg kell nyitniuk azokat a nálunk tízszer nagyobb GDP-vel rendelkező országok előtt. Felszólítom az Európai Uniót, hogy haladéktalanul vizsgálja felül a koppenhágai megállapodást.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). - (RO) Elnök úr! Néhány képviselőtársamhoz hasonlóan én is egy, a mezőgazdasági ágazatban tapasztalható problémával kapcsolatban szerettem volna szót kérni. A közelmúltban azonban rendkívüli módon felkeltette a figyelmemet a *Wall Street Journal* című lap egyik cikke, ezért tiszteletbeli kötelességemnek érzem, hogy ismertessem azt a Parlament előtt, és közvetítsem a szerzők által megfogalmazott kérést.

A cikk címe, amely érzésem szerint megfelelően összefoglalja annak fő mondanivalóját, a következő volt: „Barroso úr, bontsa le a kisvállalkozások működését gátló falakat” (Mr Barroso, Take Down Small Business Walls). A cikk nem más tesz, mint felkéri a következő Európai Bizottságot, hogy intézkedéseivel elsősorban a válság időszakában igen kiszolgáltatott kis- és középvállalkozásokat támogassa, és a 2008. évi *kisvállalkozói intézkedéscsomag* végrehajtását illetően semmilyen formában ne alkudjon meg. Az Európai Parlamentnek kötelessége biztosítani ezeknek az intézkedéseknek a megfelelő és hatékony végrehajtását, mivel az Európai Unió több mint 20 millió kis- és középvállalkozásának szüksége van rájuk.

Evgeni Kirilov (S&D). - (BG) Elnök úr! Augusztus elején hihetetlen dráma bontakozott ki a Macedóniai Köztársaságban, amely sokkolta a bolgár közvéleményt. Egy 23 éves macedón állampolgárt és a gyermekét még szoptató édesanyát, Spaska Mitrovát erőszakkal bekísérték a rendőrkapitányságra, majd átszállították a hírhedt Idrizovo börtönbe, ahol elvették tőle a gyermekét. A rendőrségnek a hajánál fogva kellett végighúznia őt az épület felső szintjéről az alsóra, mert nem akart megválni a gyermektől. Három hónapi börtönbüntetést kapott, mert volt férjének nem tudott fekhelyet biztosítani a gyermekük szobájában. El lehet képzelni mindennek a következményeit. Mitrova asszony az év elején bolgár állampolgárságot kapott. Úgy tűnik, ez indokolja a vele szembeni embertelen bánásmódot, és az esete egyáltalán nem egyedi. Körülbelül két évvel ezelőtt feltettem a kérdést a jelenlegi macedón külügyminiszternek: „Mi az oka, hogy ilyen mértékű gyűlölet tapasztalható azokkal a macedónokkal szemben, akik felveszik a bolgár állampolgárságot?”, amelyre ő így válaszolt: „Ezek még a múlt csökevényei.” Mivel a bolgár elnök és a kormány erőfeszítései nem jártak eredménnyel, felkérem Olli Rehn biztos urat, hogy személyesen vizsgálja meg ezt az égbekiáltó igazságtalanságról tanúskodó esetet, amely a csatlakozási tárgyalások megkezdésének küszöbén álló országban történt.

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Olaszország egyeztetés nélkül szárazföldi földgáz terminált szeretne elhelyezni az olasz-szlovén határon. Az Európai Unió azonban a kölcsönös bizalom és a jószomszédi viszony alapján jött létre. A környezetre nézve káros energiaforrások biztosítása különleges környezetmegőrzési intézkedéseket, ezzel együtt azonban alapvető ösztönzést is követel.

Azáltal, hogy megpróbálja elrejteni Szlovénia elől az intézkedései által a környezetre gyakorolt és a határon is átnyúló káros hatásokat, Olaszország minden érintett félnek, többek között önmagának is kárt okoz, legfőképpen azonban a vitatott létesítmény közelében élőknek. A szlovén lakosság és a szlovén kormány határozottan ellenzi a terminál létrehozását.

Meglehet, hogy Berlusconi úr politikai túlélésének zálogát Olaszországban a kamerák előtti nyílt hazugságok jelentik. Az ilyen magatartás szándékos gyakorlatként való alkalmazását azonban az Európai Unióban nem lehet, és nem is szabadna megengedni. Ez teljességgel elfogadhatatlan.

Mindez az Európai Unió alapelveinek felháborító megsértését jelenti, Olaszország pedig az emberi élet és a környezet kárára folytat manipulatív viselkedést. A nemzetközi megtévesztés eszközével próbál meg szárazföldi terminált építeni Žavlje (Aquilinia) városánál, a Trieszti-öbölben, amely már így is rendkívül szűk. A terv rombolja a környezetet, tönkreteszi a közösségi egymás mellett élés lehetőségét a határon, és nagyon rossz példát mutat a leendő tagállamok számára.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Elnök úr! Rendkívüli aggodalomra ad okot, ami a Santa Maria de Feira városában található korábbi német Rhode cipőgyárral, mai nevén a Sociedade Luso-Alemã de Calçado üzemmél történik.

A vállalat valaha 3000 személyt foglalkoztatott, de a németországi nehézségek nyomán elbocsátások történtek, így jelenleg hozzávetőleg 1000 főt alkalmaz. Ezek többsége nő, akik csökkentett munkaidőben, csökkentett fizetésért dolgoznak. Felmerült annak a veszélye, hogy a portugáliai választások befejezését követően a gyár bezárhat.

A településen folyamatosan nő a munkanélküliség, ami mára több ezer munkavállalót érint, különösen a cipőiparban és a paraafa-feldolgozó iparban. Ezt figyelembe véve különleges intervenciók intézkedések bevezetését kérjük annak érdekében, hogy a munkanélküliség által erősen sújtott térségben megelőzhető legyen a termelést és a munkahelyeket érintő újabb súlyos csapás.

Nicole Sinclair (EFD). - Elnök úr! Nem fogadom el a Parlament és a többi európai uniós intézmény legitimitását, és azt, hogy az Egyesült Királyságra vonatkozó jogszabályokat alkothassanak.

Választóim azért küldtek ide, hogy elmondjam, nem szeretnék, hogy a pénzükből naponta 45 millió fontot költsenek el az Európai Unióban. Azt szeretnék, ha ezt a pénzt az Egyesült Királyságon belül a saját iskoláinkra, a saját kórházainkra és infrastruktúránkra fordíthatnánk, nem pedig az Önök könyvvizsgálataival kapcsolatos, 14 éve folyó korrupcióra pazarolnánk.

Egyszerűen összefoglalva a Bizottságba engem megválasztó személyek a következő üzenetet küldték: térjenek vissza a bürokráciájukhoz, és készüljenek fel rá, hogy az Egyesült Királyság ki fog lépni az Európai Unió nevű korrupció és kudarcra ítélt maszlagból.

Diane Dodds (NI). - Elnök úr! A Parlament a közelmúltban egységesen lépett fel egy globális terrorveszéllyel szemben. Észak-írországi választóközetemben jól ismerjük a terrorizmus fájalmát. Igaz, az elmúlt években Észak-Írország átalakuláson ment keresztül, ám még mindig vannak olyanok, akiknek a vérontás a célja.

Az elmúlt héten egy incidenssorozat utolsó eseményeként szakadár republikánusok egy 270 kilogrammos bombát helyeztek el Armagh megye déli részén, amelyet később megtaláltak. Ha nem így történik, az több ember életét követelte volna. Észak-Írországban még nem felejtettük el a múltunk és a terrorizmus áldozatait, ezért arra kérem a Parlamentet, hogy támogassa a Líbia által fizetendő kártérítésért folyó kampányt. Líbia fegyvereket szállított az IRA-nak. Azok a fegyverek számos életet kioltottak, és sokakat tönkretettek. Ezért felelősségre kell vonni Líbiát.

Eduard Kukan (PPE). - (SK) Az új hivatali időszak kezdetén nem szabad megfeledkeznünk róla, hogy közös felelősséggel tartozunk az európai kontinens békés fejlődéséért, amely a polgárok számára biztosítja a békés és sikeres élet lehetőségét. Azt is tudtára kell adnunk polgárainknak, hogy értük vagyunk itt, az ő szolgálatukban állunk.

Ezt folyamatosan szem előtt kell tartanunk, akkor is, amikor nagy családunk két tagja között konfliktus lép fel. A probléma megoldásának európai módja az ésszerű megoldást célzó helyes partnerségi párbeszéd, nem pedig az, hogy figyelmen kívül hagyjuk a másik oldalt, és közvetlenül az európai intézményekhez, például ehhez a Parlamenthez fordulunk.

A rendszeresen folytatott józan, kölcsönös párbeszéd szintén megfelelő módja lehet annak, hogy a határ mindkét oldalán megvonjuk a szélsőségektől az utánpótlást, és így csírájában fojtsuk el, vagy legalábbis nagymértékben korlátozzuk az általuk a jövőben esetlegesen elkövetendő veszélyes cselekményeket.

Rovana Plumb (S&D). - (RO) A rasszizmus elleni küzdelem számos fontos európai politika részeként valósul meg, azonban kevesebb mint egy héten belül német és a brit politikusok is részt vettek a román munkavállalókat érintő sárdobálásban, tudatlanságból, vagy mert el akarják nyerni a lakosság szimpátiáját és szavazatait. Az Egyesült Királyságban egy nyilvános ülésen elhangzott, „A románok egy szempillantás alatt kést döfnek beléd” mondathoz hasonló szomorú kijelentések, illetve az egyik német politikus azon megjegyzése, miszerint a románok nem járnak reggel 7 órára dolgozni, és nem tudják, mi a dolguk, jelentős aggodalomra adnak okot. Európai politikákat hozunk létre a rasszizmus visszaszorítása érdekében. Mit tegyünk azonban, amikor ezek a kijelentések a nagy uniós tagállamokból származó politikustársaink szájából hangoznak el?

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). - (ES) Elnök úr! Az elmúlt héten három bermeói baszk tonhalszállító hajót ismét somáliai kalózok fenyegettek meg. A térségben a halászhajókat érő ismétlődő támadások, az a tény, hogy az áldozatok veszélyben érzik magukat, valamint hogy a spanyol kormány semmit sem tesz a megoldás érdekében, aggodalommal tölt el bennünket. A halászok állítása szerint a monszun érkezésével a támadások tovább súlyosbodhatnak.

Éppen ezért szeretném elmondani itt a Parlamentben, mielőtt túl késő lenne, hogy sürgősen fegyveres katonai kíséretre van szükség ezeken a hajókon. Egyes európai kormányok, például Franciaország és Olaszország is így jártak el, és sikerült megoldaniuk a problémát.

A Bizottságnak ezért javasolnia kellene, hogy minden tagállam vezessen be hasonló haladéktalan és hatályos intézkedéseket. A tengeri kereskedelmi útvonalakra vonatkozó védelmi feltételeket sürgősen ki kell terjesztenünk a halászati területekre.

A Parlamentnek ezzel kapcsolatban problémája akadt, amelyet a múlt év október 23-án elfogadott, a kalózkodásról szóló állásfoglalásában megemlített.

Végezetül ismét elmondanám, hogy meggyőződésünk szerint Európának olyan közös kül- és biztonságpolitikára van szüksége, amelynek köszönhetően az európai intézmények hatékonyabban és hitelesebben tudnak fellépni az ilyen típusú válsághelyzetekkel szemben.

Georgios Toussas (GUE/NGL). - (EL) Elnök úr! A Kunduz régióban 2009. szeptember 4-én az Amerikai Egyesült Államokkal, az Európai Unióval és a NATO-val együtt az afganisztáni megszálló hadsereg részét képező német csapatok által végrehajtott szörnyű támadások mészárlássá fajultak, amelynek 135-nél is több polgári áldozata és több tucatnyi sérültje volt, köztük sok gyerek is, ezért ezek a támadások az afgánok ellen elkövetett háborús bűnnek minősülnek.

A támadás természetesen nem a talibánt célozta; 500 polgári személy ellen indították. A napi vérfürdők, az erőszakos és korrupt választások megszervezése, amelyek révén az afgán megszállás bábjai kerültek hatalomra, valamint az afgánokat sújtó szegénység és szenvedés elárulják, hogy az Amerikai Egyesült Államok, az Európai Unió és a NATO által e megszállott országban – és több más országban – a terrorizmus elleni küzdelem ürügyén végrehajtott gyarmatosító támadások katasztrofális következményekkel járnak a lakosságra nézve.

Az új NATO főtitkár, Anders Fogh Rasmussen és az Európai Unió külügyminiszterei által tett kijelentéseknek csupán egyetlen céljuk volt: folytatni a civil lakossággal szembeni beavatkozásokat. Az egyes országok lakosainak és az európai uniós tagállamok polgárainak követelniük kell azt, és ragaszkodniuk kell ahhoz, hogy a csapatok vonuljanak ki az országukból, és térjenek vissza saját hazájukba.

Gerard Batten (EFD). - Elnök úr! Október 2-án az írek népszavazást tartanak a Lisszaboni Szerződésről. A Lisszaboni Szerződés közel azonos az Európai Alkotmánnyal, amelyet a franciák és a hollandok határozottan elutasítottak. A Lisszaboni Szerződést az írek egyszer már elutasították, de az Európai Unió esetében a „nem” mindig rossz válasz, ha a további politikai integrációról van szó. Így az írek kénytelenek még egy népszavazást tartani, hogy az immár az Európai Unió számára egyetlen elfogadható válasszal végződjön – ez pedig az „igen”.

Az Európai Unió pusztítja a demokráciát saját tagállamaiban. Az EU alapja a megtévesztés, a csalás és a hazugság. A britektől hitvány kormányunk és politikusaink éppen azért vonták meg a népszavazás jogát, mert tisztában voltak vele, hogy a válasz egybehangzó „nem” lenne. Az írországi eredménytől függetlenül azonban Nagy-Britannia egy nap ki fog lépni az Európai Unióból, és visszaállítja nemzeti függetlenségét. Hivatali tisztségemet felhasználva büszkén kampányolok Nagy-Britanniának az Európai Unióból való feltétlen kilépéséért.

Elnök. – Köszönöm, Batten úr. 14 másodperccel többet adtam Önnek, jóllehet helytelenül állított, mégpedig azt, hogy a Lisszaboni Szerződés megegyezik az Alkotmánnyal.

George Becali (NI). - (RO) Elnök úr! Ma a „Fiatalság hangja” nevű európai projektről szeretnék beszélni, amelynek védnökségére – nagy megtiszteltetésemre – felkértek. A különböző tagállamok fiataljainak részvételével megvalósuló projekt célja az, hogy a fiatalok megfogalmazzák az általuk tapasztalt társadalmi problémákat, és megoldást keressenek rájuk. Nem csupán Önt kérem, elnök úr, hanem az Európai Bizottság elnökét is, hogy gondoskodjanak az általuk javasolt megoldások fokozottabb figyelembevételéről. Felelősek vagyunk azért, hogy e nehéz időben Európa, és legfőképpen az európai fiatalok számára egyértelmű lehetőséget biztosítsunk. Az én generációm szerencsésnek mondhatja magát, mert részt vehetett az egyesült Európa újjáépítésében. A mai Európát, de különösen a jövő Európáját képviselő fiataloknak joguk van ahhoz, hogy az elképzeléseiknek megfelelően formálják azt. Köszönöm, és Isten legyen velünk.

Elnök. – Köszönöm, és köszönöm a tömörséget is.

Csaba Sógor (PPE). - (HU) Szélsőbal és szélsőjobb ideológiája, Európa XX. századának két diktatúrája köszön vissza a XXI. század Uniójában. Megtiltják egy uniós polgár beutazását egy másik országba. Korlátozzák szabad mozgásában. 15 állampolgárt bezárnának és lehazaárulóznának és megtiltanák kiutazásukat, mert tárgyalni mennek hasonszőrű honfitársaikkal kisebbségi gondokról a Kárpát-medencei Képviselők Fórumán. Ennek az országnak a területén büntetik azokat, akik nem beszélnek helyesen az állam nyelvét kórházban, rendőrségen, öregotthonban, szülészeten, még a bevándorlókkal sem teszik ezt az Unió területén, nemhogy olyan emberekkel, akik ezer éve ott élnek azon a területen, ahol 17 éve megalakult egy új állam. Ezért fontos, hogy az Unió területén legyen egy egységes, minden ország számára kötelező kisebbségvédelmi törvény.

Arlene McCarthy (S&D). - Elnök úr! Tájékoztatni szeretném a Parlamentet, hogy az elmúlt héten az Egyesült Királyság igazságügyi minisztere kegyelmet adott a választókerületemből származó Michael Shieldsnek, aki

így kiszabadult, miután négy és fél évet töltött börtönben egy olyan bűncselekményért, amelyet nem követett el.

Michael olyan bizonyítékok alapján kapott kegyelmet, amelyek egyértelműen arról tanúskodnak, hogy erkölcsi és gyakorlati szempontból is ártatlan volt. Az orvosszakértői bizonyítékok hiánya, a hibás azonosítási eljárás és egy másik férfi, Graham Sankey által tett, aláírással hitelesített vallomás ellenére 2005-ben kevesebb mint 8 hét alatt elfogták, megvádolták és elítélték a Martin Georgiev bolgár felfizsgáló ellen elkövetett brutális támadásért.

Most köszönetet szeretnék mondani Borrell és Pöttering elnök úrnak, valamint a Parlament Petíciós Bizottságának, amiért támogatták Michael igazságért vívott harcát. A folyamat azonban még nem zárult le, ezért arra kérem a Petíciós Bizottságot, hogy továbbra is támogassa Michael kampányát az igazságért, és közvetlenül szólítsa fel a bolgár hatóságokat a bizonyítékokat tartalmazó akta felülvizsgálatára. Ez létfontosságú, ha azt szeretnénk, hogy minden egyes polgárunk bizalommal viseltessen az európai igazságügyi és rendőrségi együttműködés iránt.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) A banki ügyletek felügyeletet igényelnek. Ez az Európai Tanács és az Európai Bíróság álláspontja. Az Európai Bizottság februárban megjelent fogyasztóvédelmi felmérése szerint a bankszektorban negatív tendenciák tapasztalhatók. Észtország választott képviselőjeként néhány példát szeretnék felhozni két Észtországban működő svéd bankkal kapcsolatban. Az a probléma, hogy ezek a bankok az észtországi fogyasztókat a svéd fogyasztóktól eltérő bánásmódban részesítik. A banki szolgáltatások ára és a kamatok is lényegesen magasabbak az észt ügyfelek esetében. A kamatok mértéke például Svédországban 0,21%, míg Észtországban akár 12,2% is lehet – ez hatszázszoros különbség.

A pénzügyi válságnak az eltérő bánásmód igazolására történő felhasználása nincs összhangban az Európai Unió értékeivel. Meg szeretném ezért kérdezni az Európai Unió elnökségét jelenleg betöltő Svédországot, mi a véleménye az esetről, és meddig folytatják még a bankjaik ezt a gyakorlatot Észtországban.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Elnök úr! Azt mondtam, demokratikus forradalomra van szükség, és most olyan helyzetbe kerültünk, amely tarthatatlan mindannyiunk számára, akik szabad elhatározásunkból a Parlament egyik képviselőcsoportjának sem vagyunk tagjai.

Felkérem az Elnökséget, hogy keressen elfogadható megoldást a koordinátorokkal kapcsolatos kérdésre. Ebben a tekintetben hátrányos megkülönböztetésnek vagyunk kitéve, nem vehetünk részt a különböző bizottságok koordinátori ülésein, és nem végezhetjük rendesen a munkánkat. Szívesen teszek annak érdekében, hogy elkerüljük azt a helyzetet, amikor az Európai Bíróság által lebonyolított eljárás eredményeként – mint a 2001. évi hátrányos megkülönböztetés ügyét követően – megállapítást nyer, hogy a korábban hozott koordinátori döntések mind törvényellenesek. Ez nem csupán jelentős kárt okozna a Parlamentnek, de politikai szempontból is szükségtelen.

Arra kérem tehát az Elnökséget, hogy sürgősen fogadja el a megfelelő intézkedéseket, amelyek véget vetnek a független képviselőkkel szembeni megkülönböztetésnek, és lehetővé teszik, hogy visszatérjünk az előző tíz év gyakorlatához.

Carlos Iturgaiz Angulo (PPE). - (ES) Elnök úr! A nyáron az ETA terrorszervezet Spanyolországban meggyilkolt három személyt, három, a törvény és a szabadság védelmében álló embert: a nemzeti rendőrség egyik tisztjét és a polgárőrség két tagját. Családjukat együttérzésünkről, támogatásunkról és törődésünkről szeretném biztosítani.

Az ETA egy bűnszervezet, amelynek nincs helye Európában, mert az Európai Unióban nincs helye a radikalizmusnak, a totalitarianizmusnak és a terrorista gyilkosoknak.

Ezért az Európai Parlamentnek és minden európai intézménynek továbbra is el kell ítélnie az ETA terroristáit, és folytatniuk kell a harcot annak érdekében, hogy felszámoljuk, és eltávolítsuk kontinensünkről azt a veszélyforrást, amelyet az ETA és bűntársainak terrortámadásai jelentenek.

Az Európai Parlament jelen jogalkotási időszakában tartott első rendes plenáris ülésen elhangzó első beszédemben ezért meg szeretnék emlékeztetni az ETA terrorista tevékenységének összes áldozatáról, és tisztelettel szeretnék adózni nekik, valamint elítélem e Házban az ETA terrorszervezetet, és kérni szeretném, hogy európaiként a törvény segítségével közösen dolgozzunk azon, hogy Baszkföld, Spanyolország és Európa érdekében kiűzzük az ETA-t és támogatóit.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). - Elnök úr! Személy szerint úgy gondolom, itt az ideje, hogy változtassunk az energiaügyekkel kapcsolatos hozzáállásunkon, vagyis a hangsúlyt az „energiabiztonságról” – más szóval arról, hogy megpróbáljuk beszerezni a megbízhatatlan szállítóinktól származó szállítmányainkat – fokozatosan a „biztonságos energiára” helyezzük át, ami azt jelenti, hogy az energiaforrásokat határozott uniós ellenőrzés mellett teljes körűen kitermeljük.

Ez egy ideig természetesen kétirányú párhuzamos fellépést követel majd, amíg a mérleg nyelve végül az utóbbi javára billen, ha ugyanis Európa valóban hiteles nemzetközi szereplővé kíván válni, először meg kell szereznie a saját energiaforrásai fölötti ellenőrzést. Ellenkező esetben továbbra is csupán nemzeti szereplők egy csoportja lesz, amelynek tagjai saját nemzeti érdekeiket követik, és így kiszolgáltatottak maradnak a gátlástalan külső beszállítók „oszd meg és uralkodj!” taktikájával szemben.

Chris Davies (ALDE). - Elnök úr! Hat hónappal ezelőtt a világot sokkolták az izraeli támadások nyomán a Gázai övezetben bekövetkezett halálesetek és pusztítás. Mostanra a kamerák már eltűntek, a gazdasági ostrom azonban folytatódik. Az ottaniak számára szükséges anyagoknak és ellátmányoknak kevesebb mint egynegyede jut át az ellenőrző pontokon – összesen csupán 18 tétel. Az újjáépítéshez és a vállalkozások számára semmi; semmi, ami munkahelyeket teremtené vagy reményt nyújtana. Izrael tulajdonképpen másfélmillió embert egy falakkal körülvett és fegyveres őrök által őrzött börtöntáborban tart.

Elnök úr! Arra kérem, tudassa az elnökkel, hogy mihamarabb el kellene látogatnia Gázába, hogy saját maga értékelje a helyzetet. Ha úgy gondolja, hogy az effajta kollektív büntetés nem elfogadható, fel kell emelnie a szavát az ártatlanok védelmében.

Elisabeth Köstinger (PPE). - (DE) Elnök úr! A gazdasági válság súlyosan érintette a mezőgazdasági termelést. A helyzet különösen a tejtermelés területén drámai mértékben romlott az elmúlt 20 hónap során. A 0,21 euró alatti árak azt jelentik, hogy a termelőknek termelési költségüknél alacsonyabb áron kell értékesíteniük a tejet. Számos uniós családi tejjgazdaság fennmaradása komoly veszélyben van, és jelenleg sokan közülük egyéni megtakarításaikra támaszkodva képesek túlélni a helyzetet, ami egyértelműen tarthatatlan.

A Bizottság adatai lesújtó képet adnak a tej és a tejtermékek árának csökkenéséről. A tejtermelést érintő támogató intézkedések elengedhetetlenek, ha meg akarjuk előzni a mezőgazdaság összeomlását. A minőségnek ára van, úgy tűnik azonban, hogy ez az elv a mezőgazdasági ágazatban már nem érvényes. A termelői ár ma semmilyen kapcsolatban nem áll a fogyasztói árral.

Családi gazdaságainknak sürgős piaci támogató intézkedésekre van szükségük. A tét az európai élelmiszer-ellátás biztonságának védelme. Legfőképpen pedig nem szabad elfelejtenünk, hogy több százezer európai munkahely függ a mezőgazdaság működőképességétől.

Joanna Senyszyn (S&D). - (PL) Elnök úr! Holnap Barroso úr számít majd a támogatásunkra a következő hivatali időszakra történő megválasztásához. Emlékeztetni szeretném a Parlamentet, hogy a lengyel hajógyári munkások többször kérték a Bizottságot egy olyan döntés elfogadására, amelynek révén megmenthették volna munkahelyüket. Nem jött segítség, ugyanis Barroso úr vezetése alatt a Bizottság teljes érdektelenséggel viseltetett a munkavállalókat érintő problémák iránt. Több ezer lengyel hajógyári munkás máig szenved a Bizottság által a közösségükkel szemben alkalmazott társadalomellenes politika fájdalmas következményeitől. Ne feledjük, hogy a polgárok képviselőit választottak meg bennünket, ez azonban nem az a politika, és nem is az az Unió, amelyet választóink elvárnak tőlünk.

Ha támogatjuk Barroso urat, minden marad a régiben. A Bizottság tevékenysége és jogalkotási kezdeményezései egyre távolabb kerülnek majd Európa igényeitől. Olyan elnököt és biztosokat kell választanunk, akik gondoskodnak róla, hogy a társadalmi célok elsőbbséget élvezzenek a gazdasági megfontolásokkal szemben. Egy szociális Európára van szükség, amelyben a munkavállalók sorsa legalább olyan fontos, mint a profit. Hölgyeim és uraim! Ne hagyjuk, hogy a gátlástalan és embertelen jobboldali politikák elkendőzésére szolgáló hízeglő beszéd befolyásoljon bennünket.

Bill Newton Dunn (ALDE). - Elnök úr! John Zafiroopoulos úr esetéről szeretnék szólni, aki börtönbüntetését tölti Görögországban. Családtagjai, akik a választókerületem lakosai, meg vannak győződve az ártatlanságáról. Az év elején írásban hívtam fel az athéni igazságügyi miniszter figyelmét az esetre. Nem kaptam választ, így májusban ebben az ülésteremben egyperces felszólalásban ismertettem az ügyet. Ezt követően a Görög Állandó Képviselő tagjai besiettek az irodámba, és ígéretet tettek, hogy azonnali személyes választ fogok kapni a miniszter úrtól. Négy hónap telt el, de még nem történt semmi.

Ha a Görög Állandó Képviselő hallgat most bennünket itt az ülésteremben, megdöbbenésemnek és csalódottságomnak szeretnék hangot adni, amiért semmi sem történt. Megtették, hogy küldenek egy miniszteri választ, és ismét megvizsgálják John Zafiropoulos úr ügyét?

Ioannis Kasoulides (PPE). - Elnök úr! Ciprus 1974-es török megszállása során egy török újságíró lefényképezte, ahogy 14 ciprusi katona megadja magát a török hadseregnek. Ez a fénykép az eltűntek keresésének szimbólumává vált. A 35 évvel ezelőtt meggyilkolt, majd a sziget megszállt északi részén kútba dobott katonák holttestét néhány hete DNS-vizsgálatok alapján azonosították. Ez egyértelműen bizonyítja, hogy a török hadsereg, amely a magukat megadó foglyokért felelt, megsértette a Genfi Egyezményt.

Arra kérem a Parlamentet, sürgősen szólítsa fel Törökországot az ENSZ eltűnt személyekkel foglalkozó bizottságával való együttműködésre, a birtokukban lévő dokumentumok átadására, és két, a közelmúltban Lapithosban kijelölt, „tiltott katonai területnek” nevezett földterület megnyitására, ahol feltehetőleg további 800 fogoly van eltemetve.

Derek Vaughan (S&D). - Elnök úr! A Parlament számos vitát fog folytatni, és számos döntést kell majd meghoznia a költségvetéssel kapcsolatban. Jelenleg természetesen a 2010. évi költségvetést vizsgáljuk, és az elfogadás előtt még sok kérdésre kell megoldást találnunk. A Parlament ezenfelül hamarosan megkezdi a 2013 utáni időszakra vonatkozó új pénzügyi keret tárgyalását is.

Ránk vár azonban még a költségvetés féldíós felülvizsgálata is, és számomra úgy tűnik, hogy erről szinte teljesen megfeledkeztünk. Nem szabad azonban megfeledkeznünk róla, mivel nagyszerű lehetőségeket kínál számunkra a jövőben. Ismét felmérhetjük majd, mik is a prioritásaink. Lehetőségünk nyílik például arra, hogy több forrást különítsünk el egy új európai gazdaságélénkítési program számára. Emellett pedig talán arra is, hogy további összegeket szánjunk az év végi koppenhágai konferencia nyomán végrehajtandó intézkedésekre.

Véleményem szerint a Parlamentnek folyamatosan figyelemmel kell kísérnie az eseményeket. Továbbra is szorgalmaznia kell, hogy a Tanács és a Bizottság gondoskodjon a féldíós felülvizsgálat ismételt áttekintéséről, hogy ezáltal lehetőségünk nyíljon prioritásaink érvényesítésére.

Pál Schmitt (PPE). - (HU) A szólásszabadság, tisztelt elnök úr, beleértve a szólás nyelvének szabad megválasztását alapvető emberi jog. A nyelv a nemzet kiemelt fontosságú szimbóluma, önazonosságunk fundamentuma. Aki ezt saját nyelvéről így gondolja, köteles minden más közösség nyelvét tiszteletben tartani. A közelmúltban Szlovákiában olyan atrocitás érte az EU egyik hivatalos nyelvét, a magyart, amely teljes mértékben ellentmond az európai szellemiségnek. A nyelvi törvény nyíltan diszkriminálja a félmillió magyar közösség nyelvhasználati jogát, bizonyos esetekben 5000 eurós büntetést is kiroghat.

Az Unió elkötelezett a kulturális és nyelvi sokszínűség mellett, ennek érdekében többnyelvűségi biztost is kinevezett. A kisebbségi nyelvek európai chartája, melyet Szlovákia is ratifikált, garantálja az anyanyelv használatának jogát az oktatás minden szintjén, közigazgatásban, közszolgálati intézményekben és hivatalos dokumentumokban. Az EU-intézmények egyetlen pillére sem hagyhatja szó nélkül, hogy az egyik tagállam nyíltan szembemenjen alapvető európai normákkal, és támadást indítson a kisebbségi jogok ellen.

Bogusław Liberadzki (S&D). - (PL) A Parlament néhány hónappal ezelőtt vitát folytatott a lengyel hajógyártás helyzetéről. Akkor megállapodásra jutottunk. Képviselőcsoportom elnöke, Schulz úr a képviselőcsoport nevében megerősítette, hogy a Parlament nem adja beleegyezését a hajógyárak és az őket ellátó vállalkozások által biztosított több tízezer munkahely megszüntetéséhez. Schulz úr megerősítette, hogy a Parlament nem ért egyet az ágazat lengyelországi bezárásával, illetve ennek következtében Európa ipari kapacitásának csökkentésével.

Hat hónap telt el, és a helyzet a következő. A kormány nem tudta végrehajtani a hajógyárak privatizációját, a Bizottság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a Parlament álláspontját, a gyárak nem termelnek, a jövő bizonytalan, az emberek elvesztették a munkájukat, és kételyek között maradtak. Abban nyilván mindannyian egyetértünk, hogy ez a Bizottság semmiféle koncepcióval nem rendelkezik az európai iparpolitikát illetően, és nincs tisztában vele, hogy a hajókra szükség volt a múltban, szükség van ma, és szükség lesz az elkövetkezendő években is.

Tunne Kelam (PPE). - Elnök úr! 2009. augusztus 23-án volt az Európát kettéosztó, hírhedt náci-szovjet paktum 70. évfordulója. Úgy gondolom, ez jól mutatja, hogy látszólag ellentétes politikai szélsőségek milyen közel kerülhetnek egymáshoz. Moszkva és Berlin egyaránt elfogadta, hogy az első feladat az európai

demokratikus rend megdöntése; Moszkva és Berlin is világháborúra tört. Ezért soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a II. világháborút két diktátor robbantotta ki.

Négy nappal az egyezmény aláírása előtt Sztálin a következőképpen magyarázta annak lényegét az elvtársaknak: „A Reich és a kapitalista angol-francia szövetség közötti háború kitörése a Szovjetunió érdekében áll. Mindent úgy kell elrendezni, hogy a háború a lehető legtovább tartson, így mindkét oldal kimerül. Akkor tágas tér áll majd rendelkezésünkre a világforradalom megszervezéséhez.”

Emlékeztetni szeretném az Európai Parlament képviselőit a múlt év áprilisában elfogadott állásfoglalásra, amelynek értelmében augusztus 23-a a totalitárius rendszerek áldozataira való közös megemlékezés napja lesz.

Boris Zala (S&D). - (SK) A Parlament előző és mostani ülésén is számos magyar képviselő bírálta felszólalásában a szlovák nyelvtörvényt. Ezzel együtt meg szeretném említeni, hogy minden képviselőhöz eljutottak különböző érveket tartalmazó dokumentumok, amely érvek többsége egyszerűen félreértelmezés, koholmány vagy egyenesen szándékos hazugság.

A szlovák nyelvtörvény teljes mértékben megfelel az emberi jogi szempontoknak és a kisebbségi nyelvek védelmét biztosító jogoknak. Véleményem szerint a magyar képviselők igen veszélyes úton járnak, amennyiben Magyarországon és a szomszédos országokban egyaránt nyilvánvalóan és közvetlenül szítják a szélsőségeket. Úgy gondolom, fel kell ismerniük, hogy ez egy igen veszélyes politika, és ahogyan azt ma már hallhattuk, véget kell vetniük az ilyen koholt vádaknak.

Alojz Peterle (PPE). - (SL) Számos szlovén és olasz polgár kérelmezte, hogy hívjam fel a Parlament figyelmét Olaszország azon tervére, amely szerint földgáz terminált építene a Trieszti-öbölben.

Osztom a szlovén és az olasz környezetvédelmi szervezetek aggodalmát, amely szerint a földgáz terminál súlyos terhet róna egy környezeti szempontból már jelenleg is igen kiszolgáltatott területre. Itt a Trieszti-öböl vizeire és a nagy kiterjedésű mögöttes városi területre gondolok. Az említett szervezetek a környezeti hatásvizsgálat során felhasznált dokumentumok pontosságát illetően is kételyeiknek adtak hangot.

Felhívom továbbá az olasz és a szlovén kormányt, hogy a tavaly szeptemberben általuk aláírt memorandum szellemében dolgozzanak közösen a projekt megvalósításán. Más szóval arra kérem őket, hogy együttműködve készítsenek környezeti hatásvizsgálatot az Adriai-tenger északi részén és a Trieszti-öbölben. Számítok arra is, hogy az említett vizsgálat végrehajtásának eredményeképp a két kormány a Trieszti-öbölnél megfelelőbb helyszínt tud majd találni a földgáz terminál számára.

Liisa Jaakonsaari (S&D). - (FI) Elnök úr! Egyetértek észt kollégámmal, Oviir asszonnyal abban, hogy a gazdasági válság még korántsem ért véget. Európa-szerte furcsa optimizmus van kibontakozóban, jóllehet a munkanélküliség továbbra is nő, a nemzeti gazdaságok egyre jobban eladósodnak, folytatódik a népesség elöregedése, és egyfajta hármaskard lebeg Európa felett, mindezek ellenére azonban kijelentettük, hogy a válság elmúlt. Kilépési stratégiát tervezünk arra vonatkozóan, miért is nem kell tovább folytatnunk a helyreállítási stratégiát. Európa igen jól és példaértékű módon indította útjára a helyreállítási stratégiát, amennyiben az Amerikai Egyesült Államok is tőlünk tanult, és követte a példánkat, ezt követően azonban Európa teljesen lelassult. A téves optimizmus ráadásul rossz megoldásokhoz vezet. A gazdasági válságot még nem győztük le.

Marian-Jean Marinescu (PPE). - (RO) A Szövetség az Európai Integrációért koalíciónak a 2009 júliusában tartott előrehozott választásokat követő létrehozása megerősíti a Moldovai Köztársaság állampolgárainak Európa iránti elkötelezettségét. Rendkívül fontos lépésről van szó, amelyet Moldovának és az Európai Uniónak is megfelelő módon kell kezelnie.

A politikai helyzet továbbra is bizonytalan. Éppen ezért a szövetség, és következésképpen a demokratikus Moldova sikere nagymértékben függ az európai partnerek által nyújtott támogatástól. Moldova elkötelezte magát az európai irányultság mellett. Az Európai Unió feladata az, hogy segítse őket ezen az úton.

A moldovai lakosok Európa melletti döntése immár politikai szinten is megmutatkozik. Ezért feltétlen támogatásunkról kell biztosítanunk a Moldovai Köztársaság Szövetség az Európai Integrációért koalícióját, mivel e kormány az ország egyetlen esélye arra, hogy fokozatosan, mégis gyorsan bekapcsolódjon az európai közösségbe. Felszólítom az Európai Bizottságot, hogy sürgősen tárgyaljon a Moldovai Köztársasággal való új megállapodás aláírásáról, és minden szükséges forrást felhasználva segítse a Köztársaságot abban, hogy jelenlegi nehéz pénzügyi helyzetéből kilábaljon.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) Erőteljesen kikezdi az Európai Unió hitelességét, ha csak az Unión kívüli jogsértések esetében emeli föl a szavát és nem emeli föl a szavát olyan súlyos jogsértés esetében, mint ami most Szlovákiában az államnyelvtörvény következtében megtörtént, amikor is többség és kisebbség viszonyában páratlan feszültség keletkezett.

A kisebbségi nyelv alárendelődött a többségi nyelvnek, ezt megállapította Vollebaeck, az EBESZ kisebbségi főbiztosa is, és szeretném jelezni képviselőtársamnak, Boris Zalanak, hogy nagyon örülnénk, ha nem kéne szóvá tenni itt, az Európai Parlamentben, ez csak következménye annak, hogy Szlovákiában az ott élő magyar közösséget diszkrimináló, a nyelvhasználatot súlyosan korlátozó törvény született. Ezért a következő Bizottságnak, Barroso úrnak felelőssége lesz, hogy megteremtse azokat a fórumokat, ahol ezeket az eseteket kivizsgálják, amiként Leonard Orban levelében is megírta, Szlovákiának tiszteletben kell tartani nemzetközi kötelezettségvállalásait, a kisebbségvédelmi keretegyezményt és a regionális nyelvi chartát.

Piotr Borys (PPE). - (PL) Elnök úr! Azért kértem szót, hogy az afganisztáni misszióról beszéljek. Ez a téma minden érintett számára nehézségekkel terhelt. A NATO és az Európai Unió egyaránt érintett. Különösképpen rá szerettem volna mutatni, hogy nagyobb hangsúlyt kell fektetnünk a sajnálatos módon 30 éve háborús körülmények között élő afgán lakosoknak nyújtandó humanitárius, társadalmi és gazdasági segélyekre. A kérdést azért vetettem fel, mert az elnökválasztással összefüggésben egyre több incidens, többek között katonák elleni támadás történik. Mint azzal mindannyian tisztában vagyunk, ezek a támadások az elnökválasztás közeledtével egyre gyakoribbá és erőszakosabbá válnak. A segélyek különösen fontosak a bizalom kialakítása és az ország újjáépítése szempontjából.

A lengyel fegyveres erők parancsnoka, Daniel Ambroziński a közelmúltban életét vesztette Afganisztánban. Úgy tűnik, hogy haláláért alapvetően az afgán hadsereg és rendőrség gyengesége okolható, a két szervezet ugyanis engedett a megvesztegetésnek. Jól tudjuk, hogy az afgán hadsereg és rendőrség nehéz pénzügyi helyzetben van. A média szerint az afgán katonák fizetése a legjobb esetben 20 dollár. Fontos, hogy a katonai erőfeszítéseket társadalmi, humanitárius és gazdasági segélyek egészítsék ki.

Elnök. – Húsz másodperc Kelly úr számára egy gyors válasz erejéig.

Seán Kelly (PPE). - Elnök úr! Csak annyit szeretnék röviden mondani, hogy egy téves és lekezelő állítás hangzott el ma este egy brit képviselőtársam részéről a Lisszaboni Szerződésről való írországi népszavazással kapcsolatban. Írországot senki sem kényszerítette, hogy másodszor is szavazzon a Lisszaboni Szerződésről. Az ír parlament függetlenül hozta meg ezt a döntést, amelyet az ír állampolgárok szabadon fognak teljesíteni. Lényegében azóta, hogy 1922-ben elnyertük függetlenségünket Nagy-Britanniától, senki sem kényszerített bennünket semmire.

Elnök. – Hölgyeim és uraim! 39 felszólalásra jutott idő 45 perc alatt. Úgy gondolom, ez jó teljesítmény – sikeres vitán vagyunk túl –, és minden jót kívánok elsősorban azoknak, akik ma először szólaltak itt fel. Különösen hangsúlyozni szeretném, milyen fontos, hogy a Bizottság figyelembe vegye a vita során elhangzott megjegyzéseket, máskülönben a Parlament csupán az indulatok levezetésére szolgál. A Bizottság ma odafigyelt. Megfigyeltem, hogy az itt ülő biztosok nagy érdeklődéssel követték az elhangzottakat, ezért kétségtelenül intézkedni fognak a képviselőtársak észrevételeinek megfelelően.

20. Az európai autóipar szerkezeti átalakítása, különös tekintettel az Opel esetére (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata az európai autóipar szerkezetátalakításáról, különös tekintettel az Opel esetére.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (DE) Tisztelt elnök úr, tisztelt képviselők, nagyon hálás vagyok amiatt, hogy a mai napon lehetővé tették számomra, hogy közölhessem észrevételeimet az európai autóipar helyzetével kapcsolatban annak érdekében, hogy tájékoztathassam Önöket a válságra adott európai válaszcél és a General Motors Csoporttal kapcsolatos fejleményekről. Ennek során észrevételezni fogom az iparpolitikai és szociális aspektusokat, Neelie Kroes, biztos asszony pedig az állami támogatásokról szóló jogszabállyal kapcsolatban fog szólni.

Tizenkétmillió munkavállaló állása függ közvetve vagy közvetlen az európai autógyártóktól. Ez az oka annak, hogy a Bizottság – még 2008-ban – valamennyi érintett féllel – mind a tagállamokkal, mind pedig a szociális partnerekkel – találkozott a CARS-21 folyamat részeként, hogy megvitassák a válság kezelésének közös megoldását. Hogy e – foglalkoztatáspolitikai szempontból – fontos ágazatot megóvják attól, hogy eltűnjön

a válság örvényében, a találkozón megvitatták a selejtezési prémiumok és az Európai Beruházási Bank (EBB) által nyújtott további pénzügyi támogatás kérdését.

Annak biztosítása érdekében is cselekednünk kell, hogy a válság ne veszélyeztethesse a személygépkocsik szén-dioxid-kibocsátásának 2010-ig való csökkentésére irányuló jogszabályi előírásaink megvalósulását. Erre a későbbiekben még visszatérek. A General Motorsszal kapcsolatos fejlemények feletti aggodalma miatt a Bizottság ez év januárjában valamennyi tagállamot politikai találkozóra hívta, hogy átláthatóvá tegye az eseményeket, illetve hogy szavatolja az európai szabályozásnak való megfelelést. Azóta három ilyen találkozóra került sor. A találkozókon közös politikai megállapodások jöttek létre a 27 tagállam között, és ezeket nyilvánosságra is hozták.

Az első elfogadott politika az volt, hogy a Németország által koordinált vagyongazdálkodási megoldás helyénvalónak bizonyult a General Motors Europe-nak az amerikai székhelyű anyavállalat fizetési képtelenségétől való megvédéséhez. Most abban a helyzetben vagyunk, hogy elmondhatjuk: a vagyongazdálkodási megoldás akadályozta meg azt, hogy az anyavállalat fizetési képtelensége magával rántsa a GM európai autógyárait is.

A következő elfogadott pont az volt, hogy a vagyongazdálkodási megoldás nem irányult annak előzetes megítélésére, hogy melyik ajánlattevő vehesse át a társaságot. Ami az ajánlattevők körét illeti, a Bizottság már a legelején kijelentette, hogy ezek személye nem befolyásoló tényező, mivel máskülönben a Bizottság nem tudná betölteni a Szerződések őrének szerepét.

Abban is megegyezés született, hogy valamennyi védelmi célú nemzeti intézkedésnek teljes mértékben meg kell felelnie az EK-Szerződés állami támogatásról és a belső piacról szóló rendelkezéseinek. Emellett az állami támogatást nem szabad a politikai feltételektől, például a beruházás helyétől függővé tenni. Az EU-Szerződés nem ad teret a gazdasági nacionalizmusnak. A közpénzek kizárólag kivételes esetben, és csak akkor használhatók fel, ha ez jövőorientált, a jövő tekintetében biztosítékkal rendelkező munkahelyeket teremtő gazdasági struktúrákat eredményez. Valamennyi döntést kizárólag a gazdaságosság figyelembevételével kell meghozni, de – ahogyan már említettem – az állami támogatással kapcsolatos kérdésekről majd Kroes biztos szól részletesebben.

Az a tény, hogy a GM a részvények 35%-át tartja meg, egyértelmű jele annak, hogy egykori európai leányvállalatának gazdasági helyreállítására számít. Öröndetesnek tartom azt is, hogy a részvények 10%-a a munkavállalók tulajdonában marad. 2009 januárja óta a Bizottság valamennyi érintett féllel tárgyal, úgy a munkavégzés, mint a politikai tevékenység szintjén. Valamennyi tagállam – és a mai napon a flamand miniszterelnök is – üdvözlö és támogatja a Bizottságnak a General Motors Europe jövőjével kapcsolatos álláspontját. A Bizottságnak minden eszköz a rendelkezésére áll a megállapodások betartatásának biztosításához. Ismételten hangsúlyozom, hogy nem engedjük, hogy az adófizetők pénzét rövid távú politikai szempontok szerint használják fel az üzemek és a munkahelyek hosszú távú érdekeinek figyelembevétele helyett. Természetes, hogy válság idején sokan azt mondják: a család az első. A szociális ügyekért felelős biztostként azonban azt remélem, hogy a Magna – a GM-mel és a megújult Opel-lel együtt – európai megoldást talál.

A General Motors Europe jövőjéről folytatott vita azonban nem vonhatja el a figyelmünket arról, hogy az európai autópiac egészét óriási veszély fenyegeti. Már a válság előtt is jellemző volt a kapacitásfelesleg. A válság csak súlyosbította a helyzetet. 2008 utolsó negyedében a regisztrációk száma majdnem 20%-kal esett, az egész 2009-es évre pedig 11%-os csökkenést várunk. A 12 tagállamban elfogadott selejtezési prémium megállította ugyan a zuhanást, de kizárólag a személygépkocsi-piacon.

Még 2009 januárjában ismertettük a tehergépjármű-ágazat egészét sújtó különösen nehéz helyzetet. Az értékesítési adatok katasztrofálisak. Sehol nem található a javulásra utaló adat. Ennek súlyos következményei vannak a beszállítói ágazatra nézve. A válságkezelés elsődleges felelőssége természetesen magát a gépjárműipart terheli. Az érintett munkavállalók védelme érdekében az EBB, a tagállamok és a Bizottság pénzügyi eszközöket bocsátott rendelkezésre az ágazatot érintő szociális következmények enyhítése érdekében.

A Bizottság által a válság előtt két évvel elfogadott Európai Globalizációs Alaphoz az elmúlt két év során hat ország autóiparától összesen hét kérelem érkezett. Mintegy 40 millió EUR összeggel körülbelül 7000 munkavállalónak segítünk visszajutni a munkaerőpiacra. Emellett gondoskodtunk egy olyan fórumról is, ahol megvitathatjuk a szükséges további szerkezetátalakítási lépéseket, amelyeket társadalmilag felelős módon kell végrehajtani. Üdvözljük aényt, hogy számos autógyártó meg tudta előzni a foglalkoztatás

jelentős mértékű csökkentését a munkaidő csökkentésével, valamint a rugalmas foglalkoztatás más formáinak alkalmazásával – jellemzően a szociális partnerekkel egyeztetett módon.

Az európai autóipar hosszú távú kilátásaival kapcsolatban egyetértés alakult ki valamennyi érintett fél között: vagyis Európában kell előállítanunk a világ legfejlettebb, azaz legtisztább, legtakarékosabb és legbiztonságosabb járműveit. E stratégia azt jelenti, hogy előrelépést kell tenni a gépjármű-technológia tekintetében. Mi az EBB és a hetedik kutatási keretprogram révén segítünk ennek elérésében. A Bizottság a továbbiakban is mindent megtesz annak biztosítása érdekében, hogy biztos alapvető feltételeket teremtsen e kulcsfontosságú európai ipari ágazat és az általa foglalkoztatottak számára.

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr, az Opel/Vauxhall egy vagy több európai kormány által való állami finanszírozásáról kívánok szólni.

Amint azt Önök is tudják, múlt csütörtökön az Opel Tröszt – amelyben a General Motors (GM) és a német hatóságok egyenlő képvisellel rendelkeznek – bejelentette, hogy jóváhagyta a GM-nek az európai Opel/Vauxhall részlegben birtokolt többségi tulajdonának a Magna International és a Sberbank konzorcium számára való eladását. Az Opel tulajdonosainak e döntését a német kormány is támogatta. A német kormány ígéretet tett arra, hogy legfeljebb 4,5 milliárd EUR összegű állami támogatást nyújt az új Opelnek, amely összeghez esetleg más európai kormányok is hozzájárulnának.

Elnök úr, a Bizottság az említett ügylethez vezető folyamat során végig kapcsolatban volt valamennyi érintett tagállammal, és tisztában van a különböző ajánlattevők által ismertetett egyes szerkezetátalakítási tervek adott előnyeivel kapcsolatos problémákkal is, például az Opel Tröszt egyes tagjainak a nyilvánosság előtt megfogalmazott kétélyeivel.

A GM/Magna ügylet állami finanszírozásával kapcsolatban úgy tájékoztattak bennünket, hogy a német kormány élni kíván a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válságban a finanszírozáshoz való hozzáférés előmozdítására irányuló állami támogatási intézkedésekkel kapcsolatos ideiglenes bizottsági keretrendszer szerinti, már meglévő, jóváhagyott rendszer lehetőségeivel.

Tisztelt elnök úr, alaposan meg kívánom vizsgálni, hogy felhasználható-e ez a rendszer ebben az esetben, és bizonyára megérti, hogy ebben a szakaszban még nem foglalhatok állást, mivel az ügyletet még nem véglegesítették, és még most zajlik több szempont megvitatása. Mindazonáltal most az a fontos, hogy körvonalazzam Önöknek a legfontosabb követelményeket. Különösen azt kell kiemelnem, hogy az ideiglenes keretrendszer alapján nyújtott állami támogatásra nem vonatkozhatnak – de jure vagy de facto – a beruházás helyszínével vagy a szerkezetátalakítás érdekében tett erőfeszítések földrajzi kiterjedésével kapcsolatos további feltételek. Az ilyen feltételek ugyanis – és ebben egészen biztos vagyok – a belső piacok elfogadhatatlan mértékű torzulását okoznák, és támogatási verseny kirobbanásához vezethetnének, ami az európai gazdaság jelentős mértékű károsodását idézné elő ebben a mostani, sajátos helyzetben. Ráadásul, ha egy európai társaság szerkezetátalakítását az állami támogatáshoz kapcsolódó nem piaci feltételek határoznák meg, fennállna annak a kockázata, hogy a társaság nem volna képes saját hosszú távú életképességének helyreállítására, és az életképességet érő ilyen fenyegetés az európai autóipar megrendült helyzete miatt csak még nagyobb lenne. Az európai autóipart – ahogyan azzal mindannyian tisztában vagyunk – jelentős kapacitásfelesleg sújtja. Ezért az eredménytelen szerkezetátalakítás jelentős károkat okozna a társaságnak és a társaság munkavállalóinak is, és hátrányosan érintené az egész ágazatot, továbbá egyet jelentene az adófizetők pénzének pazarlásával. Az Opel esetének értékelésekor ezek az elvek vezérelnek majd.

Megvizsgálom, hogy kapcsolódnak-e – de jure vagy de facto – nem piaci alapú, protekcionista feltételek az állami finanszírozáshoz, a Bizottság pedig nem csupán a végleges támogatási csomaghoz esetlegesen kapcsolódó jogi feltételeket vizsgálja meg, hanem a támogatás nyújtásának valamennyi körülményét is. Különös érdeklődéssel figyelem majd, hogy vajon a német hatóságok ténylegesen egyetlen ajánlattevőhöz kötötték-e a támogatás nyújtását, és amennyiben így volna, vajon miért az adott ajánlattevő üzleti tervét találták ipari és piaci szempontból előnyösnek.

A rövid távú kilátások tekintetében sajnálatos, hogy az autóipar jelenlegi kapacitásfeleslege miatt az Opel/Vauxhall jövedelmezőségére irányuló minden tervnek a foglalkoztatás csökkentésével és üzembeszárásokkal kell számolnia a társaság egészére nézve; a különböző potenciális befektetők által ismertetett, az Opel/Vauxhall megmentésére irányuló tervek mindegyike egyaránt előirányozza az üzembeszárásokat és a foglalkoztatás csökkentését. Ugyanakkor a szociális szerkezetátalakítás jelenti az egyetlen kiutat ahhoz, hogy a jövőben életképes és stabil munkahelyeket lehessen fenntartani, a Bizottság pedig nem írhatja elő, és nem is tudja előírni, hogy hol kerüljön sor az elbocsátásokra, és az elbocsátások megelőzésére sem tehet kísérletet. Nagyon alaposan átvizsgáljuk a folyamatot annak biztosítása érdekében,

hogy az életképes munkahelyek fenntartására irányuló piaci szempontokon, ne pedig protekcionista indíttatáson alapuljon.

Werner Langen, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, mi, az Európai Néppárt (a Kereszténydemokraták) képviselőcsoportjának tagjai örvendetesnek tartjuk azt a tényt, hogy Špidla biztos úr megerősítette: az európai hatóságok is megjelentek egy autógyár hosszadalmas, elhúzódó tulajdonosváltási folyamatának három területén.

Másodsorban pedig egyetértek Kroes biztos asszonnyal abban, hogy alapos ellenőrzésre van szükség azzal kapcsolatban, hogy esetleg nem piaci szempontok érvényesültek. Arra kérem azonban a Bizottságot, hogy a szükséges tempóval haladjunk tovább. Nem kell olyan gyorsan haladni, mint a holland és belga bankok 24 órán belül történő átvétele esetében, miközben ugyanezen folyamat 24 hónapot igényel a német bankok esetében, de mégis azt kérem, az ellenőrzési folyamatot gyorsan és célirányosan folytassák le.

A harmadik gondolatom az, hogy valóban kapacitásfelesleg van a piacokon, és e kapacitásfeleslegek ténylegesen hatalmas léptékűek. 2007-ben 58 millió autót értékesítettek világszerte, a kapacitás pedig 72 millió darab volt. Ez azt jelenti, hogy az iparág szerkezetének átalakítása – a környezetbarát járművek előállítására is kiterjedően – javában folyik, és a leginkább érintett felek a nagy járművek gyártói.

Az Opel természetesen nem a nagy járművek, hanem az energiahatékony járművek gyártója. Az Opel is gondokkal küszködik. Veszteségeket szenvedett el. Járművei megfelelőek, műszakilag fejlettek és biztos vagyok benne, hogy a vállalatnak – még ha független vállalatként nem is tudhatja majd maga mögött a piac óriásait – megvan az esélye a túlélésre, ha sikerrel hajtja végre szerkezetátalakítási tervét.

Ami a szerkezetátalakítást illeti, azzal kapcsolatban azt olvastam a sajtóban, hogy csak egyetlen üzemet érint majd. Információim szerint ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Langen úr, sajnálom, de Méndez de Vigo úr a kékkártya-eljárással élve kérdést kíván feltenni önnek. Ha egyetért, átadom a szót Méndez de Vigo úrnak, egyébként Ön folytathatja.

Természetesen a hozzászólásra kapott időkeret a rendelkezésére áll. További 30 másodpercet kap.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Tisztelt elnök úr, Langen úr azt mondta, hogy a Bizottság Opel-lel kapcsolatos vizsgálatát ésszerű időn belül le kell zárni. Langen úr, mit tekint ésszerű időnek?

Werner Langen, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Ahogyan azt mondtam, engedni kell a folyamat előrehaladását. Nem szabad akadályt gördíteni elé. Végző soron ez a kérdés. Ha a bankszektorbeli példákat veszem, ahol e folyamat évekig tartott, akkor az egyes németországi esetek időtartamánál rövidebb időszak természetesen ésszerű volna.

Ugyanakkor a következőkkel szeretném zárni: a terv összesen – ha információim pontosak – az 50 000 álláshelyből 10 500 elvesztését vetíti előre, amelyből 4500 volna Németországban, a maradék pedig szerte az Opel egyéb üzemeiben. Azt hiszem, indokolt arra kérni a Bizottságot, ellenőrizze, pontos-e ez az érték, és hogy minderre nem a politikai kritériumok szerint kerül sor, és – ennek tekintetében – a munkavállalókkal együtt várjuk a szebb jövőt.

Elnök. – Szeretnék köszönetet mondani Langen úrnak és Méndez de Vigo úrnak, mivel úgy hiszem, ez volt az eljárás első tesztje, első vizsgálata. Ez jó dolog, élénkíti vitáinkat, amelyek az utóbbi időkben kissé ellaposodtak. Az ehhez hasonló megszakítások miatt azonban a vita még érdekesebbé válik.

Udo Bullmann, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, biztos asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Ebben a helyzetben, amikor – több hónapos küzdelem után – végre megnyílt az út egy olyan megoldás előtt, amely révén – legalábbis az új befektetők közlése szerint – a több mint 50 000 közvetlenül érintett munkahelyből körülbelül 40 000 megmenthető, nem számolva a beszállítók és a tőlük függő helyi vállalkozásokat, eljött az idő, hogy a General Motors európai munkavállalóival foglalkozzunk. Ez az ő vitájuk volt, ők – azaz Klaus Franz, az üzemi tanács elnöke és a többiek mind – lettek az Opel Europe képviselői, egy olyan új technológiai csoport részéről, amely megteremtette a lehetőségeket a maga számára, és ilyen helyzetben politikáinknak segítséget kell nyújtania.

Mi képezi vitánk tárgyát? Azt vitatjuk meg, hogy hogyan bizonytalankodott az amerikai General Motors hónapokon keresztül. Az összeomlás szélére került – és ezt biztosan tudhatjuk, hölgyeim és uraim. Mi lehetett

volna ésszerűbb annál, mint megragadni az alkalmat, előrelépni, és azt mondani: „Rendben! Be kell avatkoznunk, és esélyt kell adnunk az embereknek. Nem csak a gyártóüzemeknek, hanem a jövőbeni technológiáknak is lehetőséget kell adnunk ahhoz, hogy Európa megfelelő hely maradjon az autógyártás számára.”

Teljes mértékben azonosulni tudok azzal az elképzeléssel, amelyet Špidla biztos úr határozott meg az európai autópárral kapcsolatban. Valósítsuk meg! Hozzunk létre a világpiacra is vezető szintű környezetvédelmi szabványokkal rendelkező iparpolitikai keretrendszer annak érdekében, hogy az európai munkavállalók és az autógyártók rögtön ezeknek megfelelően tudjanak fejlődni. Egyszer már sikerült – a szén és az acél esetében. Miért ne sikerülhetne most is, a mobilitás és a jövő ipari ágazata érdekében? Élünk a lehetőséggel! A Bizottságnak nagy mozgástere van ezzel kapcsolatban, és számos kezdeményezést is indíthat.

Kroes biztos asszony! Információim szerint a megkötni kívánt megállapodás részét képező 4,5 milliárdból 1,5 milliárdot a működőképesség fenntartása érdekében már jóváhagytak. Természetesen ellenőrizni kell a jogszabályokat és az előírásokat – milyen lehetőségek vannak? Természetesen minden szükséges lépést meg kell tenni annak érdekében, hogy a jövőbeni tárgyalásokon egyenletesen osszák el a terheket. Ugyanakkor arra kérem Önt, hogy az ellenőrzéseket gyorsan folytassák le, hogy tegyenek az ellenőrzések eredményének megfelelő megállapításokat, ám – tekintettel arra, ami kockán forog – az a legfontosabb, hogy ne szalasszuk el ezt a lehetőséget. Nem fordulhat elő, hogy semmiségeken bukjon el. Észre kell vennünk a helyzet jelentőségét, és – a köz érdekében – mindenki számára előnyös európai megoldásra kell jutnunk.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Tisztelt elnök úr, mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani a két biztosnak és a Bizottságnak a mai nyilatkozataikért. Nem volt magától értetődő. Augusztus 3-án írtam egy levelet – mivel a most tett nyilatkozat akkor már kilátásban volt –, és a Bizottság elnökétől kaptam rá választ. Semmi új nem volt benne. Ma legalább valami érthetőt is hallhattam a Bizottságtól, Kroes biztos asszony révén, aki szerint – akármi is legyen – részletes vizsgálatra kerül sor az ügy valamennyi aspektusával kapcsolatban.

Kroes biztos asszony, én kérem szeretném azt is, hogy e vizsgálatot ne csupán az állami támogatás szempontjából végezzék el, hanem a versenyszabályokra, valamint az egyesülésre és a felvásárlásra vonatkozó szabályok szerint is. Végül is nem csupán a német kormány által nyújtott, 4,5 milliárd EUR összegű állami támogatással foglalkozunk, hanem olyasvalamivel, amely egyben egyesülés és felvásárlás is. E területet illetően a versenyszabályok szigorúbbak, mint az állami támogatásra vonatkozók. Mivel felszólalásában főként az állami támogatásról szólt, arra kérem, a vizsgálatban mindkét elemre térjen majd ki. Az egyesülések és a felvásárlások tekintetében az érintett társaság egyes üzemei közötti belső verseny természetesen szintén különösen fontos szerepet játszik, míg az állami támogatás főként a társaságok közötti verseny feltételeit érinti.

Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, azt kell mondanom, hogy a 4,5 milliárd EUR állami támogatást és 500 millió EUR magán-hozzájárulást tartalmazó csomag mindenképpen figyelemfelkeltő. Továbbra is mentőakciónak van szó, vagy olyasmiről, amit inkább államosítási tevékenységnek nevezhetnénk? Akárhogyan is legyen, vannak arra utaló jelek, hogy – és helyénvaló volna az erre vonatkozó információkat a lehető leghamarabb összegyűjteni – nem csupán gazdasági, de politikai motívumok is érvényesültek a Magna által a német kormánnyal közösen elkészített tervben. Ennek mindenesetre egyértelműen ki kell derülnie a vizsgálatból. Kroes biztos asszony, azt is kérem, akárhogyan is legyen, gyorsan kezdjék meg a vizsgálatot – ezzel kapcsolatban teljes mértékben egyetértek Langen úrral –, és hogy az információkat ne kizárólag a felvásárló féltől szerezzék be, mivel a Magna által a Bizottságnak benyújtott dokumentumok valószínűleg azt tükrözik, amit a Magna szerint tükrözniük kell. Nehéz elképzelni azt, hogy egy ilyen dokumentáció fehéren-feketén azt közölné: megszegték a versenyszabályokat. Ezért azt hiszem, a Bizottságnak a saját hatáskörében eljárva kell saját magának megszereznie az információkat a különböző érintett tagállamoktól – az Egyesült Királyságtól, Spanyolországtól, Lengyelországtól, Belgiumtól és természetesen Németországtól –, hogy lehetővé váljon a tárgyilagos vizsgálat. Továbbá úgy gondolom, hogy az elvégezni kívánt vizsgálat azért is különösen fontos, mivel precedensül szolgálhat majd a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság elkövetkezendő évei során előre láthatóan nagy számban megvalósuló szerkezetátalakítási tevékenységek esetében, amelyekre ugyanezen feltételeknek kell vonatkozniuk majd. Erről kívántam először beszélni.

Felszólalásom második része személyes véleményemmel kapcsolatos, amely szerint a Bizottság nem megfelelően járt el, amikor nem azonnal kezdett foglalkozni a dokumentációval. Úgy vélem, erre hónapokkal ezelőtt sort kellett volna keríteni – az első bizottsági közlemény egyébként februárra datálható. Ami a transznacionális szerkezetátalakítást illeti, úgy vélem, a Bizottság közvetlenül is intézkedhet, továbbá azt hiszem, nem volt jó ötlet egyetlen országra hagyni mindezt. Az európai megoldásokat nem egyetlen tagállam

dolgozza ki: az európai megoldásokat a közösségi intézményeknek kell kidolgozniuk. Ennélfogva úgy vélem, az iparpolitika területén a Bizottságnak hatékonyabban és gyorsabban kellett volna cselekednie.

Harmadsorban pedig úgy vélem, a Bizottság nem télenkedhet az autóipar egészét átfogó szerkezetátalakítási terv benyújtásával kapcsolatban, mivel a 35%-os kapacitásfelesleg csak akkor számolható fel, ha átfogó európai megközelítést fogadunk el ezzel kapcsolatban.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, Špidla biztos úr, Kroes biztos asszony, hölgyeim és uraim! Mindenekelőtt azt kell szem előtt tartanunk, hogy noha pillanatnyilag az Opel ügyét vitatjuk meg, és felszínre kerülhetnek az európai autóipar jövőjét érintő jelentősebb véleményeltérések is ezzel kapcsolatban, az Európai Parlamentben mindnyájunkat összeköt az ágazat európai unióbeli munkahelyeinek jövőjével kapcsolatos aggodalmunk.

Nem szabad ilyen ádázul támadni Németország intézkedéseit, hanem alaposan meg kell vizsgálni őket. A GM válsága által érintett üzemeknek otthont adó országok kormányainak – azaz Lengyelország, Spanyolország, Belgium, az Egyesült Királyság stb. kormányainak – ehelyett össze kellene jönniük, és – a németekkel együtt – azt kellene megvitatniuk, hogy mit lehetne kihozni ebből a lehető legrosszabb helyzetből, és hogyan lehetne biztosítani az üzemekben dolgozó emberek munkahelyeinek jövőjét. Úgy hiszem, ez volna a helyénvaló megközelítés.

Ahogy az előbb mondtam, mindnyájunkat összeköt az autóipari munkahelyek jövője miatti aggodalom, és azt kell mondanom, Špidla biztos úrnak teljesen igaza van, amikor azt mondja, hogy a többhónapos brüsszeli, majd az ismétlődő strasbourgi, végül az otthon a tagállamokban folytatott megbeszélések ellenére a vita még mindig nem tart ott, ahol kellene. Arról beszélünk újra és újra, hogy milyen nagy a szerkezeti kapacitásfelesleg az iparágban, de ahhoz még nem volt bátorságunk, hogy ténylegesen megszabjuk az irányt, és megerősítsük, milyen politikai eszközökkel szabadíthatjuk meg az ágazatot a szerkezeti kapacitásfeleslegtől. Az első lépéseket már megtettük, ami jó dolog.

Számos összefüggésben, így az állami beavatkozás összefüggésében is szólunk a jövőre felkészített autókról, amelyeknek éghajlatbarát, takarékos járműveknek kell lenniük, és amelyeknek különböző, a jövőbeni alkalmazásra felkészített erőforrásokkal kell rendelkezniük. Ha őszinte akarok lenni, akkor azt mondom, hogy – tekintettel a piaci tendenciákra – nem hiszem, hogy ez elegendő volna annyi autóipari munkahely jövőbeni biztosításához, ahány munkahely jelenleg van. Emiatt a jövő kérdését legalább a közlekedési ágazat jövőjével összefüggésben kell megvitatni, és elég bátornak kell lennünk ahhoz, hogy most, a válság idején, megvitassuk az átalakítás kérdését, illetve hogy következetesen lépünk fel.

Helyénvaló rámutatni arra is, hogy a németországi Opel támogatási rendszerével kapcsolatban nem foglalkoztak az ágazatnak a jövőre való felkészítésével. Elméletben az modern, a jövőre felkészített autókat jelentene. És mi a helyzet a tömegközlekedési ágazattal? Hogyan jutunk el addig, hogy a jövőben éghajlatbarát tömegközlekedési rendszereink legyenek? Ki gyárt majd a jövőben jobb buszokat, jobb vonatokat és jobb tehergépkocsikat? Ki gondoskodik majd arról, hogy elvi kapcsolat legyen majd ezen ágazat, az információs technológiai ágazat és a megújuló energiák ágazata között? Ezek a kérdések újra és újra felmerültek, de soha nem gondoltuk őket végig, hogy aztán politikai koncepció formájába öntsük őket.

Arra szeretném felhasználni ezt a vitát, a parlament új ülészakájának rögtön a legelején, hogy kijelentsem: foglalkoznunk kell a kérdéssel. Vennünk kell a bátorságot, hogy sokkal többet tegyünk ezzel kapcsolatban, különben valamennyien felelősek leszünk az eddig példátlan munkanélküliség kialakulásáért, amelyet aztán a későbbiekben állami támogatással már nem fogunk tudni helyrehozni.

Az nem elegendő, ha Brüsszel csak kritizálja Németországot vagy a többi kormányt. Kell, hogy mersz legyen bennünk saját beruházási politikáink értékeléséhez. Az elmúlt néhány hónapban az Európai Beruházási Bank (EBB) kedvező kölcsönei formájában legalább 4,4 milliárd EUR áramlott az autóiparba. Špidla biztos úr! Az ebből a forrásból az autóiparba juttatott egyetlen euró esetében sem támasztották követelményül az autóipar vagy a közlekedési ágazat ilyen irányú, a jövőre való felkészítést célzó átalakítását.

ELNÖKÖL: KOCH-MEHRIN ASSZONY

alelnök

Evžen Tošenovský, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Tisztelt elnök asszony, Kroes biztos asszony, Špidla biztos úr, európai parlamenti hozzászólásomban – mint az Európai Konzervatívok és Reformerek Képviselőcsoportjának tagja – az autóipar aktuális helyzetéről kívánok röviden szólni, különösen az európai autógyártók jövőbeni versenyképességének szempontjából tekintve át a helyzetet. Szeretnék köszönetet

mondani Kroes biztos asszonynak a mai napon megvitatott nagyon összetett kérdéssel kapcsolatos megközelítése miatt, amely rendkívül komplex környezetet teremt majd az ilyen gazdasági helyzetek jövőbeni rendezését illetően. A globális gazdasági helyzet a gazdaság számos területét érintette. Az autógyártás a válság által leginkább sújtott területek egyike. Ez talán annak a ténynek tudható be, hogy az autóipar több különböző terület találkozási pontja, ami miatt óriási az igény a minőséget illetően, és hihetetlen a nyomás a verseny területén, továbbá a technológiai fejlődés és az innováció iránti igény miatti nyomás is jellemző. Komoly bajban van mindenki, aki nem tudja tartani a modern technológia diktálta szédületes tempót, és pont ennek lehetünk tanúi. Jól példázza ezt az amerikai autógyárak esete.

Sőt, azt mondanám, a válság egyértelműen megmutatta, kik azok, akik nem jól látták előre az autók fejlődését, és hogy kik azok, akik még kellő időben, előrelátó módon új, versenyképes modellek fejlesztésébe fektettek. Továbbra is teljes mértékben elutasítom a célzott kormányzati beavatkozást, amely csupán az egyes hazai gyártók rövid távú pénzügyi problémáinak megoldására alkalmas. Megértem a politikusoknak az egyes területek növekvő munkanélküliségével kapcsolatos félelmeit, de biztos vagyok benne, hogy nagyon buta dolog volna, ha kizárólag a támogatásoknak az egyes ágazatokba való injekciójására támaszkodnánk, mivel ez csak elodázná az elszámolás napját, és tenné azt gyakran azok terhére, akik ésszerűen működnek. A globális válság jelentős ösztönző erő lehet az új technológiai megoldások megteremtése és az új tüzelőanyagok, például a sűrített földgáz, a hidrogén vagy például az elektromos áram alkalmazása tekintetében. Ha az EU ösztönözni és támogatni kívánja az európai termelőket, akkor ehhez támogatnia kell a kutatást, és egyszerűsítene kell az innovációs eljárásokat, amelyek – ezt el kell ismernünk – Európában valóban nagyon hosszadalmasak.

Örömmre szolgál, hogy az EU-tagállamok mostanra leszámoltak a protekcionista tendenciákkal. Önmagában a pénzügyi protekcionizmus egyszerűen meghosszabbítaná a versenyképtelen tevékenységek élettartamát. Ahogyan a Nílus katasztrófával felérő áradásai termékenységet hoztak az ókori Egyiptomban, úgy a világválság is ösztönzője lehet az olyan új európai autók kifejlesztésének, amelyek még inkább környezetbarát tervezésűek és versenykéesebbek a világ piacain. Ténylegesen örömmre szolgál, hogy Kroes biztos asszony ilyen komolyan veszi ezt a kérdést, mivel az a jövőben mindnyájunkat nagyon súlyosan érint majd.

Thomas Händel, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim, nagyrészt osztom azt, amit a Bizottság az okokat, illetve az autóipar kilátásait – azaz a kapacitásfelesleget, a stratégiaváltás szükségességét valamint az új technológiákat – illetően előadott. Rá szeretnék mutatni azonban több olyan szempontra, amelyeket illetően nem osztjuk a Bizottság véleményét. Az Opel valószínűleg nem az utolsó eset lesz az autóiparban, ahol egyébként nemzetközi szinten 30%-os kapacitásfelesleg tapasztalható.

Nem csak arról a körülbelül 12 millió emberről beszélünk, akik közvetve vagy közvetlenül ebből az ipari ágazatból élnek, hanem arról az Európa-szerte mintegy 30 millió emberről, akiket ennek az ipari ágazatnak a gazdasági teljesítménye érint. Ebben a helyzetben a Bizottság osztozik az annak biztosításával kapcsolatos felelősségben, hogy az európai autóipar meg tud-e birkózni ezzel a feladattal. A Bizottság az annak biztosításával kapcsolatos felelősségben is osztozik, hogy az Opel ne váljék a válság miatti szabadpiaci rendrakás során beáldozott gyaloggá. A szabadpiaci erők irányításának szükségszerű újrendezése az Unióban nem ellentételezi automatikusan új álláshelyekkel a foglalkoztatás előre látható csökkenését. Épp ellenkezőleg, az árat a munkahellyel rendelkezők és az európai nemzetgazdaságok fizetik meg.

Az állami támogatás általános megakadályozása nem csak a verseny torzulásához, hanem a társadalmi egyenlőtlenségek kialakulásához is vezet. Ezek sokkal nagyobb áldozatot követelnek majd az érintett országok költségvetésétől, mint amit azok megengedhetnének, és mindezeket túl – ha beleszámítjuk a szociális szolgáltatások leépítését is – jóval többet annál, amellyel e költségvetéseket a jelenleg nyújtandó támogatás megterhelné.

Az európai autógyártás szerkezetátalakításához a Bizottság, de az érintett nemzeti kormányok határozott támogatása is szükséges. Ezért a politikusokat, vállalkozásokat, szakszervezeteket és tudományos szervezeteket magában foglaló, a közlekedés jövőjével foglalkozó európai ipari ágazati tanács létrehozását javasoljuk. E tanács kidolgozná a szükséges technikai változások végrehajtásának menetét, és meghatározná a politikai intézkedéseket, valamint a kapcsolódó finanszírozást. A kapacitásfeleslegeket módszeresen és a terhek egyenlő megosztása révén kell új munkahelyekké alakítani. Ez történt évekkel ezelőtt az acéliparral, ennek kell történnie most az Opel és az európai autóipar egészével.

Az állami támogatást intézményesített munkavállalói részvételhez lehet – és véleményem szerint kell is – kötni az együttdöntés kiterjesztett joga által. Valamennyi érintett európai munkavállalónak biztonságra van

szüksége az üzemeket illetően; új munkahelyekre, valamint új, biztos jövőbeni kilátásokra van szükségük egész Európában.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Tisztelt elnök asszony, ma délután, néhány órával ezelőtt a Magna egyik vezető tisztviselője ismételten megerősítette azt, amitől féltünk, illetve amit már tudhattunk: az antwerpeni üzemet véglegesen bezárják. Igaz, hogy megbeszélések folynak az alternatív lehetőségekről, az alternatív foglalkoztatás megoldásáról, illetve az üzem jövőjének más irányú alakulásáról, de azt senki nem tudja, mit is jelentenének ezek valójában. Ez csak szócséplés, amely jelenleg a munkavállalók és az antwerpeni üzemmel foglalkozók lecsillapítására irányuló taktikának tűnik, amelynek az a célja, hogy nyugton tartsa őket, hogy engedékenyek maradjanak.

Úgy vélem, hogy ezzel az egész dokumentummal kapcsolatban az Európai Bizottságnak nem szabad a kinyilatkoztatott szándéka szerint – azaz egy kicsit tovább várakozva, szemlélődve és a csapásokat számolgatva – eljárnia. Azt hiszem, eljött a cselekvés ideje, a Bizottságnak pedig ki kell jelentenie – az eddiginél határozottabban – hogy a felvásárlási dokumentumcsomaggal kapcsolatos jóváhagyása attól függ majd, hogy a felvásárló fél kizárólag objektív gazdasági kritériumokat alkalmaz-e, valamint hogy mikor válnak szükségessé az átszervezési műveletek. Teljes egyértelműsége és teljes nyitottsága van szükség a különböző üzemegységekre vonatkozó versenyképességi jelentések tekintetében, amelyek aztán vagy vannak, vagy nincsenek, valamint a Bizottság e jelentésekhez való hozzáféréseinek tekintetében.

Tulajdonképpen közismert, hogy az antwerpeni üzem nagyon versenyképes, és nézetem szerint elfogadhatatlan volna, ha német kormány által nyújtott, igen jelentős összegű támogatás következtében épp az üzemek legversenyképesebbikét érné hátrány. A dokumentumcsomag miatt a hazámban dolgozó munkavállalók ezreinek sorsa forog kockán, és ugyanakkor, tartok tőle, egyben az Európai Bizottság szavahihetősége is – és ezzel kapcsolatban nincs okom az optimizmusra. Tulajdonképpen ismét a régi történetről van szó. Ahogyan Špidla biztos úr is rámutatott, Európában sokan és hangosan ígéretnek, ám ha eljön a perc, a politikai vezetők először a saját országaik érdekeit nézik. Így történt ez a legutóbbi bankválság idején, és attól tartok, így lesz most is, az Opel válságának idején, amikor a német hatóságok a német érdekeket nézik először.

Ivo Belet (PPE). - (NL) Elnök asszony, biztos asszony és biztos úr, hölgyeim és uraim! Az Opel új tulajdonosa, a Magna által tett bejelentés, miszerint az antwerpeni üzemet a legnagyobb valószínűség szerint bezárják, finoman fogalmazva is különös. Tulajdonképpen valamennyien tudjuk, hogy ez az Opel-üzem az egyik legeredményesebb, a General Motors-csoport egyik leghatékonyabb üzemegysége, és mégis be akarják zárni. Ennélfogva jó okunk van azt feltételezni, hogy e döntés nem csupán tisztán gazdasági kritériumokon alapul. Ezért, Špidla biztos úr és Kroes biztos asszony, két kéréssel fordulunk Önökhöz. Az első, hogy a továbbiakban is használják fel a verseny területén meglévő sziklaszilárd kompetenciájukat, amikor arról győződnek meg, hogy a bizonyos tagállamok által ígért jelentős állami támogatás valóban összeegyeztethető-e az európai előírásokkal. Kroes biztos asszony, helyesen tette, hogy vizsgálatot ígért. Remélem, lehetősége nyílik majd a vizsgálat alapos elvégzésére, rövid távon pedig arra, hogy meggyőződjön arról, nem kész helyzet elé állítanak-e majd bennünket hamarosan. Nem hiszem, hogy túlzás volna azt mondanunk, hogy az Európai Bizottság szavahihetősége forog kockán. A 21. századi Európában nincs helye a gazdasági nacionalizmusnak és protekcionizmusnak, és a dokumentumcsomaggal kiválóan szemléltethetjük ezt.

Kroes biztos asszony, Ön közismerten rendíthetetlen. Számítunk arra, hogy e dokumentumcsomag esetében is megfelel majd az Önről kialakított képnek, és gondoskodik arról, hogy az Európai Bizottság tekintélyét ne áshassa alá semmi. Ezt minden irónia nélkül mondom.

A második dolog: alapvető fontosságú, hogy Európa új ipari projekttel rukkoljon elő a személygépkocsi-gyártó ágazatot illetően. Nem szabad az elmulasztott lehetőségeken merengeni, nem ezekkel kell foglalkoznunk, hanem előre kell tekinteni, és az új elektromos autó új technológiai megoldásaira kell összpontosítanunk. Még nincs túl késő. Ha most cselekszünk, akkor biztosíthatjuk, hogy az új elektromos autó európai technológiai megoldások alkalmazásával készüljön, és ne kínai gyártmányú elektromos autókkal kelljen járnunk a jövőben. Ez egy olyan forгатókönyv volna, amely még mindig teljes mértékben elkerülhető.

Jutta Steinruck (S&D). - (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Valójában a közös európai megoldás megtalálásáról, nem pedig a nemzeti önzésről van szó.

Az Opel Europe-nak jelentős szerepet kell játszania az európai iparpolitikában, és ez nem csak az Opel munkahelyeit, hanem a számos európai országban található, sok-sok autóipari beszállító cég munkahelyeit érinti. A Magna mellett való döntés – és ezt az európai üzemi tanács is megerősítette – konszenzust teremtett az európai üzemi tanácsban is, és a tanács tagjai minden erejüket latba vetve az európai megoldás létrehozásán

fáradoznak. A munkavállalók készen állnak áldozatot hozni az ügy érdekében, és ugyanezt várjuk valamennyi döntéshozótól is. Mindenkinek együtt kell működnie, és mindezt ráadásul gyorsan. Az előttem szólók már beszéltek erről.

A munkavállalók érdekében szintén hasznos volna, ha több ezer munkahelyet ideiglenesen állami támogatással stabilizálnánk. A versennyel kapcsolatosan előterjesztett érvek közül egyet sem tarthatunk helytállónak. Az emberekkel és a munkahelyekkel foglalkozunk, de egész régiókkal is. A Németország vezetésével megkezdett útnak most a lehető legjobbat kell eredményeznie valamennyi európai munkavállaló és Európa-szerte valamennyi üzem esetében.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). - (DE) Elnök asszony! Örömmre szolgál, hogy szót kapok az Ön első ülésén, amelyet elnökként vezet. Nagy megelégedésemre szolgál, ami azt illeti! Mindenekelőtt azonban szeretnék köszönetet mondani Špidla biztos úrnak, amiért német nyelven szólalt fel, és szeretnék szívből gratulálni Kroes biztos asszonynak. Sokan azt hiszik, az Opel–Vauxhall-ügy német probléma. Nem. Európai probléma. Európa-szerte munkahelyeket érinti, és a külön Németországra szabott megoldás nem volna megfelelő. Ezért különösen elégedett vagyok, ha azt látom, a Bizottság hajlandó megvizsgálni ezt az esetet. A versenyjoggal és az állami támogatással kapcsolatos európai jog hatálya alá tartozó kérdéseket érint az ügy.

Valóban minden munkahelyet meg akarunk menteni? És milyen áron? A polgárok és az adófizetők ügyének védelmezőjeként nem világos a számomra, hogy az Opel–Magna-ügyletben milyen hosszú távú kötelezettségvállalásokat tesznek az adófizetőkkel szemben. Az Opel-ügy iparpolitikai szempontból is megkérdőjelezhető. Mindig csak a legnagyobbak kapnak segítséget. A legkisebbeknek és a közepes méretűeknek saját maguknak kell magukról gondoskodniuk, noha ők adják a gazdaság tartópillérét. Az, hogy egyetlen befektető mellett horgonyoztunk le, rossz döntés volt. Ezt megelőzően ennél jobb és kedvezőbb ajánlatokat utasítottak el – politikusok is, ami azt illeti.

Az Opel-ügynek több köze van a választási korteskedéshez, mint az európai jog szempontjából tiszta és egyértelmű gazdaság- és iparpolitikához. Megisméltam: fontos, hogy a Bizottság most tevékeny szerepet játszik, még ha ez nem is tetszik a német kormánynak. Az Opel-ügy színjáték. Ez egyre nyilvánvalóbbá válik. Németország történetének legdrágább választási kampányát jellemezheti.

Az Opel túlélését akarjuk, azt akarjuk, hogy erős legyen, és minden munkahelyért harcba kívánunk szállni, de nem akarjuk, hogy ez költségekkel járjon, ahogyan az azon európai partnereink rovására történő megoldást sem keressük, akiktől egyébként Németország, a világ legnagyobb exportőre, is függ.

Bart Staes (Verts/ALE). - (NL) Tisztelt elnök asszony, biztos asszony és biztos úr, hölgyeim és uraim! A mai napon az elégedettség és a félelem egyaránt magával ragadott. Elégedett vagyok Špidla biztos úr és Kroes biztos asszony nyilatkozataival, amelyek egy kis biztatást adtak, de egyben félek is, mivel a felvásárló fél, a Magna nyilatkozatai egyáltalán nem járulnak hozzá a lelki nyugalomhoz. Számos, a vita során elhangzott felvetést szeretnék megvitatni.

Kroes biztos asszony, Špidla biztos úr, kérem Önöket: legyenek valóban rendíthetetlenek, és gondoskodjanak valamennyi szabály megfelelő betartásáról. Az állami támogatás témáját illetően Verhofstadt úrral kell egyetértenem, amikor azt mondja, hogy a vizsgálatot a versenyjog valamennyi aspektusára ki kell terjeszteni, az egyesülről és a felvásárlásról szóló jogszabály egésze szerint. Úgy vélem, igaza van ezzel kapcsolatban. Langen úrral is egyetértek, amikor határozottan kijelenti: mindezt gyorsan kell végrehajtani. Amit a bankok esetében gyorsan meg lehetett tenni, azt e felvásárlási dokumentumcsomag – a munkavállalók ezrei számára oly fontos dokumentumcsomag – ügyében is gyorsan kell megtenni.

Szólni szeretnék arról is, amit Špidla biztos úr mondott az ágazatban tapasztalható kapacitásfelesleggel kapcsolatban – ami természetesen igaz is. Azt is mondta, számos módszert igénybe vettek ennek rendezésére. A Globalizációs Alapot említette, amelyhez hét igénylés érkezett be. Tudnunk kell ugyanakkor azt is, hogy a Globalizációs Alap nem működik túl jól. Holnap egy dokumentumcsomagot vitatunk meg, Bőge úr jelentését, amely egyértelműen megmutatja, hogy a 2009-ben rendelkezésünkre álló 500 millió EUR összegből alig 8 millió EUR-t használtunk fel. Az ilyen forrásokat az érintett munkavállalóknak való segítségnyújtásra kell felhasználnunk, képzés, átszervezés és egy új, alacsony szén-dioxid-kibocsátású, a fosszilis tüzelőanyagoktól kevésbé függő zöld gazdaság irányában történő valódi fejlődés formájában.

Derk Jan Eppink (ECR). - (NL) Tisztelt elnök asszony, pártjuk vezetője, Westerwelle úr azt mondta, hogy az Opelnek szánt támogatáscsomaggal kapcsolatos egyik szándék az volt, hogy a csomag képezze a választási kampány részét. Természetesen remélem, hogy ez nem így van, és remélem, hogy az Opel szerkezetátalakítása

az üzletvitel rendes szabályainak hatálya alá tartozik, és hogy nem olyan helyzet alakul ki, amelyben mindenki a saját autógyártó üzemének sorsát helyezi előtérbe. Teljes mértékben megbízom Kroes biztos asszonyban, aki az ügylet valamennyi aspektusát megvizsgálja majd. A biztos asszony a határozott kiállásáról ismert – amelyről újra és újra tanúbizonyságot tett Hollandiában –, és nem fél attól, hogy határozottan fogalmazzon.

Az orosz Sberbank takarékbank szerepével kapcsolatban szeretnék egy kérdést feltenni a biztos asszonynak. Azon gondolkodom, milyen szerep lehet ez, és hogy végső soron az Opel egyes termelőtevékenységeinek az Orosz Föderációba való áttelepítéséhez vezet-e, mivel a Sberbank gyakorlatilag a kormány gazdaságpolitikájának más eszközökkel való kiterjesztése.

Végül arra szeretnék rámutatni Staes úrnak, hogy csodálkozik, hogy ezt a társaságot fenyegetés éri, miközben ő maga nagyon heves autóellenes politikát szorgalmaz. Az autók egyre biztonságosabbak és tisztábbak lesznek, mégis őket hibáztatják mindenért. Az autók jelentik a mumust, a járművezetőket mint adófizetőket szárazra facsarják, – gyakran az e Házban támogatott politikák következtében. Hölgyeim és uraim, az autó a szabadságot jelenti. A szerényebb lehetőségekkel rendelkezők számára az Opel egy elérhető márkát jelent. Szerencsétlen dolog, hogy ezek az emberek a jelen körülmények között egyre kevésbé engedhetnek meg maguknak az Opelhez hasonló autót, ennek pedig az autógyártás összeomlása a következménye. Ezért úgy gondolom, hogy nem csodálkozhatunk a fejlemények miatt, miközben itt, a Parlamentben, autóellenes politikát folytatunk. Pártom az autók mellett van, ahogyan azt Verhofstadt úr is tudja.

Angelika Niebler (PPE). - (DE) Tisztelt elnök asszony, biztos asszony és biztos úr, hölgyeim és uraim! Három témáról kívánok beszélni.

Először arról, hogy az autóipar kulcsfontosságú ágazat Európa számára, és – amint az már elhangzott – az értéklánc előző és következő szintjein lévő üzleti vállalkozásaival, valamint a teljes beszállító iparral együtt 12 millió munkahely függ tőle. Ezt ismételten hangsúlyoznom kell, mivel itt ül előttem Chatzimarkakis úr, aki az imént azt mondta, hogy a német kormány erőfeszítése választási kirakat-tevékenység. Ezt határozottan tagadhatom. Ez az állítás a számos európai országban ezen ágazaton belül foglalkoztatott munkavállalóknak a megcsúfolása és megsértése, akik munkahelyeiket féltik.

A második dolog az, hogy az Opel megmentése Európa egészének közös érdeke. Azt hiszem, ezt különösen fontos hangsúlyozni, a mai nap vitájától függetlenül. Az Opelnek az Egyesült Királyságban, Belgiumban, Lengyelországban, Spanyolországban és más európai országokban is vannak üzemei. Ha az Opel megmenekül azáltal, hogy van befektető, konkrétan a Magna, hogy áthidaló kölcsönöket kaphat, amelyek mellett a német kormány szállt harcba, akkor ez nem csak Németország, hanem Európa egészének érdeke. Mindnyájunknak lépéseket kell tennünk annak érdekében, hogy országunkban megtartsuk a munkahelyeket. Elégedett vagyok. Hol tartanánk most akkor, ha nem tesziünk lépéseket a vagyonkezelői megoldás felé? Akkor semmi szükség nem lenne a mai vitára, mivel a vitát feleslegessé tette volna az, ha a General Motors magával rántja a GM Europe-ot a fizetésképtelenségét övező zűrzavarba.

A harmadik, amiről szólni kívánok, az az, hogy az állami támogatásnak szigorú szabályai vannak. Bízom benne, hogy a Bizottság megfelelő módon vizsgálja meg ezt a kérdést a kapcsolódó érdekek feltárása érdekében. A legfontosabb kérdés, hogy az Opel Europe ismételten eredményessé tud-e válni középtávon. Bízom benne, hogy a megoldás, amellyel előálltak, és amellyel a Magna is foglalkozik, és amely több másik európai államot is érint, végrehajtható. Arra kérem a Bizottságot, adja meg a szükséges jóváhagyást. Hozzászólásomat azzal zárom, hogy ismételten elmondom: kedvező eredményre jutottunk Európa egészének autóiparával kapcsolatban!

Kathleen Van Brempt (S&D). - (NL) Tisztelt elnök asszonyom, hölgyeim és uraim! Köszönetet mondok a Bizottságnak a nyilatkozatért. Sajnos nem osztozom számos képviselőtársam optimizmusában – és ugyanez vonatkozik a Bizottság nyilatkozatára is. Igaz, hogy ma rossz híreket kaptunk az antwerpeni üzemmel kapcsolatban, és annak, hogy egy rendkívül eredményes, különösen jó munkaerővel rendelkező üzem is a bezárásra kijelöltek között szerepel, számos kérdést kell felvetnie – remélhetőleg a Bizottságon belül is. Hölgyeim és uraim, lehet ennek köze ahhoz a tényhez, hogy ez az üzem a kisebb tagállamok egyikében található, egy olyan régióban, amely – noha gazdaságilag erős – méretét tekintve meglehetősen kicsi?

A Bizottság gratulál saját magának az elmúlt hónapok során elvégzett munkájához. Ezzel sajnos nem tudok egyetérteni. Önök, a Bizottság, szerepet játszanak – egy szükséges, általam is támogatott szerepet –, amely az Európai Unió szerződéseinek, valamint a versenyre és az állami támogatásra vonatkozó előírások érdekeinek védelmével kapcsolatos formális szerep. Hangsúlyozom ennek szükségességét, és megismétlem: támogatom Önöket azzal a vizsgálattal kapcsolatban, amelyeket az említettek tekintetében el kell végezniük, mivel a vizsgálat alapvető fontosságú. De miért nem tettek eddig ennél is többet? Miért nem érvényesítették fajsúlyos

politikai szerepüket például azáltal, hogy akkor is együttműködnek a szerkezetátalakításhoz kapcsolódó ötleteket illetően, amikor a tagállamokkal folytatott megbeszéléseket tartották? Az európai szakszervezetek például folyamatosan dolgoztak a szerkezetátalakításon – illetve továbbra is támogatják azt –, amely a szolidaritás elvét, azaz azt is magában foglalja, hogy a fájdalommal járó intézkedéseket több üzem között osszák meg.

Az aktualitásokkal kapcsolatban azt kívánom kérdezni – és ez a Bizottságnak feltett legfontosabb kérdés –, hogy mit tesznek most, az antwerpeni Opel-üzemről szóló, a lehető legrosszabb híreket követően: Milyen lépéseket tesznek annak biztosítására, hogy az emberek, az antwerpeni munkavállalókra biztos jövő várjon?

Chris Davies (ALDE). - Tisztelt elnök úr! Mindegyikünk, akinek hazájában vagy régiójában autógyár található, azt szeretné, ha ezek sikeresek lennének, de ez nem tehet bennünket vakká a problémákkal, valamint a profitot és a beruházást megbénító kapacitásfelesleg valóságával szemben. Bennem mély benyomást kelt a régióban – Ellesmere Portban és Halewoodban – található üzemekben látható műszaki fejlettség, és ezeknek az üzemeknek már csak ennek alapján is prosperálniuk kellene, ám mélyen lesújt az autóipar egészének az elmúlt 10 évben, parlamenti munkám során tapasztalt hozzáállása.

Ha a környezetvédelem területén elérhető fejlődéssel vetjük össze, akkor az autóipar teljesítménye szégyenletes. Természetesen vannak kedvező fejlemények is. A napilapokban naponta olvashatunk az innováció példáiról, ám az egész iparág ellene volt a katalizátor bevezetésének, szélsőségesen eltúlozva annak költségeit. Megállapodást kötött velünk a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére, majd igyekezett visszatáncolni. Most az arra vonatkozó jogszabályi előírás alól igyekszik kibújni, hogy a jelenleg alkalmazottakénál sokkal kisebb globális felmelegedési potenciállal rendelkező hűtőközegeket kelljen használnia a légkondicionáló berendezésekben, továbbá lobbitevékenységet folytat a teherautók és a könnyű haszongépjárművek szén-dioxid-kibocsátására vonatkozó bizottsági javaslatok meggyengítése érdekében.

Hatalmas összegeket fektettek ezen ipari ágazat megsegítésébe. Azt hiszem, mi, a nyilvánosság, egy kicsit jobbat érdemlünk. Azt halljuk az alkatrészgyártóktól, hogy a gépkocsi-összeszerelők híján vannak az ambícióknak. Amire szükségünk van az iparággal kapcsolatban az az, hogy újítsa meg hozzáállását, és különösen igaz ez az ipari ágazat képviselőire, például az ACEA-ra. Arra van szükségünk, hogy az iparág felismerje: kötelességei vannak a társadalom egészével szemben, jövője pedig elválaszthatatlan a környezetvédelmi célú fejlesztésektől.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). - (NL) Tisztelt elnök asszony, biztos asszony és biztos úr, hölgyeim és uraim! Úgy vélem, egyértelmű: az európai autóipar sem menekülhet el a valóság elől, és a kapacitásfelesleg felszámolása érdekében szükségessé vált haladéktalan átszervezése. Természetesen felmerül a kérdés az Opel gazdasági indokainak hitelességével kapcsolatban, ha az Opel a legnagyobb költséggel üzemelő – azaz a németországi – gyáregység megtartását ígéri, miközben a gazdaságosság szempontjából jól teljesítő üzemét, az antwerpenit, pedig bezárja. Ezt a forgatókönyvet ma délután a Frankfurti Autókiállításon a Magna társ-vezérigazgatója, Siegfried Wolf hivatalosan is megerősítette. Ahogyan azt több felszólaló is elmondta, komoly jelek utalnak arra, hogy a Magna – cserében az állami támogatásért – olyan engedményeket tett a német hatóságoknak, amelyek nem telkes mértékben állnak az ipari terv érdekében. Úgy vélem, az Európai Bizottságnak még annak előtte kell megálljt parancsolnia, hogy túl késő lenne. Kroes biztos asszony már hangot adott aggodalmának, ám véleményem szerint ennél több kell. A Bizottság egyáltalán nem vesztegetheti azzal az idejével, hogy azt ismételteti, miként fogja biztosítani, hogy Németország szintén betartsa az európai versenyjogi szabályokat a dokumentumcsomag esetében. Véleményem szerint, ha a Bizottság nem lép fel, akkor ez rossz precedensül szolgál majd valamennyi jövőbeni, határokon átnyúló szerkezetátalakítási tevékenység számára, a kisebb tagállamok pedig ismételtelen pórul járnak. A Bizottság miért nem vesz részt a GM-mel és a Magnával folytatott tárgyalások vezetésében, miért csak Németország van jelen? Arról is értesültem, hogy a német kormány holnap tárgyalóasztalhoz ül a többi európai országgal, hogy megvitassák az állami támogatás koordinálásának módját. Mindez nagyon cinikus Flandriát illetően, és egyértelmű, hogy már túl késői is: kérdés az, a Bizottság is részt vesz-e a tárgyalásokon?

Inés Ayala Sender (S&D). - (ES) Tisztelt elnök asszony! Mindenekelőtt szeretném az Európai Parlament nevében szolidaritásunkról és támogatásunkról biztosítani valamennyi európai Opel-üzem, és különösen a figueruelasi üzem minden dolgozóját, a munkavállalókat, családtagjaikat és mindenki mást, aki a beszállító üzemekben dolgozva ezektől az üzemektől függ. Szeretném őket arról biztosítani, hogy mellettünk leszünk majd ebben az új vállalkozásban, amely a független európai autógyártó, a GM Europe létrehozásával kezdődik.

Ahhoz azonban, hogy ez a vállalkozás – amely az amerikai GM összeomlásáról szóló rossz hírekből sarjadt – egy vállalati, gazdasági és technológiai szempontból egyértelmű jövőképpel rendelkező, fizetőképes,

modern versenyképes üzleti vállalkozás lehessen a Bizottságnak és a biztosoknak maguknak kell átvenniük a vezető szerepet a folyamatban lévő tárgyalásokon annak biztosítása érdekében, hogy a valamennyi lehetséges garanciával rendelkező, valóban európai megoldásra juthassunk.

Bíráltuk a Bizottságot az előzetes tárgyalásoktól való távolmaradása miatt, és hogy engedett a kétoldalú tárgyalásoknak, amikor minden Opel-üzemmel rendelkező tagállam az egyoldalú megoldásokra szólított fel. Ezzel kapcsolatban rá kell mutatni, hogy voltak olyan regionális kormányzatok is, mint például az én aragóniai kormányzatom, amely úttörő szerepet vállalt azáltal, hogy garanciát javasolt a figueruelasi üzem számára.

Azonban ez az elmozdulás – amely annak tudható be, hogy a Bizottság feladta felelősségeit – vezetett a jelenlegi zűrzavaros helyzethez és annak a súlyos kockázatához, hogy a választási eredmények, amelyek nincsenek összefüggésben az ipari megvalósíthatósággal, egy olyan zsákutcába vezetnek az új európai vállalatot, amelyben a versenyképességi kritériumok nem kapnak elsőbbséget, a munkahelyekkel kapcsolatos hatalmas költségek pedig elkerülhetetlenek. Hogy megelőzhessük ennek bekövetkeztét, olyan európai megoldásra van szükségünk, amely jelenleg – valamint közép- és hosszú távon is – megvalósítható, amelyben a foglalkoztatás a figueruelasihoz hasonló emblemikus üzemek versenyképessége és termelékenysége formájában kap kiemelt szerepet.

Nem engedjük meg a Bizottságnak, hogy egy másodperccel tovább is semleges maradjon. Cselekednie kell, és biztosítania kell mind a foglalkoztatást, mind pedig a GM Europe jövőjét. A Parlament az Opel Europe valamennyi munkavállalója nevében ragaszkodni fog ehhez.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). - (ES) Tisztelt elnök asszony, köszönöm a biztosok által adott magyarázatot.

E vita során végig az a kapcsolat foglalkoztatott, amely a németországi választások és e vállalat – több európai üzemet is érintő – helyzete között létrejönni vélelmeznek.

A biztos asszony által említett aspektusok közül hármat kívánok kiemelni. Azt hiszem, a jelenlegi helyzet megköveteli, hogy teljes és abszolút átláthatóság érvényesüljön a tárgyalások során. Egyetértek azzal, hogy a vizsgálatnak valamennyi aspektusra ki kell terjednie, úgy a jogszerűség, mint a támogatás szempontjából. A biztos asszony ugyanakkor azt mondta, hogy a szerkezetátalakítást – ahogyan a munkahelyek megszűnését és az üzemek bezárását is – elkerülhetetlennek látja.

Mindezeket figyelembe véve – amelyekkel kapcsolatban egyébként úgy gondolom, hogy a mostanáig követett üzleti modellnek és a ránc, európaiakra jellemző mohóságnak tudhatók be – úgy vélem, hogy a jövőt szem előtt tartva nekünk az embereket kell előtérbe helyeznünk. Nekünk is és a Bizottságnak is innovatív politikai megoldásokat kell fontolóra vennünk és alkalmaznunk az emberek védelme, valamint annak biztosítása érdekében, hogy méltósággal élhessenek, és egységes képzést kapjanak valamennyi európai országban azért, hogy igazodni tudjanak a jövőbeni munkaerőpiachoz és az új társaságok követelményeihez.

A második, az üzleti vállalkozásoknak nyújtott támogatásokkal kapcsolatos észrevételem az, hogy a támogatásra a megmaradó üzemek fenntartása érdekében is szükség van. Ahogyan azt képviselőtársaim is említették, az innováció, például a hibrid technológiák melletti határozott elkötelezettségre van szükség, hogy a gépjármű-közlekedés ne kizárólag a fosszilis tüzelőanyagok függvénye legyen.

Tehát ez az, amit a jövővel kapcsolatban a Bizottságtól várunk.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). - (FR) Tisztelt elnök asszony! Több észrevételt kívánok tenni.

Az első az, hogy az autópárnak nyújtott állami támogatást, valamint a tagállamok és a Bizottság által hozott intézkedéseket mostanáig egyfelől az – úgymond – defenzív, másfelől pedig a rövid távú megközelítés jellemezte. Úgy vélem, hogy a hatalmas selejtezési prémiumok valójában előre bocsátották és mesterségesen növelték a keresletet, és azt hiszem, hogy most, amikor ezek a prémiumok kifutnak, tanúi lehetünk annak, hogy valójában hamis benyomást keltettek csak bennünk. A kereslet nem éri el a kínálatot.

Ezért szeretném arra ösztönözni a Bizottságot, hogy legyen sokkal törekvőbb munkája során. Ami magát az állami támogatást illeti, úgy hiszem, kétféle cselekvési területet kell kiemelnünk.

Az első, hogy a fenntartható közlekedési megoldások európai megvalósítása a munkavállalók – úgy a mérnökök, mint a kétkezi dolgozók – tehetségét és szakismeretét igényli az autópártól. Ilyen módon a

beavatkozás elsődleges területét az ilyen szakismeretek fenntartásának és fejlesztésének kell képeznie – az autópárhazban vagy a kapcsolódó ipari ágazatokban.

Úgy vélem továbbá, hogy a jelenleginél sokkal szigorúbb feltételeket kell támasztani az állami támogatás igénybevételeével szemben. Másként fogalmazva, nem elég azt mondani: „ugyanúgy folytatjuk, ahogy azelőtt is csináltuk”. Úgy gondolom, az állami támogatás feltételéül az ipari ágazaton belüli változás felgyorsítását kell szabni. Ebben a tekintetben teljes mértékben egyetértek azzal, amit Davies úr mondott.

Hozzászólásomat azzal szeretném zárni, hogy válaszolok Eppink úrnak, aki gyakorlatilag azt állítja, a szabadság ellen vagyunk. A piacon valójában az történik, hogy egyre kevesebb és kevesebb ember tartozik azok közé, akik úgy vélik: az autó egyenlő a szabadsággal. Elég Belgium vagy Hollandia útjain megtenni egy kört ahhoz, hogy észrevegyük: a rendszer elérte saját határait.

Veronica Lope Fontagné (PPE). - (ES) Tisztelt elnök asszony, biztos úr és biztos asszony, hölgyeim és uraim! Amikor felmerült, hogy tartsunk plenáris ülést az Opel Europe jövőjével kapcsolatban, akkor még nem tudtunk a társaságnak a Magna és annak orosz partnere, a Sberbank által történő, csütörtöki felvásárlásáról.

Több hónapnyi bizonytalanság után új szakasz kezdődik az Opel Europe számára, ami egyesek számára a remény, míg mások számára az aggodalom alapjául szolgál. Azt szeretnénk, ha a következő néhány hónap során aláírásra kerülő végleges szerződés feltételei előnyösek lennének a vállalat jövője szempontjából, és remélem, hogy a német kormánynak igaza van, amikor azt gondolja: ez a legmegbízhatóbb ajánlat a vállalat túlélését illetően.

A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság tagjaként és aragóniaiaként – ahol a jelenlegi legeredményesebb üzemek egyike, a figueruelasi gyár is található – azonban aggodalmamnak kell hangot adjak a munkavállalók sorsával kapcsolatban. Arról beszélnek, hogy szerkezetátalakítási terve keretében a Magna 10 560 munkavállaló elbocsátását tervezi – közülük 1 700 az aragóniai üzemben dolgozik –, amely számhoz hozzá kell adni a számos közvetett elbocsátást is.

Tudjuk, hogy a vállalat megmentéséhez jelentős mértékű szerkezetátalakításra van szükség, és ez a mi munkavállalóinkat is érinti, de reméljük, a tervet a gazdasági és eredményességi kritériumok felhasználásával készítik el, a mindenki számára leginkább megfelelő megoldásra törekedve.

Bízunk benne, hogy a következő hónapokban Európával együtt az érintett országok kormányait is bevonják. Ez azt jelenti, hogy együtt, a gazdasági kritériumok felhasználásával úgy tudunk hozzájárulni az Opel életképességének fennmaradásához, hogy az a lehető legkisebb mértékben terhelje az Opel európai üzemeinek munkavállalóit.

Elnök. - Luhan úr, kérdezni kíván Lope Fontagné asszonytól. Ugye ezért emelte fel a kék kártyát?

Petru Constantin Luhan (PPE). - (DE) Elnök asszony, azt hiszem, nagyon fontos, hogy megbeszéljük ezt a kérdést. Amivel azonban még nem foglalkoztunk, az a kérdésnek az európai és regionális fejlesztés összefüggésében való rendezése.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. - Ez a kérdés nem Lope Fontagné asszonynak szól. Ha a „catch the eye” eljárás keretében kíván szólni, akkor arra a vita végén nyílik lehetősége.

Mario Pirillo (S&D). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A közelmúltban az Opelrel kapcsolatos eseményei egy nagy múltra visszatekintő európai autógyártó felvásárlásán túlmutató gondolatokra inspiráltak. Azt kérdezem: milyen jellegű iparpolitikát kívánunk Európának? Jobban szerettem volna, ha egy európai csoport vásárolja fel az Opelt; ez az ágazat szereplői közötti együttműködést és szolidaritást, valamint az Európai Unióhoz való tartozást demonstrálhatta volna.

A 2009. januári „Etats Généraux de l'Automobile” konferencián az iparért felelős biztos, Verheugen úr azt mondta, hogy az autópárhaz ágazat kulcsfontosságú a gazdaság, a társadalom, a foglalkoztatás és a kutatás szempontjából. Aggódom az ügyletnek a foglalkoztatás tekintetében jelentkező esetleges utóhatásai miatt, és remélem, nem kerül sor leépítésekre. Még ennél is jobban aggódom az állami támogatás miatt, amely nem torzíthatja az autópárhaz versenyt. A Bizottságnak gondoskodnia kell arról, hogy a támogatás ne kapcsolódjon üzembeszárásokhoz.

Szégyen, hogy a Fiat által tett javaslatot sem a német kormány, sem pedig az Opel igazgatói nem fogadták el. Ma a Fiat a műszakilag legfejlettebb járműgyártó – nézzük csak meg, mi mindent tett autói szén-dioxid-kibocsátásának csökkentése érdekében.

Dirk Sterckx (ALDE). - (NL) Tisztelt elnök asszony, Kroes asszony, mint döntőbíróhoz fordulunk Önhez ebben az esetben. Ha jól értettem, Antwerpen hamarosan elveszti az Opel-üzemet. Az üzem továbbra is megmarad, bérbe adható valamilyen másik, alvállalkozóként tevékenykedő márkának, de természetesen az ilyen jövő különösen bizonytalan.

Antwerpeni polgárként különösen nehezen tudom elfogadni, hogy hónapokon keresztül győzködtek bennünket arról: a döntés nem csupán gazdasági érveken alapul majd, hanem Németország, illetve a német kormány azon lehetőségén is, hogy nagyon nagy, az adófizetőkől származó összeget tegyen le az asztalra. Ezért Öntől várjuk, hogy döntőbíró legyen annak meghatározásával kapcsolatban, hogy ez igaz-e, és hogy kiderüljön, vajon ténylegesen kizárólag gazdasági és kereskedelmi szempontokat kívántak-e érvényesíteni, avagy a gazdaságilag vagy politikailag legrátermettebb túlélésének esete forog fenn.

Ha a vizsgálat a végére ért, lekötelezne, ha a Parlamentben adná elő megállapításait. Sok mindent – illetve legalább valami egyértelműt – kell még megtudnunk az érintett társaságokról. Ezért számítunk Önre azzal kapcsolatban, hogy felvilágosítson bennünket az érintettek által felhozott érvekről. Szeretném, ha elmondaná nekem: miért Antwerpent, városomat éri a legnagyobb csapást, mivel otthon sokak számára ez jelenti majd annak szimbólumát, hogy megbízhatnak-e az Európai Bizottságban, valamint magában az Európai Unióban.

Marianne Thyssen (PPE). - (NL) Tisztelt elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! A Parlament több képviselőjének az Opel sorsa és az ott dolgozó, vagy az azon a területen élő emberek miatti aggodalmában is osztozom. Elvben már meghozták az Opel felvásárlásáról szóló döntést, de az utóbbi néhány napban, sőt, az utóbbi néhány órában olyan kijelentések hangzottak el, amelyek több szempontból is jelentős zavart okoztak. Ez mind a munkavállalók, mind pedig a beszállítói ágazatban tevékenykedők számára kimerítő, és haladéktalanul egyértelmű tájékoztatásra van szükség – nyíltságra, de mindenekelőtt komoly, őszinte hozzáállásra.

Ami európai nézőpontból aggaszt ezzel a dokumentumcsomaggal kapcsolatban, az a Magna azon bejelentése, amely szerint kizárólag az antwerpeni üzemet kívánják bezárni, noha olyan tanulmányokat tettek közzé, amelyek azt mutatják, hogy a gazdaságosság tekintetében pont ennél az üzemnél van az adu. Éppen ezért nem tudok szabadulni attól a benyomástól, hogy a multinacionális vállalatok kijátsszák egymás ellen a tagállamokat, illetve fordítva – a tagállamok arra használják az állami támogatást, hogy – versenytorzító módon – befolyásolják a bezárni vagy megmenteni kívánt üzemek kiválasztását. Amennyiben – a gazdasági válság és a gazdasági válság lehangoló következményeinek tetejében – erről volna szó, akkor az már az intézmények válságát – az intézmények szavahihetőségének válságát – is jelentené számunkra, ami aztán teljes mértékben viszonyítási pont nélkül hagyná az embereket.

Emiatt haladéktalanul azt kérem, amit már korábban, egy februári, írásbeli választ igénylő kérdésben is kértem: a Bizottság ténylegesen alkalmazza a rendelkezésére álló valamennyi eszközt: az annak biztosítására szolgáló eszközöket, hogy az Opel megpróbáltatásainak és hányattatásainak áldozatait ne hagyják a sorsukra, és az állami támogatás felhasználásával kapcsolatos hivatalos vizsgálat tényleges elindítására szolgáló eszközöket. Ez az egyes üzemek és az azoktól függő emberek sorsa objektív és átlátható módon való rendezésének érdekében történik. Végül is az embereknek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy az alapvető feladatait még a jelenlegihez hasonlóan nehéz körülmények között is elvégezze, a dolgokat komolyan vevő Európai Unióra, valamint arra támaszkodjanak, hogy Európában nincs helye a kettős mércének. Ez valóban az intézmény és a biztosok megbízhatóságának lakmuszpróbája, és mi számítunk Önökre.

Arlene McCarthy (S&D). - Tisztelt elnök asszony! Úgy gondolom, hogy mindnyájunknak közös a célunk, amely a következő: az európai unió autógyártása hosszú távú életképességének és versenyképességének biztosítása, és az ágazat munkahelyeinek megtartása.

Júliusban írtam Verheugen biztos úrnak, és a tőle kapott kötelezettségvállalás bátorítólag hatott azzal kapcsolatban, hogy a GM európai üzletága esetében valamennyi szerkezetátalakítási terv számára egyenlő esély biztosított. Régiómban, Ellesmere Portban a Vauxhall üzem a helyi gazdaság összetartó eleme, amely körülbelül 2200 munkahelyet működtet közvetlenül. Ez az üzem jelentős szerkezetátalakításon ment át, és kisebb méretűre csökkentett, hatékonyan működő és versenyképes gyáregységnek minősül, ahogyan az Anglia délkeleti részén, Lutonban található gyáregység is.

Senki nem akarja a munkahelyek elvesztését, de valamennyi döntésnek az üzemek fenntarthatóságán és hatékonyságán kell alapulnia. A döntésnek a tisztességen és nem pedig az abban megnyilvánuló protekcionizmuson kell alapulnia, hogy egyik tagállam nagyobb támogatást ígér, mint a másik. És elégedett vagyok, hogy Kroes biztos asszony felismeri: nincs hely a politikai stíliknek, a politikai befolyásnak vagy feltételeknek az állami támogatás odaítélésékor.

Arra kérem a Bizottságot, legyen éber, és gondoskodjon arról, hogy valamennyi pénzügyi támogatás az állami támogatásra vonatkozó szabályokon alapuljon, valamint az európai üzemegységek azon képességén, hogy kereskedelmileg fenntarthatóvá és gazdaságilag életképesé tudjanak válni a jövőben. Az erős európai autóipar fenntartása azt jelenti, hogy páneurópai megközelítést alkalmazunk az alapvető fontosságú és hatékony infrastruktúrának a valamennyi tagállamban és régióban való fenntartásának érdekében.

Bogusław Sonik (PPE). - (PL) Az a kérdés merült fel, hogy a 4,5 millió EUR összegnek a német kormány által az Opel szerkezetátalakítására való biztosítása, amit sikerként ünnepelnek, politikai vagy gazdasági természetű inkább. E kérdésre a legjobb választ a német kormány képviselői adták, amikor arra került a sor, hogy a Magnát válasszák ki az Opel átvételére. Az egyik képviselő nem vett részt a döntő szavazáson, egy másik, Wennemer úr, pedig ellene szavazott, mivel úgy vélte, politikai döntésről van szó.

Az Európai Bizottságnak értékelnie kellene az Opelnek nyújtott állami támogatás jellegét, és tájékoztatnia kellene a Parlamentet arról, hogy vajon nem a helyi piacnak a többi európai uniós tagállamban lévő üzemek és munkahelyek rovására történő védelméről van-e szó. Különösen az Európai Bizottság értékeléseinek szigorúsága befolyásolt, mivel a Szczein és Gdynia hajógyár munkásai semmilyen lehetőséget nem kaptak a hajógyártás folytatására. Vajon Kroes biztos asszony értékelése ugyanolyan szigorú és megbízható lesz-e majd, mint a lengyel hajógyárak esetében volt? Európa polgárai azt gyanítják, e területen kettős mérce alkalmazására kerül sor.

Végül arra szeretnék rámutatni, hogy most egyéves a nemzetközi pénzügyi válság. E nehéz időkben az Európai Bizottságnak készen kellene állnia arra, hogy olyan megoldásokat támogasson, értékeljen, tanácsoljon és javasoljon, amelyek nem ejt foltot annak a gyanúja, hogy az egyes tagállamok politikai vagy protekcionista érdekeik állhatnak mögöttük. Sajnos az a benyomásom alakult ki, hogy a Bizottság hozzáállása passzív ebben az esetben.

Olle Ludvigsson (S&D). - (SV) Tisztelt elnök asszony! Csak azt állapíthatjuk meg, hogy a válság, amelybe jutottunk, példátlan. Ezért szükséges az, hogy kohéziós és aktív politika álljon rendelkezésünkre – nem csak az esetleg megmenthető munkahelyek megmentése, hanem a munkanélkülivé válóknak a munkaerőpiacra való visszatérésének elősegítése érdekében is. A képzés nagyon fontos.

Az autóipar az európai gazdaság motorja, és fontos, hogy a döntéseket a fenntartható európai autóipar kialakításának hosszú távú céljai alapján hozzuk meg. Különböző elképzeléseket adtak elő azzal kapcsolatban, hogyan oszlik majd meg a munkahelyek felszámolása és az elbocsátás. Ha tényleg arról van szó, hogy az Opel-csoport minden ötödik munkahelye megszűnik, az valóban hihetetlen terhet jelent majd úgy az érintett emberek, mint az érintett társadalmak számára, függetlenül az adott országtól. Ennélfogva remélem, hogy a folyamat szabályszerűen megy végbe, és a multinacionális vállalkozások nem játszották ki az egyes országokat – és ilyen módon a munkavállalókat – egymás ellen az ajánlattételi folyamat során. A válság leküzdésére tett európai erőfeszítéseknek összehangoltnak és kiegyensúlyozottnak kell lenniük.

Az is fontos, hogy a szakszervezeteket is bevonják, ők pedig tevékeny és konstruktív módon vehessenek részt a folyamatban. Emellett fontos, hogy a Bizottság és a Parlament szorosan kövesse a fejleményeket. A kutatás és fejlesztés kulcsfontosságú az autóipar jövője szempontjából, és ez nem csak az Opelre vonatkozik, hanem Európa valamennyi járműgyártójára.

Petru Constantin Luhan (PPE). - (DE) Tisztelt elnök asszony! Nagyon fontosnak tartom azt a témát, amelyről jelenleg itt, az Európai Parlamentben folytatunk vitát. Én magam három évig dolgoztam az autóipar beszállítói ágazatában. Hazámban kiemelt fontosságúnak tartjuk az autóipari ágazatba történő külföldi beruházást. Ennélfogva úgy gondolom, hogy az autóiparnak jelentős szerepet kell betöltenie a regionális fejlesztéssel kapcsolatban.

Az innováció támogatása mellett a szerkezetátalakítás és a növekedés érdekében ösztönzőket kell létrehozunk az európai autóipari beszállítók és autógyártók számára, mivel az Európai Bizottság és az Európai Parlament egyik legfontosabb célkitűzése a magas szinten megvalósuló gazdasági kohézió biztosítása. A Bizottságnak többet kell tennie, például az autóiparnak nyújtandó támogatások tekintetében. Ezt jelenleg a pénzügyi és

gazdasági válság elleni küzdelemre irányuló intézkedésnek kell tekinteni, bár az autóipari innováció egyik alapjának is tarthatjuk.

Ezzel összefüggésben az Opel csak az egyik példája az ágazat megfeneklésének, de természetesen sok más autógyártó is hasonló helyzetben van. Ezért kívánjuk a Bizottságtól, hogy kiemelten kezelje ezt az ágazatot és ezt a területet.

Matthias Groote (S&D). - (DE) Tisztelt elnök asszony, biztos asszony és biztos úr, hölgyeim és uraim! Természetesen nem ez az első alkalom, hogy az Opel és az autóipar témájáról tárgyalunk. Örülök, hogy a mentőakció sikeres volt. Egyéb javaslatok is szerepeltek a tárgyalóasztalon, például a strukturált fizetéseképtelenség. A beszállítói iparban – egyébként most érkeztem vissza Bajorországból, ahol egy beszállító céget kerestem fel – az emberek jelentős mértékben függenek a megrendelésektől. A dolgok elszabadultak. Ha az Opel is fizetéseképtelenné vált volna, a dolgok sokkal, sokkal rosszabbul alakulnak, a következmények pedig pusztítóak lettek volna.

Az imént hallhattuk a Bizottság következtetéseit. Sor került egy autóipari csúcstalálkozóra, amelyen a Bizottság is részt vett, de a csúcstalálkozóról gyakorlatilag semmit nem hallhattunk. Ma azt hallhattuk, ami talán nem lehetséges. Ennek meg kell változnia a jövőben: azt kell hallanunk a Bizottságtól, ami lehetséges, hogy elébe mehessünk a nacionalista jellegű vitáknak. A Bizottságnak hatékonyabban kell közvetítenie, hogy a közös európai iparpolitika megteremtésére törekedhessünk. Többek között ezt várom a következő Bizottságtól.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Tisztelt elnök asszony! Mindenekelőtt ki kell jelentenem, hogy kétszeresen is elfogult leszek. A feleségem egy németországi autóipari cég vezetésének tagja, Ausztriában pedig elégedettek az emberek, hogy az Opel ilyen módon menekült meg. Azonban közelebből is megvizsgálva az eseményeket komoly kételyeim támadnak: vajon nem pont ugyanazt csináljuk-e amit Ausztriában már megtapasztalhattunk az államosított ipar látszólagos megmentésével kapcsolatban, és ami Németországban már megtörtént a Holzmann társaság esetében a döntő fontosságú választás előtt. Nem tudom, van-e olyan német képviselő a Parlamentben, aki hajlandó volna fogadni velem abban, hogy a feltételezett német adófizetők akkor is ilyen módon támogatnák az Opelt, ha nem ilyen fontos választásokra kerülne sor tíz nap múlva.

Szeretném, ha a Bizottság fontolóra venné a harag és részrehajlás nélküliség gondolatát, ha ténylegesen átgondolná, ésszerű-e mindez. Ha folyamatosan a versenyről beszélünk, akkor versenyre is kell törekednünk, és ez idézhet elő olyan örvényt amely – gazdasági értelemben szólva – nem az Opelt, hanem a felelősségteljesen gazdálkodókat ragadja megával!

Theodor Stolojan (PPE). - (RO) Tisztelt elnök asszony! A javulás európai jeleiről beszélünk, ám az autóipar helyzete továbbra is riadalomra ad okot. Ezért gondolom azt, hogy egyértelmű jelzést kell adnunk az európai országoknak, arra bátorítva őket, hogy folytassák a nagy üzemanyag-fogyasztású autók újjákkal való felváltására irányuló programjaikat, tovább folytatva ugyanakkor az érintett országok költségvetéseiből megvalósuló ösztönző programokat. Nyilvánvaló, hogy az energiatakarékosságot szem előtt tartva, bizonyos korlátozó feltételeket kell tudnunk kapcsolni ezekhez a programokhoz.

Saïd El Khadraoui (S&D). - (NL) Tisztelt elnök asszony, az Opel-dokumentumcsomaggal kapcsolatos átmeneti megoldás jó hírt jelent egyes embereknek, sok-sok rossz hírt azon emberek ezreinek, akik elvesztik munkahelyeiket, és a ma délutáni bejelentésekből arról értesülhettem, hogy ez a helyzet Antwerpen esetében is. És akkor még meg sem említettük a beszállítói ipart, ahol szintén sok-sok munkahely szűnik majd meg. Ezek mind szociális tragédiák, és úgy gondolom, három dolgot kell kiemelni ezzel kapcsolatban.

Az első, hogy a Bizottságnak most valamennyi hatáskörét érvényesíteni kell annak szavatolása érdekében, hogy a bejelentett szerkezetátalakítás hátrányos következményei tisztességesen, objektív módon alakuló végkifejlet felé tartanak. Ez alapvető fontosságú Európa hitelességének megőrzése érdekében, valamint hogy az emberekben ne alakulhasson ki az az érzés, hogy nem minden munkavállaló egyenlő.

A második, hogy mostantól a Bizottságnak minden erejét latba kell vetnie ahhoz, hogy segítséget nyújtson egy újabb jövő biztosításához ott, ahol munkahelyek szűnnek meg.

A harmadik – és úgy gondolom, ez a legfőbb tanulság – az az, hogy kezdeményezőbb Bizottságra van szükségünk, európai iparpolitikára, a kihívások, a lehetőségek és a problémák európai szempontok szerinti kezelésének perspektívájára van szükségünk – és mindezt az autóiparhoz hasonló transznacionális ipari ágazatok számára.

Krisztina Morvai (NI). - Tisztelt elnök asszony! Elnézést kérek tudatlanságomért. Emberi jogokkal foglalkozó jogász vagyok, kevés szakértelemmel rendelkezem a gazdasági ügyeket illetően, ezért két nagyon egyszerű kérdésem van.

Az első a következő: nem egy gazdasági rendszer problémájára utal-e az, ha e rendszerben a profit magánkézbe kerül, a költségeket és a veszteséget pedig államosítják, és az adófizetőkkel fizettetik meg, akiknek többsége – de legalább is sokuk – szegény, és nekik kell fizetniük a szűk körű vállalati elit rossz döntéseit? Nem arra utal-e ez, hogy a rendszer alapjaiban rossz, és nem kellene-e megvizsgálnunk mindannak az alapvető okait, amiről ma beszélünk?

A második kérdés: az állami támogatások nyújtásának földrajzi, illetve nemzetek vagy államok szerinti megkülönböztetéséről beszélünk, de mi a helyzet az ágazatok szerinti megkülönböztetéssel? Helyénvaló-e, hogy a nagyvállalatok állami forráshoz jutnak az adófizetők pénzéből, míg a kis- és családi vállalkozások nem? Nem jelenti-e ez az Európai Unió gazdasági szereplői közötti egyenlő esélyek elvének alapvető megsértését?

Richard Howitt (S&D). - Tisztelt elnök asszony, a kelet-angliai Luton európai parlamenti képviselőjeként brit képviselőtársamhoz, Arlene McCarthyhoz szeretnék csatlakozni, amikor hangot adok a Špidla úrnak és Bizottságnak szóló azon kívánságomnak, hogy minden részletre kiterjedően vizsgálják meg a GM/Opel-ügyletet annak érdekében, hogy meggyőződhessenek arról, hogy az az európai szintű kiárúsítás Európa egészének előnyös üzlet-e.

Szeretném arra is felkérni, hogy különösen a teherjármű-gyártással kapcsolatos kérdéseket vizsgálja át, mivel ezek a lutoni üzemhez kötődnek. Elsősorban azért, mert a Magna partnere egy orosz tehergépkocsi-gyártó, és aggályok merültek fel azzal kapcsolatban, hogy az orosz társaság a meglévő gyártók rovására jut előnyhöz. Másodsorban azért, mert a várakozások szerint 2012-re új modellnek kell megjelennie a teherjármű-piacon, és hacsak a Magna nem ad biztosítékot az új modell fejlesztésére vonatkozóan, az aggodalomra ad okot az üzem jövőjét illetően. Végül fennáll az azzal kapcsolatos aggodalom is, hogy az ügylet nem egyeztethető össze a General Motors és a Renault közös gyártási vállalkozásával, amely a lutoni üzem termelésének felét adja. Arra kérem, tegyen meg mindent, ami annak biztosítása érdekében lehetséges, hogy a gyártás és a munkahelyek egyaránt ehhez az üzemhez kapcsolódjanak.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim! A vita egyértelműen bizonyította, hogy az autóipar az Európai Unió gazdaságának egyik legfontosabb területe. Véleményem szerint azt is egyértelműen megmutatta, hogy az autóipar esetében – így az Opel esetében is – a megoldás kizárólag európai szintű lehet, és az egyes országok keretein belül maradva lehetetlen olyan hosszú távú megoldást találni, amely gazdasági vagy szociális tekintetben kiállná az idő próbáját. Véleményem szerint egyértelmű volt a Bizottság annak biztosításával kapcsolatos jelentősége, hogy valamennyi szabályt teljes mértékben következetes és elfogulatlan módon alkalmazzanak. Sok vita folyt a gazdasági verseny szabályairól, de szeretném hangsúlyozni, hogy Európa emellett számos, a szociális kérdésekre és a szerkezetátalakítás szabályozására, továbbá a munkavállalók tájékoztatására, valamint számtalan, elvi szinten figyelembe veendő tényezőre összpontosító, rendkívül alapvető irányelvvel rendelkezik, mivel alapjaiban véve minden gazdasági művelet az emberek közötti viszonyról szól, és valamennyi döntés szociális következményeit teljes mértékben figyelembe kell vennünk. Szeretném hangsúlyozni, hogy az Opel-ügy egyértelműen, önmagában szemlélteti az autóipar szempontjából lényeges valamennyi tényezőt, és – véleményem szerint – a különböző európai szinteknek az e probléma megoldásában való együttműködésének módjából azt is megmondhatjuk, milyen jövő vár az európai autóiparra.

Hölgyeim és uraim! A vita során közvetett módon arra tettek utalást, hogy a Bizottság nem volt elég tevékeny ebben az ügyben. Azt kell mondanom, hogy a válság során, és különösen a válság kitörésének elején, nagyon egyértelmű módon jelentkeztek a protekcionista tendenciák és a gazdasági nacionalizmus jelei. Néhány hónappal később ez már nem volt olyan fontos téma. Véleményem szerint el kell ismernünk a Bizottság által az ebben az ügyben tett igen jelentős erőfeszítéseket, amelyek kézzelfogható eredményeket hoztak. Ami magát az ügyet illeti, képviselőtársam, Verheugen úr két, az üggyel foglalkozó találkozót is szervezett, amelyeken részt vettek az érintett tagállamok. A találkozók egyik eredménye az volt, hogy a tagállamok megosztották egymással információikat, ami nem mindig volt így a korábbi szerkezetátalakítási intézkedések esetében. Véleményem szerint a vita azt is egyértelműen bizonyította, hogy az európai autóiparban hosszú távú szerkezetátalakítási folyamat megy végbe, és ezt a tényt figyelembe kell venni. Központi téma volt a jövőbeni előrehaladás, és örömmel hangsúlyozom ismét, hogy annak biztosítása érdekében, hogy a válsághelyzet ne gyengítse meg az iparág innovációs kapacitását, az Európai Beruházási Bank támogatást nyújt az autóipari innováció számára.

Tisztelt hölgyeim és uraim! Noha a vita tárgyát képező üggyel kapcsolatban hozott döntés igen jelentős, továbbra is egy folyamat kellős közepén vagyunk, és nem férhet ahhoz kétség, hogy a Bizottság valamennyi eszközét és erőforrását mozgósította annak biztosítása érdekében, hogy a folyamat megfelelően, a szociális dimenziót szigorúan szem előtt tartva menjen végbe.

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök asszony! Több okból is nagyon hálás vagyok szinte valamennyi észrevételért. A mostani ügy kiváló lehetőség a Bizottság szerepe határainak és korlátainak felderítésére, illetve a Bizottság politikája egyértelmű céljainak megállapítására. Szólni szeretnék az ütemezés kérdéséről is. Langen úr elég egyértelműen nyilatkozott az ezzel, illetve a Bizottság szerepével kapcsolatos megközelítéséről.

Mindannyian tudjuk, hogy egy olyan kontinensen – és nem csak a kontinensen – élünk, amelyet nem csak angyalok népesítenek be. Itt a kísértés, hogy állami támogatást vessünk be a különböző területeken, és ezzel valamennyien tisztában vagyunk. Pont ezért került az állami támogatás megítélése a Bizottság kezébe – olyan döntésről van szó, amelyet valamennyi tagállam támogat. Erről jut eszembe: lenyűgöz, hogy Európa alapítói 1950-ben már tisztában voltak az állami támogatás helytelen módon való alkalmazásának buktatóival. Nagyon is tisztában voltak ezzel, és a vonatkozó rész még mindig szerepel a Római Szerződésben.

Ennek tudatában a Bizottság szerepe az, hogy biztosítsa: nem kapcsolódnak protekcionista feltételek az állami támogatáshoz, és pont ez a mi feladatunk is. Noha már minden erőnket megfeszítve dolgozunk, néhányan azt kérdezték, miért nem tudunk gyorsabbak lenni. Ami azt illeti, a nemzetiség soha nem jelentett problémát a bankokkal való együttműködés esetében. Vannak a német bankvilágból való példáink, amelyek szerint az átadás meglehetősen gyorsan történt például a Sachsen LB esetében, de az ilyesmi – és ez a most is így van – a szereplőktől függ. Tényekre és szám adatokra van szükségünk. Természetes, hogy gyorsabb intézkedésre van szükség: meg sem kell említeni, mert tudatában vagyunk. Olyan gyorsan haladunk, amennyire csak azt az információ rendelkezésünkre bocsátása lehetővé teszi. Arra is felkérték bennünket, hogy legyünk nagyon gondosak és pontosak, indítsunk a bizonyítékok feltárására irányuló vizsgálatot, majd tárjuk azokat a Parlament elé. Mindig szívesen rendelkezésre állók és tárom a Parlament elé eredményeinket – és remélem, erre lehetőségem is nyílik –, de igazolnunk is kell azt, mit találtunk. Ehhez biztosnak kell lennünk a dolgunkban, és olyan helyzetbe kell kerülnünk, hogy meg is tehesük.

Ha Verhofstadt úr azt kívánja, hogy ennél messzebb menjünk – azaz ne csak az állami támogatásra, hanem az egyesülésre vonatkozó szabályokkal is foglalkozzunk –, akkor, amennyiben a Magna/Sberbank a Bizottságnak való bejelentésre kötelezett, akkor alapos vizsgálatot végzünk. Tudom, a tisztelt képviselő ezt is szeretné.

Nagyon vigyáznunk kell arra, hogy egy rossz állapotban lévő, de egyébként rendkívül versenyképes ipari ágazatot ne hogy a piac felosztásán és az árak meghatározásán alapuló kartellre cseréljünk le azáltal, hogy miközben el akarunk kerülni valamit, a dolgok a lehető legrosszabbra fordulnak. Gyorsak és nagyon gondosak leszünk, ugyanakkor pontosak és rendkívül részletesek is. Nagyon fontos annak biztosítása, hogy az állami támogatás megfelelő szerkezetátalakításhoz vezessen. Ez alapvető fontosságú, és a Bizottság a legteljesebb mértékben elkötelezett ez iránt. A tagállam mérete semmilyen befolyással nincsen, sem pedig a nemzetiség vagy a dokumentumcsomag mérete. Tárgyilagosság vagyunk.

Biztosítom Önöket, hogy alig várom, hogy egy olyan javaslattal állhassak elő, amellyel kapcsolatban azt mondhatjuk el, hogy elvégeztük feladatunkat, megfelelő munkát végeztünk, és biztosíthatjuk Önöket arról, hogy a javaslat megvalósítható, és stabil munkahelyeket biztosít a jövőben. Ez egyike azoknak a lényeges dolgoknak, amelyekkel a jelenleg bizonytalanságban élő embereknek tartozunk.

Elnök. – A vitát lezárom.

21. Erdőtüzek 2009 nyarán (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a 2009 nyarán pusztító erdőtüzekről.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja.. – (EL) Elnök asszony, először is szeretném szolidaritásomat kifejezni a közelmúlt erdőtüzeinek érintettjei felé.

A Közösség idén nyáron jelentős mértékben hozzájárult a különböző tagállamokban kialakult, súlyos erdőtüzek eloltásához. Az erdőtűz elleni uniós taktikai tartalék kísérleti programja fontos szerepet töltött be, és támogatást nyújtott az erdőtüzek által érintett tagállamoknak.

Külön szeretném megköszönni az Európai Parlamentnek, hogy elfogadta e kísérleti program finanszírozását. Azt is el kell mondanom, hogy ez a kísérleti program csak egy kis része, részleges végrehajtása a Michel Barnier – akinek szintén szeretném köszönetemet kifejezni – jelentésében szereplő javaslatoknak és ötleteknek.

Ez a kísérleti program jelentősen megerősítette a közösségi polgári védelmi mechanizmust, valamint tágabb értelemben a természeti katasztrófák által sújtott országok támogatásának eszközeit.

Franciaország, Olaszország, Spanyolország és más tagállamok arra használták fel az európai közösségi polgári védelmi mechanizmust, hogy Görögországban, Olaszországban, Portugáliában és más országokban légierőt vessenek be a tűzoltásra. Valójában első alkalommal történt meg az, hogy a kísérleti program keretében a tűzoltási munkálatokban két közösségi tűzoltó repülőgép vett részt közösen a görög, portugál és francia légierőkkel, ily módon független közösségi tűzoltóságot hozva létre.

A közelmúltban bekövetkezett tüzek kapcsán ismét politikusok, tudósok, újságírók és átlagpolgárok hallatták a hangjukat egy európai szintű, szakértő tűzoltóság létrehozását követelve, amely képes lenne a közvetlen és hatékony beavatkozásra, ha a tűzoltásra szolgáló nemzeti erőforrások nem elégségesek.

Nagy erőfeszítések történtek ebben az irányban, egy független tűzoltóság létrehozására az erdőtüzek leküzdése érdekében, és amint említettem, ebben az Európai Parlament támogatása döntő tényező volt. Ez biztosította számunkra a tűzoltó repülőgépek rendelkezésre bocsátásához szükséges alapokat, és idén nyáron első alkalommal – a június 1-je és szeptember 30-a közötti időszakra – létrehoztunk és beindítottunk egy tűzoltó légierőt az Európai Bizottság felügyeletével, az erdőtűz elleni uniós taktikai tartalékot, amelynek repülőgépei különböző országokban kerültek bevetésre tűzoltási műveletek során. Egészen pontosan: hatszor kerültek bevetésre abból a kilenc alkalomból, amikor az érintettek a közösségi polgári védelmi mechanizmushoz fordultak segítségért.

A nemzeti légierők – legyen szó akár a görög, a portugál vagy az olasz légierőről –, valamint a más országokból érkező légierők egy valódi közösségi tűzoltó légierővé egyesültek, amely az Európai Unió zászlaja alatt indult bevetésre, nem pedig valamely tagállam zászlaja alatt.

E kísérleti program célja az volt, hogy pótolja a tagállamok légi katasztrófavédelmében tapasztalható hiányosságokat, nem pedig az, hogy helyettesítse a rendelkezésre álló nemzeti erőforrásokat. Amint említettem, a tartalék légierőt idén Portugáliában, Franciaország déli részén és Korzikán, Olaszországban és Görögországban vetették be, Attika térségében, ahol a legsúlyosabb tüzek voltak. Tekintettel a beavatkozások helyére a légierő bázisa Korzika szigetén volt, mivel az egyenlő távolságra található a mediterrán térség két részétől.

Úgy gondolom, hogy sürgősen szükség van egy olyan független erő létrehozására, amely képes közösségi szinten megbirkózni a természeti katasztrófákkal. Reméljük, hogy ez a kísérleti program egy jövőbeli, az erdőtüzek és más természeti vagy ember által okozott katasztrófák esetén gyorsan reagálni képes európai erő alapját fogja képezni.

Természetesen bizonyos vonatkozásokban különböző nézőpontok alakultak ki az erdőtüzek kérdésében, hiszen egyesek a szubszidiaritás elvére hivatkoznak az erdőgazdálkodás és erővédelem terén. Vannak olyan nézetek is, hogy a Bizottságnak nagyobb befolyást kellene kapnia a polgári védelem terén. Olyan érvek is vannak, hogy egy európai tűzoltóság léte a hamis biztonság érzetét nyújthatná számos nemzeti hatóság számára, amelyek ezért esetleg figyelmen kívül hagynák a szükséges befektetéseket a humán erőforrások, a tűzoltásra szolgáló erőforrások, és ami még fontosabb, a tüzek és egyéb természeti katasztrófák megelőzésének terén.

E reakciókon kívül számos gyakorlati probléma is felmerül, koordinációs problémák, különösen az erdőtüzek tekintetében. Például az, hogy milyen kritériumokat és milyen prioritásokat kell alkalmazni annak meghatározására, hogy hogyan kell bevetni az európai légi tűzoltó egységeket, ha egyszerre több országban tör ki tűz, például egy időben Portugáliában és Görögországban.

Mindezeket a kérdéseket mindenképpen elemezni fogja az Európai Bizottság által benyújtandó, a Miniszterek Tanácsa és az Európai Parlament által megvitatandó, a kísérleti program idén nyári működéséről szóló jelentés.

Meg kell győzni a Tanácsot, az Európai Parlamentet és a Bizottságot, és együtt kell működniük e mechanizmus kialakításában. Eközben a tagállamoknak természetesen nem szabad elhanyagolniuk bárminemű kötelezettségeiket a tájékoztatás, az oktatás és a megelőzés terén.

Szeretnék még néhány szót szólni a közösségi polgári védelmi mechanizmusról, amely 2001-ben jött létre, és az első években kevés beavatkozásban vett részt. 2005 óta a beavatkozások száma – mind az Európai Unión belül, mind azon kívül – ötszörösére nőtt, a beavatkozások körülbelül 50%-ára az Európai Unión belül, 50%-ára pedig azon kívül kerül sor. Emellett nagymértékben fejlesztettük a koordinációt és a közösségi polgári védelmi mechanizmus által kifejtett segítségnyújtást.

Mindnyájan tudjuk, milyen fontos volt a beavatkozás mind a cunami, mind a Katrina hurrikán esetében. Mindkét esetben mi küldtünk elsőként szakértőket a katasztrófa sújtotta övezetekbe. Azonban, amint azt már korábban is elmondtam, rengeteg a dolgunk, és aki elolvassa a Barnier-jelentést, az láthatja, hogyan fejleszthetjük a polgári védelmet az európai polgárok javára, valamint természetesen a környezetvédelmet is.

Theodoros Skylakakis, a PPE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, Dél-Európában évente 400 000 hektárnyi erdő pusztul el. Óriási méretű, rendszeresen előforduló katasztrófáról van szó, amely a következő néhány évtizedben még tovább fog súlyosbodni. Bármit is teszünk az üvegházhatást okozó gázok csökkentésére, már minimum 30–40 évig egyre romló éghajlati körülmények között kell élnünk, ami különösen Dél-Európában idéz elő majd kedvezőtlen hatást, ahol az erdők sebezhetőek. A jövőben még nagyobb tüzekkel és még súlyosabb veszélyekkel kell majd szembenéznünk.

Normális körülmények között a tűzoltás a tagállamok felelőssége és kötelessége, és a dél-európai tagállamok sikeresen kezelnek évi több tízezer tüzesetet. Azonban különleges körülmények esetén minden évben előfordulnak olyan különösen pusztító hatású tüzek, amelyek esetén külső segítségnyújtásra és szolidaritásra van szükség.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) által javasolt határozat ezeken a tényeken alapul, és többek között rámutat arra, hogy sürgősen szükség van egy hatékony, gyorsan reagálni képes európai erőre, ahogy azt Dimas biztos úr is említette, valamint a Barnier-jelentés is javasolta.

Rámutat ugyanakkor arra, hogy szükség van az Európai Szolidaritási Alap forrásainak rugalmas és azonnali mobilizálására, valamint szükséges az, hogy a dél-európai erdőtüzekkel prioritásként foglalkozzék a most kidolgozás alatt álló, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló uniós cselekvési terv. Ezenkívül a Bizottságnak lehetőség szerint minél hamarabb javaslatot kell előterjesztenie a természeti katasztrófák kezelésére vonatkozó európai politika tekintetében.

Országom és főleg az érintett polgárok számára fontos, hogy az Európai Parlament elfogadja ezt a határozatot. Fontos, hogy a Parlament bizonyítsa, hogy tudatában van Dél-Európa e súlyos problémájának.

Anni Podimata, az S&D képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, biztos úr, ebben az évben minden eddiginél súlyosabb erdőtüzek törtek ki; minden ősszel arra kell visszajönnünk a parlamenti szünet után, hogy az érintett területek helyreállítását és az áldozatoknak nyújtandó segítséget kell megvitatnunk.

Görögországban idén ismét több százezer hektárnyi erdőt veszítettünk el, felbecsülhetetlen ökológiai és gazdasági veszteség érte az országot, és hasonló mértékű katasztrófát szenvedett el Spanyolország, Portugália, Olaszország és Franciaország is.

Biztos úr, egy dolog világos, és erre Ön is utalt: úgy tűnik, nem tanulunk a közelmúlt hibáiból. Már legalább hat éve beszélünk egy közös európai polgári védelmi erőről. Az Európai Parlament folyamatosan kéri ezt, de az ügy fontosságát bizonyos nemzeti kormányok részéről tévesen alábecsülik. Hibák fordulnak elő a megelőző mechanizmusok és a megelőző intézkedések tervezésében és alkalmazásában, hiányzik a képesség vagy az akarat az olyan szigorú jogszabályok megalkotásához, amelyek kötelezővé tennék az érintett területek újraerdősítését, valamint hiányosságok tapasztalhatók az áldozatok megsegítésére rendelkezésre álló valamennyi közösségi forrás felhasználása terén.

A polgári védelmi erőn kívül közösségi szinten a Bizottságnak alapvető prioritásnak kell tekintenie a Szolidaritási Alap forrásai közvetlen aktiválását, és ami még fontosabb, a források bürokratikus mechanizmusoktól való megszabadítását.

Végezetül pedig, biztos úr, Ön bármelyikünkénél jobban tudja, hogy új típusú tüzekkel van dolgunk, az úgynevezett nagy intenzitású tüzekkel, amelyek közvetlen összefüggésben állnak az éghajlatváltozással, és főként a mediterrán térség és Dél-Európa erdeit érintik. Ezért szükség van az erdővédelem azonnali újratervezésére nemzeti és közösségi szinten, mégpedig a tűz megelőzésnek és a tűzoltásnak az új körülményekhez történő igazítása segítségével, valamint a politikáknak olyan bevezetendő intézkedésekbe

történő integrálásával, amelyek segítségével a tagállamok meg tudnak felelni az éghajlatváltozás jelentette kihívásnak.

Izaskun Bilbao Barandica, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, biztos úr, nagyon köszönöm a magyarázataikat.

Úgy gondolom, hogy valóban szükség van közösségi politikára, főként a tüzek kialakulásának megelőzése érdekében, hiszen láttuk, hogy a nyár folyamán ez újra és újra megtörtént.

Szeretném elmondani, hogy felszólalásomat azzal akartam kezdeni, hogy megemlékezem arról a négy tűztőlóról, akik júniusban életüket veszítették Horta de Sant Joanban, Tarragonában, és tiszteletemet fejezem ki családjaik és kollégáik felé.

Szükség van megelőzési és koordinációs politikára is. Nem szabad elfelejtenünk, hogy számos tűz kapcsán felmerült az a gyanú, hogy spekulatív politika eredményeképpen és fejlesztési tervek megvalósítási érdekében „alakultak ki”. Ezért úgy gondolom, hogy vizsgálatokkal és a környezeti bűnözés bírságainak egységesítésével a biztonság előmozdításán is dolgoznunk kell Európában. Fontolóra kell vennünk azt a lehetőséget is, hogy európai elfogatóparancs használatával üldözzük a környezeti bűnözést.

A szakértők rendelkezésére kell bocsátani a szükséges forrásokat, hogy képesek legyenek innovatív mechanizmusok kifejlesztésére az időjárás, a szelek és a hőmérsékleti viszonyok előrejelzése terén, és így a megfelelő körülmények között dolgozhassanak, hiszen végeredményben ők mindannyiunk védelmét szolgálják.

Michail Tremopoulos, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, érdekes, hogy főleg a görögök szólnak hozzá ehhez a kérdéshez, amely egész Dél-Európa szempontjából rendkívül fontos, hiszen a nagy erdőtüzek rendszerint hatalmas területeket tesznek tönkre, és befolyásolják az életminőséget, a biodiverzitást, a regionális fejlesztést és a polgárok jövőjét.

Mint a közelmúltban Görögországban is, az erdőtüzek gyakran a rosszul tervezett és ellentmondásos erdészeti és lakásépítési politika következtében alakulnak ki, amelyek az erdős területek megszerzése érdekében elkövetett gyűjtogatásra és illegális tevékenységre ösztönöznek. Sajnálatos módon a két legnagyobb párt megpróbálja gyengíteni az erdők alkotmányos védelmét.

Állandó nyomás a földhasználat megváltoztatására, a lakott területek terjeszkedése és természetesen az ellenőrizetlen szeméthalmok, amelyeket elégetnek, vagy amelyek spontán módon, állítólag az éghajlatváltozás miatt gyulladnak meg, ami bizonyos személyek számára pusztán alibit jelent: mindezek növelik a természeti katasztrófák lehetőségét.

Ezért fontos, hogy összehangolt együttműködés segítségével nagyobb hangsúlyt helyezzünk az európai szintű megelőzésre, védelemre és azonnali kockázatkezelésre. Ezzel összefüggésben biztosítanunk kell egy fenntartható, közös európai erdészeti politika alkalmazását, valamint azt, hogy a Kohéziós Alap, a Regionális Fejlesztési Alap és a Szolidaritás Alap pénzeszközei, amelyek kockázatmegelőzésre és kockázatkezelésre, valamint az érintett területek helyreállítására szolgálnak, tényleg ésszerű és fenntartható módon kerüljenek felhasználásra.

Az érintett területek helyreállítására kifizetett pénzüsségeket ésszerű újraerdősítési intézkedésekre és tudományos tanulmányokra kell fordítani, valamint hangsúlyoznunk kell, hogy a tagállamoknak vissza kell téríteniük a pénzüsségeket, ha megállapítást nyer, hogy az érintett erdős területeket lakónegyed létrehozása vagy turisztikai fejlesztés céljából átminősítették.

A múltban, éppen két évvel ezelőtt, a Parlament állásfoglalásokat adott ki, amelyek a természeti kockázatok megelőzésére és gyors kezelésére vonatkozó ajánlásokat tartalmaztak, és amelyeket sajnálatos módon nem valósítottak meg hatékonyan. Hisszük, hogy ez erdők és a biodiverzitás hosszú távú védelme csak akkor vihető keresztül, ha megvalósítható kockázatmegelőzési és kockázatkezelési politikákat alkalmazunk nemzeti, regionális és helyi szinten, ha ebbe aktívan bevonjuk a helyi közösségeket, ha az embereket arra ösztönözzük, hogy vidéken maradjanak, ha kialakul egy új, „zöld” szakértői réteg, ha megvalósul az élethosszig tartó tanulás és képzés, és ha megerősítjük az erdészeti szolgálatot azzal, hogy nagyobb szerepet kapnak az önkéntes erdőtűzoltó egységek.

Végezetül pedig még nagyobb erőfeszítéseket kell tennünk a természeti katasztrófákra irányuló, hatékonyabb gyorsreagálási mechanizmus kifejlesztésére az állandó polgári védelem megerősítése által, amelyet Dimas úr is említett, valamint a Barnier-jelentés következtetéseinek hatékonyabb kiaknázása által. Ma ezzel

kapcsolatban állásfoglalást terjesztünk az Európai Parlament elé, azt remélve, hogy előrelépést fogunk tenni a tagállamok együttes fellépése és együttműködése terén a környezeti katasztrófák valódi megelőzése és kezelése, valamint az Európai Unió e célra rendelkezésre álló alapjainak hatékonyabb felhasználása irányába. Tartozunk ennyivel a gyermekeinknek.

Nikolaos Chountis, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, hazámban, Görögországban, idén immár a harmadik egymást követő évben tett hatalmas területeket tönkre a tűz. A 2007-es tüzek, amelyek a legrosszabb ilyen jellegű tragédiák közé tartoznak, és az idei tüzek Attika északkeleti részén jól mutatják, mennyire elégtelen a tűzvédelmi és környezetvédelmi rendszer.

Szeretném emlékeztetni a Tisztelt Házat, hogy az európai fővárosok közül Athénban a legkisebb a zöld területek aránya és a legmagasabb a légkör szennyezettsége, és hogy a 2007–2009-es tüzek tovább mélyítették a környezeti problémákat.

Bizonyos fókig az éghajlatváltozással is lehet magyarázni a Dél-Európában előforduló katasztrófákat. Azonban a nemzeti politikákban és az Európai Unió politikájában is hiányosságok mutatkoznak, mivel az éghajlatváltozást nem integrálták megfelelően a környezetvédelmi stratégiába.

A görög kormányok megengedik, hogy a leégett területeket beépítsék, hogy az állami földtulajdont kisajátítsák, az uniós alapok pedig rugalmatlanok. Mivel ez így van, biztos úr, szeretném megkérdezni Önt, hogy az Európai Bizottságnak szándékában áll-e előmozdítani az ország erdeinek intézményes védelmét azáltal, hogy haladéktalanul megkezdi az erdőkkel kapcsolatos tervek megszövegezési és ratifikálási folyamatát, hiszen ha ezek léteztek volna, talán megelőzték volna ezt a gyújtogatást.

Szándékában áll a Bizottságnak közvetlenül társfinanszírozni az árvizek és erózió elleni tevékenységet annak érdekében, hogy elkerüljük az újabb katasztrófákat az érintett területeken? Szándékában áll finanszírozni a megfelelő újraerdősítést? Hiszen túl kevés újraerdősítés történik a károk pótlására. És végezetül, szándékában áll az Európai Bizottságnak a legközelebbi választások után hatalomra kerülő, új görög kormánnyal – legyen az bármilyen összetételű is – megtárgyalni egy városi park létrehozását a régi Hellenikon repülőtérnél, ami egy lélegzetnyi friss levegőt jelentene Attikának?

Köszönöm, és Isten éltesse a biztos urat névnapja alkalmából, ahogy Görögországban szokás mondani.

Niki Tzavela, az EFD képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, biztos úr, örülök, hogy itt vannak, és meghallgathattam a felszólalásukat. Azon gondolkodom, hogy amit elmondtak, az válasz arra a levélre is, amelyet a tüzek második napján küldtünk, és amelyben más egyéb részletes javaslatokkal együtt ismertettünk egy dél-európai közös fellépésre irányuló javaslatot a tűz megelőzés és tűzoltás érdekében.

Szeretném azt is elmondani, mennyire örülök annak, hogy a görög pártok és a spanyol párt minden európai parlamenti képviselője reagált a természeti katasztrófák kezeléséről szóló európai stratégia kidolgozására irányuló, az európai parlamenti közös jelenlétet és közös erőfeszítéseket sürgető felhívásunkra.

Biztos úr, nyilvánvaló, hogy az éghajlatváltozás tüzeket és árvizeket okoz, és ez most egy jelentős strukturális jelenség, mivel a tüzek és árvizek, amelyeknek tanúi vagyunk, strukturális jelenségek.

Nem szabad közép- és rövid távon gondolkodnunk. Egy hosszú távú stratégia alapjait kell letennünk. Ezért a mediterrán államok kormányainak egyesült erővel kell meggyőzniük északi partnereinket az említett mechanizmus szükségességéről, mind a szubszidiaritás, mind a szolidaritás keretei között.

Megértem, biztos úr, hogy a szubszidiaritás kapcsán Észak-Európában problémák merülnek fel. Remélem, hogy a természeti katasztrófák csak Dél-Európát fogják érinteni, de nagyon tartok tőle, hogy az éghajlatváltozás olyan ütemben megy végbe, hogy Észak-Európában is előfordulhatnak – a dél-európaiaktól különböző – természeti katasztrófák. Tehát nagyon helyes volt azt a javaslatot tenni, hogy dolgozzunk ki stratégiát a természeti katasztrófák megelőzésére és kezelésére.

Jelenleg egy kis egységünk van korzikai bázissal. Ez az egység idén nyáron jól teljesített. A környezetvédelmi biztosnak sürgősen fejlesztenie és támogatnia kell ezt az egységet az erre vonatkozó, a Bizottságnak és a Tanácsnak szóló ajánlásában. Szeretném felhívni a déli államok európai parlamenti képviselőit, hogy működjenek együtt kormányaikkal, és támogassák a Dimas úr által a Bizottság és a Tanács elé terjesztett ajánlásokat, mivel ez az összes déli ország előnyére szolgál.

Láttam az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) állásfoglalásra irányuló indítványát, és egyetérték vele. Örülök, hogy ezt az állásfoglalást nyújtották be. Még valamit hozzátennék a PPE állásfoglalásra irányuló

indítványához. Ami az éghajlatváltozást mint okot és a tüzeket, illetve árvizeket mint okozatot illeti, a Bizottságnak a koppenhágai konferencián különleges hangsúlyt kell helyeznie a természeti katasztrófák megelőzésére és kezelésére irányuló stratégia előkészítésére, meg kell határoznia a természeti katasztrófák megelőzéséhez és leküzdéséhez szükséges költségvetést, és meg kell erősítenie ezt a példamutató, erdőtűz elleni uniós taktikai tartalékegységet.

Reméljük, hogy a természeti katasztrófák megelőzésére és kezelésére irányuló európai stratégia a legfőbb prioritások között fog szerepelni a koppenhágai konferencia napirendi pontjai sorában.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nem szabad hagynunk, hogy ami idén nyáron Görögországban történt, valaha is megismétlődjék Európában. Csak Görögországban összesen 75 tűz tombolt, ezek közül hat teljesen ellenőrizetlenül, és ahogy ma hallhattuk, a legrosszabb közel a fővároshoz, Athéntól északra. Csakis a főként önkéntes tűzoltó egységek és más önkéntes szervezetek bátor és önzetlen munkájának köszönhető, hogy sok régióban nem maradtak ellenőrizetlenül a tüzek, és hogy az emberi tragédiák száma minimális volt.

Nagy tiszteletet érzek önkéntes tűzoltó bajtársaim iránt, akiknek a felszerelése – finoman szólva – gyakran nem felelt meg a technika jelenlegi állásának, amint azt hallhattuk. Azért használom a „kolléga” vagy „bajtárs” szavakat, mert magam is évtizedek óta tagja vagyok Ausztriában egy önkéntes tűzoltó szervezetnek, így abszolút mértékben szimpátiát és empátiát érzek irántuk teljesítményük miatt.

De most hadd térjek át a Bizottság észrevételeire! Nagyszerűnek tartom, hogy európai akciócsoportok segítenek ott, ahol a helyi tűzoltók nem boldogulnak egyedül. Azonban arról is meg vagyok győződve, hogy fontos alapigazságot fogalmaz meg az a régi mondás, mely szerint „Segíts magadon, Isten is megsegít”, ezért nagyon fontosnak tartom azt is, hogy kiépüljön a polgári védelmi mechanizmus. Annyit tudok tenni ebben az ügyben, hogy javasolom és sürgetem a különösen Közép-Európában, Németországban és Ausztriában meglévő szaktudás kamatoztatását, hiszen ezekben az országokban már több mint száz éve országos szinten működnek az önkéntes rendszerek, az önkéntes tűzoltó egységek.

Magam is tűzoltó lévén, örömmel építenék ki kapcsolatokat az önkéntes tűzoltók regionális és nemzeti hatóságaival. Ilyen esetekben érdekes lehet, ha saját magunk teszünk valamit, és ha ezt örömmel látják, akkor fel tudom ajánlani egy, görög barátainkkal együtt végrehajtandó, kísérleti projekt kivitelezését egy önkéntes tűzoltó egység létrehozására egy kiválasztott régióban vagy helységben. Nagyon boldog lennek, ha aktívan segíthetnek és részt vehetnek egy ilyen projektben a felső-ausztriai tűzoltó egyesületbeli kollégáimmal együtt.

Michel Barnier (PPE). - (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, természetesen szeretnék köszönetet mondani Dimas biztos úrnak jelenléteért, válaszaíért és azért a figyelemért, amelyet ezeknek a katasztrófáknak szentel.

Hatalmas munkát végeztünk el együtt, amikor Barroso elnök felkért, hogy írjak jelentést egy európai polgári védelmi erő létrehozásáról, amelyet ő is említett.

2006. május 9-én terjesztettem elő ezt a jelentést. Amikor újraolvastam, és láttam, milyen katasztrófák történnek, rájöttem, hogy még mindig időszerű.

Tzavela asszony, nyilvánvalóan nem csak Görögországról van szó. Ez minden országot érint, és szeretném hozzátenni, hogy nemcsak természeti katasztrófák vannak, hanem ember okozta, emberi katasztrófák is. A tengeri katasztrófákra gondolok – az Erikára és sok más egyébre – és a Csernobil-típusú ipari balesetekre. Ezek a tűztől eltérő természeti katasztrófák. A cunamira is gondolok. Számítanunk kell arra, hogy egy napon a mediterrán térségben cunami fog tombolni, mint ahogy az már a 20. század elején megtörtént, és akkor teljesen lerombolta Messina városát.

Biztos úr, hölgyeim és uraim, őszintén szólva az általunk használt eszközök nem elégségesek a katasztrófák esetén, amelyek csak egyre súlyosabbak lesznek a globális felmelegedés és a közlekedés kettős hatása miatt. Ezen okból kifolyólag úgy gondolom, hogy ambiciózusabbnak kell lennünk.

Hálás vagyok a Bizottságnak, Dimas biztos úrnak és a főigazgatóság valamennyi csoportjának, hogy működésbe hozzák a polgári védelmi mechanizmust. De hiszem, hogy ennél is tovább kell mennünk. Elképzelhető egy fokozott együttműködés azokkal a tagállamokkal, amelyek akarják ezt. Ha nem akarja mind a 27 tagállam a polgári védelmi erő létrehozását, akkor kezdjük 12 vagy 15 tagállammal! Aztán látni fogják, hogy ez mindenkit érint.

Ha felsorolom a katasztrófákat, akkor azt kell mondanom, hogy mindenki érintett: a 2002-es németországi árvíz, az országos járványok és a terrorizmus. Biztos úr, ezért szeretném azt, hogy a Bizottság kezdeményezze, hogy lépünk tovább, hogy javasolja, hogy a tagállamok lépjenek előre. A Parlament, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság, valamint a Biztonsági és Védelmi Politikai Albizottság támogatni fogja Önöket ezekben a proaktív kezdeményezésekben.

Edite Estrela (S&D). - (PT) Elnök asszony, biztos úr, ismét itt vagyunk, és a tüzekről beszélünk, mert minden évben tüzek pusztítják Európa Erdeit. Az éghajlatváltozás és a globális felmelegedés miatt nem vár ránk derűsebb jövő.

A természeti katasztrófákat nem lehet elkerülni, de a megelőzéssel foglalkozni kell. Azonnal tehetünk ezért valamit az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésével és egy olyan megfelelő erdészeti politika kidolgozásával, amely felismeri az erdők nyújtotta sokszoros környezeti hasznot, különös tekintettel szén-dioxid-megkötő tulajdonságukra.

Hogy igazságos legyen, az európai polgári védelmi mechanizmus jobban működik, és számos tagállam nagy erőfeszítéseket tesz és sok beruházást hajt végre a tűzmelegedés és a gyorsreakálású tűzoltás terén. Például az én hazámban, Portugáliában, jóváhagyta egy tervet, amely tartalmazza az ország övezeteinek újbóli felosztását, speciális költségvetés létrehozását a tüzek leküzdésére, a jogszabályok felülvizsgálatát és a leégett területek helyreállítására irányuló programot. De ettől még mindig előfordulnak tüzek.

Minden, az erdőtüzek által érintett tagállamnak többet kell tennie és jobban kell intézkednie, továbbá az Európai Bizottságnak el kell fogadnia azokat a javaslatokat, amelyeket az Európai Parlament terjesztett elő számos állásfoglalásában. Több olyan dokumentum létezik, amelyek rámutatnak a megoldásokra. Már szóba került a Barnier-jelentés és más, a Parlament által előterjesztett dokumentumok is. Előadója voltam a természeti katasztrófákról szóló jelentésnek a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságban, és én is előterjesztettem néhány javaslatot.

Azon tagállamoknak, amelyek pénzügyi okokra hivatkozva nem elég gyorsak a mechanizmus tökéletesítésében, a tudomására kell hozni, hogy a megelőzés olcsóbb, mint a gyógyítás. Döntő fontosságú az is, hogy a koppenhágai konferencián nemzetközi – és ambiciózus – megállapodás jöjjön létre az éghajlatváltozás elleni küzdelem érdekében, ezenkívül, biztos úr, még mindig várjuk a tüzekről szóló irányelvet a már létrejött, árvizekről szóló irányelvhez hasonló formában.

François Alfonsi (Verts/ALE). - (FR) Elnök asszony, idén nyáron Korzika is komoly tüzek áldozatává vált, akárcsak Szardínia, Katalónia, Görögország, a Kanári-szigetek és Európa sok más régiója.

Ami a katasztrófa által sújtott lakosságot illeti, képviselőcsoportunk mindenekelőtt az európai szolidaritás biztosítását szeretné kérni a Szolidaritási Alap alkalmazásának segítségével.

Mit szándékozik tenni a Bizottság ebben a vonatkozásban? Ez az első kérdés, amelyet szeretnék feltenni a biztos úrnak.

Július 23-án Korzikán rendkívüli hőség volt: 44 C, a levegő nagyon száraz volt, és nagyon erős szirokkó tombolt. Ilyen körülmények között, amelyek a globális felmelegedés következtében a jövőben még gyakrabban fognak kialakulni, a helyi forrásokat a végsőkig kimerítették azon tény ellenére is, hogy az előző években az időjárás nem volt ilyen szélsőséges, és Korzikát megkímélte a tűz.

Szerintem könnyen levonható a tanulság: ha ilyen időjárási körülmények alakulnak ki, amelyeket előre meg lehet jósolni, előre lehet jelezni, akkor szükség van arra, hogy számíthassunk egy európai polgári védelmi erő támogatására, ahogy azt a Barnier-jelentés javasolja, és amely lehetővé teszi, hogy fellépjünk a kialakulóban lévő tüzek ellen, mielőtt még teljesen elharapódnának, és már túl késő lenne. Ha egy tűz elér egy erdőt, csak akkor áll meg, ha az egész erdő leégett.

Ezért számunkra nagyon fontos, hogy továbblépjünk annál a kísérleti projektnél, amelyet Ön említett, biztos úr. Mit tervez a Bizottság arra vonatkozóan, hogy mihamarabb létrejöjjön egy olyan polgári védelmi erő, amely valóban fel fog nőni azon komoly kihívásokhoz, amelyekkel minden európainak szembe kell néznie, azaz a környezetvédelemhez és különösen a tüzek elleni küzdelemhez a mediterrán régióban?

Igaz, hogy a 2010-es költségvetés semmit sem biztosít ennek az erőnek a létrehozásához?

Ezen irányvonalak mentén módosítást terjesztettünk elő. Reméljük, hogy a nagy képviselőcsoportok és főként Barnier úr képviselőcsoportja, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportja egyetértésben segíteni fognak nekünk e módosítás elfogadásának biztosításában.

Georgios Toussas (GUE/NGL). - (EL) Elnök asszony, a tüzek problémája mélyen politikai probléma, amely nagyon éles formában jelentkezik az olyan országokban, mint Portugália, Spanyolország, Franciaország, Olaszország és Görögország, és fájdalmas következményekkel jár mind az emberek, mind a környezet számára.

Ami görögországi tapasztalatainkat illeti, az Attika északkeleti részén, Kithairon térségében, Évián és Görögország egyéb térségeiben tomboló, felbecsülhetetlen károkat okozó tüzek az EU gyújtogatással kapcsolatos politikájának következményei, valamint az országunkban egymást váltogató kormányok politikájának, amelyek úgy tekintenek a földre, az erdőkre és a hegyekre, mint a kapitalista gazdaság árucikkeire.

Ez a módfelett veszélyes politika fegyvert ad a gyújtogatók kezébe, akik ismét szervezeten jártak el, ha hinni lehet a tűzvész sújtotta területek lakói felháborodott panaszainak. Tisztázzunk valamit: ha nem foglalkozunk az alapvető problémákkal, a profitorientált szemlélettel és a földhasználat megváltoztatásával, akkor még a legjobb és legkorszerűbb felszerelésekkel és forrásokkal rendelkező mechanizmus sem lesz képes felszámolni ezt a komoly problémát, amely tönkreteszi környezetünket, és általában a bolygó jövőjét veszélyezteti.

E politika első tragikus következményei éppen néhány napja, 2009. szeptember 12-én Évián voltak tapasztalhatók, amikor katasztrofális árvíz söpört végig a tűzvész sújtotta szigeten. Az árvíz elleni, nem megfelelő intézkedések és a tűz következtében ingataggá vált talaj, valamint az erős esőzések egy ember halálához vezettek, és komoly károkat okoztak a falvakban, utakban, hidakban és egyéb infrastruktúrában. A hirtelen esőzés nem indokol ilyen mértékű pusztítást. Nem véletlen, hogy minden természeti katasztrófa alkalmával a dolgozó embereknek kell gyászolniuk, az ő életük omlik össze, az ő környezetük pusztul.

Sürgősen szükség van közvetlen intézkedések finanszírozására a pusztítás dokumentálása és a munkáscsaládok, valamint a földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkozó, érintett mezőgazdasági termelők számára nyújtandó kártérítés érdekében, a földhasználatot pedig a legkisebb mértékben sem szabad megváltoztatni, és a leégett területeket újra kell erdősíteni. A hegyekben és erdőkben lévő, nagy magánbirtokoknak is állami kézbe kell kerülniük, az erdőket és az erdészeti bizottságokat pedig újra kell szervezni és fejleszteni kell...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Mario Mauro (PPE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nem kétséges, hogy hasznos az a költségvetési eszköz, amellyel az Európai Unió rendelkezik e fontos probléma kezeléséhez – a Szolidaritási Alapra gondolok –, de az is igaz, hogy már 2007 óta hangsúlyozzuk a rugalmasság kérdését, amikor azt érezzük, hogy jogos kritizálni a költségvetési eszközzel kapcsolatban alkalmazott megközelítést.

Fontos, hogy az eszköz kezelése a lehető legrugalmasabb legyen, hiszen csak így lehet reagálni a máról holnapra változó, új problémákra. Például helyénvaló, hogy a tagállamoknak rövid határidőn – 10 héten – belül dokumentálniuk kell a történeteket, de akkor miért nincs ugyanilyen rövid határidő előírva a nekik adandó válaszra?

Ugyanakkor látjuk, hogy bár bizonyos tekintetben fontos a kár mértéke is, de arányosan figyelembe kell venni azt is, hogy melyik területről van szó, hogy megértsük, mire van szükségük az ott élőknek, és ennek megfelelően járassunk el. Éppen ebből az okból a Parlament a Költségvetési Bizottsággal és más bizottságokkal együtt már régóta észrevételeket tesz, amelyeket valójában a Tanácsnak szán, de a Tanács úgy tesz, mintha észre sem venné ezeket. Ha felül tudjuk vizsgálni a rugalmasság aspektusát, az azt jelenti, hogy a Szolidaritás Alapot mint eszközt fejleszteni lehet és még hatékonyabbá lehet tenni, és ez lehetővé fogja tenni azoknak a hatalmas problémáknak a megoldását, amelyekkel egyre gyakrabban szembe kell néznünk.

Az a kérésünk, biztos úr, hogy az állásfoglalás 3. és 11. bekezdését teljes mértékben vegyék figyelembe, és a rugalmasság aspektusát ne a tagállamok arra vonatkozó kérésének tekintsék, hogy bármit megtehessenek, hogy biztosabbak legyenek abban, hogy választ fognak kapni, hanem a változásokhoz való intelligens alkalmazkodásra irányuló kérésnek, amely biztosítja, hogy ez az eszköz teljes mértékben hatékonyan működjék.

Andres Perello Rodriguez (S&D). - (ES) Elnök asszony, biztos úr, nem kétséges, hogy az elmúlt időszakban történt előrelépés, de minden fejlődés ellenére egyre több és több tűz tör ki az Európai Unió déli részén. Ezért a Parlament által elfogadott állásfoglalás nem lehet egy újabb olyan állásfoglalás, amely a valahol máshol történő katasztrófák iránti komoly aggodalmunkat fejezi ki.

Számos oka lehet az erdőtüzeknek, de senki nem tagadhatja, hogy összefüggésben állnak az éghajlatváltozással is. Függetlenül azon kötelezettségektől, amelyek egyes tagállamokban vagy autonóm régiókban érvényesek lehetnek, bizonyos, hogy a Parlamentnek világosan fel kell szólítania a Bizottságot, hogy cselekedjen gyorsan, és tegye elérhetővé az összes rendelkezésére álló forrást, ami nem jelentéktelen. Az áldozatoknak, az elszenvedett veszteségeknek és az újraerdősítés szükségességének semmi közük a bürokráciához vagy a költségvetési hiányhoz.

Rangsorolnunk kell, és cselekednünk kell, ami ebben az esetben stratégiaváltást, a források mobilizálását, növelését és a megelőzési politika optimalizálását jelenti. Ha nem ez a helyzet, akkor követelnünk kell, hogy a tagállamok vállaljanak felelősséget, de tudnunk kell, hogy nem csak néhány dél-európai tagállam problémájáról van szó, és hogy az éghajlatváltozás nem csak néhány tagállamot érint, hanem mindannyit, ezért közös ügy.

Ezért a Parlament egyik legfontosabb feladata annak biztosítása, hogy az Európai Unió világos, szilárd kötelezettségeket vállaljon a koppenhágai csúcson az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának minél jelentősebb csökkentésével kapcsolatban, hiszen nyilván ez a kibocsátás van a tüzek hátterében, a tüzek okai, valamint a további éghajlatváltozás okai között.

Ezért kétségkívül az a Parlament feladata, hogy ez az állásfoglalás elfogadásra kerüljön. A Bizottságnak szembe kell néznie ezzel a feladattal, ha a biztos úr valóban meg akarja védeni az Unió déli részét a további tüzekről.

Veronica Lope Fontagné (PPE). - (ES) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, sajnálatos módon a Parlament első plenáris ülésén ezzel a szomorú és most már szokásosnak mondható témával kell foglalkoznunk: a természeti katasztrófákkal, különösen pedig a tüzekkel.

Ismét szomorúan kell megállapítanunk, hogy a tüzek terjedése miatt idén, 2009 nyarán is embereknek kellett meghalniuk. Húszan veszítették életüket, mindannyian az én hazámban. Ezért az első gondolatom és a legmélyebb együttérzésem a katasztrófák által okozott emberi szenvedésre irányul.

Szeretném hangsúlyozni azt a végzetes hatást, amit az ilyen típusú katasztrófák gyakorolnak az érintett lakosok életére, gazdaságukra, a foglalkoztatásra, természeti és kulturális örökségükre, a környezetre és a turizmusra. Az én régiómban 22 000 hektár égett le idén nyáron, ennek fele olyan területeken, amelyek környezeti jelentőségük miatt védelem alatt állnak.

Ezekre a problémákra késlekedés nélkül reagálnunk kell, az emberek ezt várják el tőlünk. Az európai intézmények nem lehetnek már megint képtelenek arra, hogy adekvát megoldást találjanak az érintettek számára. Képesnek kell lennünk arra, hogy segítsünk az áldozatoknak, és elő kell mozdítanunk az érintett területek helyreállítását. Továbbra is keményen kell dolgoznunk a megelőzésen, és folytatnunk kell az európai polgári védelmi szolgálat létrehozását.

Szeretnék két felhívást tenni:

először is szeretném felhívni az Európai Bizottságot a helyzet elemzésére és a megfelelő intézkedések végrehajtására az érintett régiókban a megszünt munkahelyekből és a lakosság megszünt bevételi forrásaiból adódó szociális költségek kiegyenlítése céljából. Másodszor felhívást szeretnék intézni a spanyol kormányhoz, amely 2010 januárjától betölti a Tanács soros elnökségét. A spanyol kormánynak képesnek kell lennie arra, hogy partnerei felé közvetítse érzéseit és aggodalmát. Elengedhetetlennek tartom, hogy a spanyol kormány programjában prioritás legyen az, hogy el kell távolítani az akadályokat az Európai Szolidaritási Alap reformjának útjából.

Ezenkívül a spanyol elnökségnek világosan el kell köteleznie magát egy közös európai stratégia kidolgozása mellett. Felül kell vizsgálnia a megelőző intézkedéseket és azokat az erdőgazdálkodási modelleket, amelyek előidéztek a nagy tüzek kialakulását.

Francesca Balzani (S&D). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Európai Parlament Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Képviselőcsoportjának tagjaként, aki az elmúlt néhány napban is nagyon szomorúan figyelte, hogy az egyik tűz a másik után pusztít el hatalmas területeket Genova városa körül,

Olaszországban, a Liguria régióban, úgy érzem, hogy valóban sürgősen szükség van arra, hogy Európa figyelmet szenteljen ennek a problémának, és beavatkozzon e sajnálatos módon ismétlődő katasztrófák megelőzése érdekében.

Nem szabad hagyni, hogy a katasztrófák újra és újra bekövetkezzenek. Nap mint nap azon kell dolgoznunk, hogy ne legyen több újra és újra megismétlődő katasztrófa. Ezért úgy hiszem, hogy Európa csak kötelező erejű jogi aktusok révén tud hatékonyan beavatkozni, és ezt is kell tennie ezen értékes területek védelme érdekében, amelyek minden évben ki vannak téve annak a veszélynek, hogy porrá égnék, és amelyek valóban mindannyiunk közös örökségéhez tartoznak, mivel igaz, hogy egyre gyakrabban törnek ki tüzek Dél-Európában, és még akkor is, ha Dél-Európának csak egy parányi részéről van szó, valójában akkor is egész Európát mardossák a lángok.

Megelőző politikákkal és fenntartható erdészeti politikával kell beavatkoznunk – és a megelőzésen azt is értem, hogy egy precíz, alapos és célirányos kampány révén avatkozunk be minden olyan spekuláció ellen, amely közvetve vagy közvetlenül összefüggésben áll ezekkel a katasztrófákkal –, de úgy gondolom, hogy ugyanakkor szélesebb, egyszerűbb és gyorsabb hozzáférést kell biztosítanunk a nélkülözhetetlen forrásokhoz, hogy legalább enyhítsük e katasztrófák pusztító hatásait. Mindenekelőtt a Szolidaritási Alapra gondolok, ezt az eszközt kétségkívül gyorsabban kell az érintett területek rendelkezésére bocsátani.

Françoise Grossetête (PPE). - (FR) Elnök asszony, 2001-ben, a szeptember 11-i katasztrófa nyomán hívtunk fel egy európai polgári védelmi mechanizmus létrehozására.

Ezt követően létrehoztunk egy alapot. Aztán ott volt a Barnier-jelentés, amely a szolidaritás kinyilvánításának szükségességét hangsúlyozta. Ma ez a szolidaritás már működik, de hatékonyabbá és gyorsabbá kell tenni.

Két ponton kell még fejlődni. Az első az együttérzés. A tűzvesztek által sajnálatos módon érintettek mindnyájan helytelenítik azt, hogy az eljárások gyakran túl hosszúak, és a végrehajtás még akkor is túl sokáig tart, amikor valóban olyan tüzekről van szó, hogy nagyon gyorsan kellene lépnünk. Minden bizonnyal rugalmasabbnak kell lennünk, rugalmasabban kell az eljárásokat végrehajtanunk, mivel ebben az esetben az idő nagyon értékes.

És aztán ott van a megelőzés. Nem beszélünk eleget a megelőzésről, mivel az a szubszidiaritás elvét is érinti. Azt mondják nekünk, hogy a tagállamoknak kell dönteniük. De ha ezek a tüzek veszélyeztetik a biodiverzitást és a környezetet, valamint az emberek számára legértékesebb dolgokat, az ingatlanjaikat, a vagyonukat és az otthonukat, és ha ezek a tüzek sajnálatos módon emberi életet is kioltanak, akkor nincs jogunk arra, hogy ne hozzunk rendelkezéseket a megelőzésre vonatkozóan. Ha nem hoznánk, az bűncselekmény lenne.

Ez így nem mehet tovább, de ehhez pénzügyi forrásokra van szükségünk. Nagyon fontos, hogy a lehető legnagyobb összegeket szerezzük meg erre, így sokkal hatékonyabbak lehetünk az európai polgári védelmi mechanizmus keretein belül. Ezért biztosítani kell, hogy a költségvetés – a mi költségvetésünk – valóban tudomást vegyen erről a problémáról. Mindez azt is megköveteli, hogy különleges megközelítést alkalmazzunk agrárpolitikánkban és erdészeti politikánkban, és erről nem beszélünk eleget.

Megelőzés, együttérzés és források: mindent meg kell tenni annak biztosítása érdekében, hogy Dél-Európa ne legyen többé a szó szoros értelmében „tűzfészek”.

Kriton Arsenis (S&D). - (EL) Elnök asszony, biztos úr, idén ismét hihetetlenül súlyos tüzek sújtották Dél-Európát, és hasonló méretű tüzek törtek ki az USA-ban is, valamint a fejlett és fejlődő világ más országaiban is.

Kétségtelen, hogy az éghajlatváltozás fenyegeti a földközi-tengeri térség és a bolygó egyéb kulcsfontosságú területeinek erdeit. Ugyanakkor a mediterrán erdők pusztulása roncolja a természetes ökoszisztéma azon képességét, hogy természetes szén-dioxid-megkötőként funkcionáljon. Szükség van európai politikákra az erdőtüzek megelőzésére és kezelésére, valamint szükség van uniós pénzügyi támogatásra azon országok számára, ahol idén a legsúlyosabbak voltak a tüzek következményei, például Görögország számára.

Kétségtelen, hogy bizonyos országokban súlyos hiányosságok voltak az erdővédelem és a polgári védelmi mechanizmus közötti koordinációban, valamint a megelőző intézkedések végrehajtásában, és ez soha nem ismétlődhet meg. Úgy tűnik, hogy a nagyvárosoktól vagy turistaövezetektől legfeljebb három órányira lévő erdőket gyakran fenyegeti tűz. Sokan úgy gondolják, hogy személyes hasznot húzhatnak az erdők elpusztításából. Gyorsabban tudják házakkal és egyéb épületekkel beépíteni a leégett területeket, mint ahogy a tagállamok vagy a természetes ökoszisztéma fákat tud telepíteni.

Sok olyan nemzeti jog létezik, amely támogatja az ilyesféle hozzáállást, és rossz üzeneteket közvetít. Az éghajlatváltozás leküzdésére irányuló európai segítségnyújtás keretében elengedhetetlen egy európai erdővédelmi politika, a leégett területek helyreállítására és az erdősisítésre irányuló politika, valamint a tüzek megelőzése és eloltása, az erdők helyreállítása és új erdőterületek kialakítása érdekében feltétlenül összehangolt európai fellépésre van szükség.

Mindezt haladéktalanul el kell kezdenünk, és ezt még sürgetőbbé teszi a közeledő koppenhágai konferencia, amely döntő fontosságú lesz bolygónk jövőjére nézve. Fel kell szólítanunk a fejlődő országokat az esőerdők védelmére, és beszélnünk kell arról a kulcsfontosságú témáról, hogy az erdők pusztulása idézi elő az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 20%-át. Ezért nekünk példát kell mutatnunk annak biztosításával, hogy teljes mértékben védelmet biztosítunk a fenyegetett erdőknek, európai erdőinknek, azaz a mediterrán térség erdeinek.

Markus Pieper (PPE). - (DE) Elnök asszony, az erdőtüzek mértéke valóban felülmúlja a kisebb tagállamok lehetőségeit, főleg az aszálynak különösen kitett régiókban. A Parlament természetesen ezért támogatja az Európai Szolidaritási Alapot. Felhívjuk a Tanácsot, hogy ezeket a pénzeszközöket végre akadálytalanul lehessen mobilizálni. Az érintett régióknak sürgősen pénzre van szükségük a helyreállításhoz és megelőzéshez. A Szolidaritási Alap a létező környezetvédelmi és mezőgazdasági programokkal együtt valóban hosszú távú segítséget jelenthetne.

Ettől eltekintve azonban a tűzoltás elsődlegesen nemzeti hatáskörbe tartozik. Szigorúbb büntetések kiszabása a gyújtogatókra, bizonyított gyújtogatás esetén a fejlesztés befagyasztása akár 30 évre, a tűzoltó egységek képzése – ezeken a területeken többlet lehet és kell is tenni. Azonban Európának is többlet kell tennie, különösen a jobb koordináció terén. Az európai tűzoltó egységek szakértelmét el kell juttatni azokba a régiókba, amelyek különösen ki vannak téve a katasztrófáknak, és megfelelőbb szabályokra van szükség a határokon átnyúló műveletek lebonyolításához. Ebben a tekintetben olyan javaslatokat várunk a Bizottságtól, amelyek nem avatkoznak be a tagállamok hatásköreibe. Véleményem szerint ez a pont – a tagállamok hatásköreibe való be nem avatkozás – különösen fontos. Kétségtelen, hogy gondolkodhatunk európai tűzoltó egységekben és európai légi járművekben, de csak akkor, ha már minden nemzeti lehetőséget optimalizáltak, és ha végre hatékonyan megvalósult az érintett régiók számára nyújtandó pénzügyi segítség.

Azt hiszem, korai lenne a katasztrófamegelőzést uniós hatáskörként tárgyalni. Az első lépéssel kell kezdeni, nem a másodikal. Először a legfontosabb dolgokat tegyük meg, azaz az intézkedéseket az európai segítségnyújtás és a saját erőből való boldogulás keretei között, ideértve természetesen a Szolidaritási Alap eszközeit, a képzést és a továbbfejlesztett európai koordinációt.

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

Inés Ayala Sender (S&D). - (ES) Elnök úr, először is szeretném kifejezni együttérzésünket és törődésünket az áldozatok és családjaik iránt, mivel valóban minden nyáron foglalkoznunk kell ezzel a szomorú helyzettel.

Ezért egyre fontosabb, hogy Európa végre hatékony eszközzel rendelkezzen. Úgy gondoljuk, biztos úr, hogy talán valami hasonlót kellene fontolóra vennünk, mint a közúti közlekedésbiztonsági cselekvési terv – talán azért gondolom így, mert én a közlekedési ágazatban dolgozom, közlekedésbiztonsági szakértő vagyok. Talán segíthetne egy célkitűzéseket és stratégiákat tartalmazó európai cselekvési terv, amely előmozdítaná a gyors, a szükséges időintervallumon belüli beavatkozást, ahogy ez a közlekedésbiztonságban is van, és talán a munkafeltételeket és a szakképzést is előmozdítaná. Úgy gondolom, hogy alapvető fontosságú a figyelemfelkeltés és a megelőzés jelentőségével kapcsolatos felfogás kialakítása is. A közlekedésbiztonságban fokozatosan valósítjuk meg ezt. Miért ne tehetnénk ezt a tűzvédelem kapcsán is?

Természetesen üdvözljük azt a tényt, hogy fejlődött a koordináció és a szolidaritás. Úgy gondolom, hogy a szükséges repülőket rendelkezésre bocsátásával a spanyol kormány részt vállalt a déli országok tudatos cselekvése növelésének folyamatában, de ennek így kellene történnie az északi és déli országok között is.

Öröndetesnek tartjuk azt is, hogy az erdőtűz elleni taktikai tartalék kísérleti projektje a jövőben valóban intervenciósszervvé válhat, amit fontosnak tartok.

A Tanács azonban még mindig hátráltatja a jogalkotást, például a Szolidaritási Alappal, valamint a föld védelmével kapcsolatos jogalkotást, amelyet különösen hasznosnak tartanánk.

Gaston Franco (PPE). - (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, idén nyáron ismét lángokban álltak a mediterrán erdők: Marseille-ben és Korzika déli részén, Olaszországban, Spanyolországban és még nagyobb területeken Görögországban. Több mint 400 000 hektárnyi erdőt és szántóföldet emésztett el a tűz, amely súlyos anyagi károkat és helyrehozhatatlan károkat okozott a biodiverzitásban, valamint tragikus módon emberéleteket is követelt.

Kétségbe ejt ez az évről évre ismétlődő összegzés, és aggaszt, hogy a globális felmelegedés a sokszorosára növeli a tüzek számát, ezért fel akarom hívni Európa figyelmét a koordináltabb erőfeszítésekre és a tűzoltásra szolgáló erőforrások egyesítésének szükségességére.

Szeretném, ha az „Unió a Mediterrán Térségért” égisze alatt létrejönne egy óriási euromediterrán együttműködési projekt az erdőtüzek leküzdésére. Üdvözlöm a már létező kezdeményezéseket, különösen az Európai Erdőtűz-információs Rendszert – a kísérleti projektet.

Az Európai Unió Szolidaritás Alapja azonban reformra szorul, hogy valóban hatékony eszköz lehessen a válságkezelésben. Szükség van az európai védelmi erő és a „EuropeAid” megerősítésére is, amelyet Barnier úr dolgozott ki 2006-ban a 27 tagállam területén, valamint külföldön történő beavatkozásokra.

Úgy gondolom, hogy az erdőtüzekkel kapcsolatos probléma megoldásának egyik kulcsa az információcseré és a megelőzésre vonatkozó legjobb gyakorlatok cseréje, és szeretnék rámutatni a tűzoltóknak az én meggyémbe betöltött úttörő szerepére. Természetesen példaképül állíthatom ezt Európa elé, ami hasznos lehet.

Eija-Riitta Korhola (PPE). - (FI) Elnök úr, az elmúlt év volt az egyik legtragikusabb év az erdőtüzek szempontjából. Több száz és több ezer hektárnyi erdőt veszítettünk el, főleg a mediterrán régióban. A tüzek okaira vonatkozó feltételezések indulatokat váltanak ki, mivel sajnos mindenki fél a következményektől. Felmerült, hogy az éghajlatváltozás tehető felelőssé az erdőtüzek számának növekedéséért, és hogy Európában is fel kell készülnünk arra, hogy már nemcsak júniustól szeptemberig kell erdőtüzekre számítani, mint eddig. A nyár előbb kezdődik, melegebb és szárazabb, különösen délen, ezért nő az erdőtüzek veszélye. Igaz, hogy idén szokatlan módon már márciusban komoly erdőtüzek voltak Spanyolország északnyugati részén és Portugáliában, és hogy a feltételek elősegítik az erdőtüzek kialakulását, de maga a probléma nem a természeti feltételek fokozatos változásában rejlik, hanem máshol.

A környezettel kapcsolatos kutatások kimutatták, hogy az erdőtüzek az EU-ban, Ausztráliában és Kaliforniában főként társadalmi-gazdasági tényezőkkel magyarázhatók. Eddig azonban nem találtak közvetlen összefüggést az erdőtüzek és az éghajlatváltozás között. Az erdőtüzek kialakulásának kulcs tényezői közé tartoznak az építkezések, a több lakás iránti igény által előidézett nyomás, a mezőgazdaság, bizonyos fajtájú termesztett növények és fák, valamint a hatóságok részéről a gondatlanság, valamint az ismeretek és előrelátás hiánya. Az idén nyári tragédiák mögött például olyan okok állnak, mint az, hogy nem volt elegendő tűzoltó csapat, valamint azon képesség hiánya, hogy megoldjanak és megelőzzenek olyan bűncselekményeket, amelyek tűz kialakulásához vezethetnek.

Az éghajlatváltozással változni fognak a természeti körülmények is, ez tény. Ez azonban nem magyarázza a környezeti katasztrófákat, különösen akkor nem, ha ugyanaz a jelenség ismétlődik minden évben, ezért jobban fel kell készülnünk. Itt az ideje, hogy az Unió tagállamai tükörbe nézzenek, mert a jövőben rajtunk fog múlni, hogy lesznek-e erdőtüzek vagy sem. Egy dolog alkalmazkodni a változó környezethez; és teljesen más dolog elfogadni a kialakult rossz gyakorlatot, és felkészületlenül várni.

(Taps)

Sari Essayah (PPE). - (FI) Elnök úr, egyetértek azokkal, akik azt mondták, hogy mindig olcsóbb a károkat megelőzni, mint kezelni a következményeiket. E finanszírozás nagy részét a dél-európai tüzek és árvizek megelőzésére kellene fordítani. A műholdas megfigyelésen kívül például szükség van ugyanolyan tűzjelző és megelőző rendszerre, amely most már sok éve sikeresen működik Finnországban. Ezenkívül nemzeti szinten biztosítanunk kell, hogy a tűzoltó egységek által használt felszerelés megfelelő minőségű legyen, hogy a tüzeket minél hamarabb meg lehessen fékezni.

Az árvizek számának növekedése nagyrészt az éghajlatváltozás következménye, és ezért megelőzésük legjobb módja, ha a koppenhágai konferencián megfelelő megállapodás jön létre. Azonban nemzeti szinten is lehet tenni az árvizek megelőzéséért. Megfelelő erdészeti politikát kell folytatnunk, a hegyvonulatokban lévő erdőket védeni kell, megfelelő fajtájú fákból álló erdőket kell telepíteni, hogy a gyökérzet fel tudja szívni a vizet, így biztosítva, hogy a víz elvezetése ne legyen túl gyors. A víztestek és vízi utak közelébe gátakat és

víz tározókat kell építeni, hogy árvíz idején hatékonyabb legyen a vízelvezetés. Fel kell ismernünk, hogy ezek a dolgok nagyon is a tagállamok feladatai közé tartoznak. Az EU nem vállalhat felelősséget a nemzeti döntés alá tartozó feladatokért vagy az ezekkel kapcsolatos gondatlanságokért. Az Európai Unió Szolidaritási Alapja alapvetően vészhelyzetek esetére fenntartott támogatás, de remélem, hogy a különböző tagállamok készen fognak állni arra, hogy befektessenek egy hosszú távú erdészeti politikába, a tüzek megelőzésébe és az árvízvédelembe.

Gabriel Mato Adrover (PPE). - (ES) Elnök úr, biztos úr, a tűz mindig tragédia, emberi tragédia, környezeti tragédia, gazdasági és társadalmi tragédia.

Sajnos én vagyok közel élek az egyik ilyen tragédia helyszínéhez, a kanári-szigeteki La Palma szigetén idén nyáron kitört tűz helyszínéhez. Ezért üdvözlöm ezt az állásfoglalást, és meggyőződésem, hogy képesek leszünk egyhangúlag elfogadni. Ez egy hibátlan állásfoglalás, amely nagyon sok támogatást kapott, és ami a legfontosabb, valami fontosat próbál tenni. Először is megemlékezik az áldozatokról, valamint tisztelettel adózik azoknak az önkénteseknek, akik a tüzek eloltásán dolgoztak.

Ezenkívül néhány fontos megjegyzést tartalmaz az aszálynak és az elsivatagosodásnak a tüzek terjedésére gyakorolt erőteljes hatásáról, valamint az ennek következtében évente elpusztuló több százezer hektárnyi erdőről.

Továbbá fontos gondolatokat tartalmaz a tüzeket súlyosbító okokról, például a vidék fokozatos elnéptelenedéséről, az erdőgazdálkodás hiányosságairól és a gyújtogatások nem megfelelő büntetéséről. Ezekben a területeken cselekednünk kell, méghozzá határozottan.

A Bizottságnak ki kell dolgoznia egy kockázatmegelőzési stratégiát és egy hatékony stratégiát a természeti katasztrófák leküzdésére, valamint egy szabványosított cselekvési jegyzőkönyvet. Azonban a támogatás is fontos a helyreállításához, a termelési potenciál helyreállításához, valamint a szociális költségek és a megszünt munkahelyek kompenzálásához.

Ahogy a biztos úr mondta, a koordináció alapvető fontosságú. Koordinációra van szükség a különböző közösségi eszközök között is: a strukturális alapok, a Szolidaritási Alap – amely nyilvánvalóan reformra szorul – és ezek rugalmassága, valamint az olyan eszközök, mint például az Aid Plus, továbbá természetesen a már tárgyalt gyorsreagálási mechanizmusok között.

Előre kell lépünk e problémák megoldása terén, és őszintén hiszem, hogy ennek megfelelő módja ez az állásfoglalás.

José Manuel Fernandes (PPE). - (PT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, most tanúbizonyságot kell tennünk szolidaritásunkról, de ugyanakkor lehetőségünk van arra – sőt, azt mondanám, ez kötelességünk –, hogy dolgozzunk a fejlesztéseken, változtatásokon és a módosításokon. Az azonnal szükséges módosítások az Európai Unió Szolidaritási Alapjára vonatkoznak, hogy azt fel lehessen használni – mégpedig gyorsan – e katasztrófák kezelésére, míg a fejlesztések és a változtatások az erdészeti politikára vonatkoznak.

Olyan európai erdészeti politikára van szükség, amely egyrészt az erdők profiljának növelésére, másrészt a tüzek megelőzésére törekszik. Sok tagállamban nincs minden földterület nyilvántartásba véve – ez a helyzet az én hazámban, Portugáliában is –, így nem mindig tudjuk, kik a tulajdonosok. Ez problémákat okoz a területfejlesztésben, az újraerdősítésben és a tűzmelegelőzési politikában.

A tűzmelegelőzési politika kapcsán van egy kérdésem, amely egyben javaslat is: miért nem integráljuk az erdőtüzek megelőzésére irányuló intézkedéseket az európai gazdasági fellendülés tervébe, amely az európai gazdaságot hivatott élénkíteni? Ha olyan intézkedéseket támogatnánk, amelyek kiaknázzák az erdőkben rejlő potenciálokat – és ezen intézkedések eredményét fel lehetne használni például energiatermelésre az e célra tervezett biomassza-erőművek révén –, ha így tennénk, azzal biztos hozzájárulnánk a környezet védelméhez, ugyanakkor munkahelyeket teremtenénk, ami jelenleg egy másik fontos európai cél.

Lambert van Nistelrooij (PPE). - (NL) Elnök úr, jó, hogy a Parlament ülészakájának első napján megtárgyaljuk a dél-európai katasztrófákat, és szeretnék köszönetet mondani azoknak a képviselőtársaimnak, akik ezeken a szövegeken dolgoztak. Ez egy jó állásfoglalás. Ez az ügy elsősorban természetesen a személyes érintettségről vagy az emberekkel való közeli kapcsolatról – ahogy azt a választások kapcsán oly sokat emlegettük – és a szolidaritásról szól. Most a dél-európai tüzekről van szó, de ki tudja, télen talán az Európa más részeit sújtó árvizekről fogunk beszélni. Mi a Regionális Fejlesztési Bizottságban már számos alkalommal megvitattuk a Szolidaritási Alap fejlesztését. Egyáltalán nem az a szándékunk, hogy új eszközöket kérjünk, inkább szeretnénk fejleszteni, hatékonyabbá tenni a meglévőket. Na most, Dimas biztos úr, mi a furcsa ebben az egészben? Ezt

a fejlesztést óriási támogatottság mellett elhatároztuk itt, a Parlamentben, és pontosan meghatároztuk, hol lehetne fejleszteni, de a Tanács akadályozza a végrehajtást. A Tanács most már két éve nem tesz semmit ebben az ügyben. Az lenne a kérdésem Önhez, hogy van-e még bármi esély előrelépésre ebben az ügyben. Jogosan beszél a kísérleti projekttel és a bevetett repülőkkal kapcsolatos fejlődésről, de egy szót sem hallunk arról az alapvető dokumentumról, amelynek ügyében a Parlament olyan nyomatékosan lépett fel. Egyáltalán napirenden van még az ügy? Mi történik itt valójában?

A polgári védelmi erővel kapcsolatban azt mondanám, hogy önmagában nagyszerű, hogy Európa beveti a saját eszközeit, de az erős alapok magukban a tagállamokban találhatók. Ezeket az alapokat a szakmai tapasztalatcserének és főleg a tágabb régióban való bevetésnek kell alkotnia.

És végül a helyreállításról: a károk helyrehozataláról, az újjáépítéséről és minden ezzel kapcsolatos dologról. Ez nem történhet centralizált ellenőrzéssel, ez decentralizált feladat, a tagállamok hatásköre. És ha megvannak az alapok – a Strukturális Alapok, a mezőgazdasági alapok –, akkor miért nem kezdünk velük valamit? Elkezdhetünk egy gazdasági tervet, ahogy az előbb hallottuk, vagy egy átfogó helyreállítási tervet is, amelyben különösen fontos szerepet kapnának a decentralizált eszközök. Ez az állásfoglalás is ezt javasolja, és ezért kell teljes meggyőződéssel támogatnunk holnap.

Antonio Cancian (PPE). - (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, bármennyire alapos is az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) által előterjesztett, természeti katasztrófákról szóló állásfoglalás, szeretném felhívni a figyelmüket néhány olyan pontra, amelyekről ma este már szó volt, de amelyeket az állásfoglalás nem tartalmaz, és amelyek sok javasolt módosítás tárgyát képezik.

Az elmúlt nyáron a tüzeken kívül egyéb katasztrófák is bekövetkeztek, a legutóbbi a múlt hétvégén történt Dél-Olaszországban. Venetóból származom, Olaszországnak ezt a régióját júniusban és júliusban földcsuszamlások és forgószelek sújtották, példaképpen említeném Valló di Riese és Borca di Cadore nevét.

Az állásfoglalásban meg kellene említenünk az egyéb környezeti katasztrófákat is, nemcsak a tüzeket, hiszen a nyári árvíz sajnálatos módon nem új keletű jelenség, és a jövőben is szembe kell néznünk vele mint az éghajlatváltozás és a globális felmelegedés szomorú következményével. Ezért meg kell próbálnunk ragaszkodni a megelőző intézkedésekhez és azon infrastruktúra kiépítéséhez, amely megelőzheti ezeket az eseményeket, vagy legalább csökkentheti a károkat, vagy rosszabb esetben, ha ez az infrastruktúra tovább fokozza a katasztrófát: gondolok itt víztározókra a hegyvidéki területeken, zöldövezetekben, vidéki és erdős területeken és a vízmedrek partján.

Másodszor pedig, mivel az esetek többségében a természeti katasztrófák okai között az emberi cselekedetek is szerepelnek, fontos tisztázni, hogy ki a felelős, felelősségre kell vonni a bűnösöket, és növelni kell a büntetéseket. Végül pedig azt szeretném mondani, hogy jó ötlet létrehozni ezt a független tűzoltó erőt és a hozzá tartozó Szolidaritás Alapot. Fontos azonban, hogy megpróbáljuk az intervenciót más katasztrófákra is kiterjeszteni, és különböző alapok egyesítésével növelni a katasztrófák esetére szánt juttatásokat, hogy egyszerűsítsük az eljárásokat, és nagyobb koordinációt és rugalmasságot biztosítsunk, ahogy Mauro úr is említette.

Mairead McGuinness (PPE). - Elnök úr, hallgattam ezt a vitát az irodámban. Szerencsénkre Írországban nem kell súlyos tüzekkel szembenéznünk, mint dél-európai kollégáinknak. Két dolog jutott eszembe. Az egyik az, hogy a Parlamentben általában csak olyan kérdésekről beszélünk, amelyek közvetlenül érintik saját hazánkat, és mivel Írországban most vita folyik a Lisszaboni Szerződésről – ahol az Európai Unió belüli szolidaritásról is szó van –, úgy gondolom, hogy ezzel a szokással fel kell hagynunk. Úgy gondolom, hogy többünknek kellene más tagállamok általunk ismert problémáiról beszélnie, így erősebb szolidaritás jöhetne létre a tagállamok között polgáraik problémáit illetően. Én például szeretném, ha mások is foglalkoznának az ír polgárok esetlegesen felmerülő aggályaival. Úgy gondolom, ezzel támogatnánk azt az elképzelést, hogy Európa mindenkinek az érdekét szolgálja, és hogy nem csak a saját problémáinkkal foglalkozunk. Ez az Európai Unió egyik hibája, és például ez ellen küzdünk a Lisszaboni Szerződésről szóló vitában.

Engedjék meg, hogy elmondjam, támogatom az Önök munkáját, és hogy szolidaritásomat fejezzem ki Dél-Európa problémáival kapcsolatban. Fel kell lépni a szándékosan gyűjtogatók ellen. Foglalkozni kell a megelőzéssel. Sokkal többet kell tennie a vezetésnek, végül pedig a Szolidaritási Alapokat azok rendelkezésére kell bocsátani, akiknek szüksége van rájuk.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). - (ES) Elnök úr, Dimas úr, most vagyok első ízben európai parlamenti képviselő – június 7-én választottak meg –, de a vitából egyértelmű, hogy ez a téma minden év szeptemberében

felmerül, a főleg Dél-Európát – Olaszországot, Franciaországot, Görögországot és Spanyolországot – sújtó tüzek után.

Már szóba került az Unió egyik legkülső régiójában, egy spanyol autonóm közösségben, a Kanári-szigeteken, pontosabban La Palma szigetén pusztító tűzről. Én ezen a szigeten születtem, és ott is élek. Fontos azonban, hogy tudatában legyünk annak, hogy bár ezek a katasztrófák főleg Európa déli határait érintik, mégis lehetőséget nyújtanak arra, hogy a polgárok jobban ragaszkodjanak és kötődjenek ahhoz, amit Európa jelent: és ez nem más, mint a hozzáadott érték a reagálás terén.

Ez a megelőzésnek és az intézmények koordinációjának hozzáadott európai értékét jelenti: a Bizottság, a Tanács és az Európai Parlament az állásfoglalással, a tagállamokkal együttműködésben. Ugyanakkor a reagálás terén is hozzáadott európai értéknek kell megjelennie.

Ezért fontos, hogy a vitáról továbblépünk a cselekvés felé azáltal, hogy a Szolidaritási Alapot rugalmasabbá tesszük a vészhelyzetekre való reagálás terén, és hogy elindítjuk ezt az európai polgári védelmi erőt, hiszen ez még mindig függőben van, pedig ez az, ami valódi különbséget jelenthetne a jövőben, amikor szembe kell néznünk ezekkel a vészhelyzetekkel, amelyek az éghajlatváltozás és a globális felmelegedés következményeképpen minden nyáron megismétlődnek.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) A déli országokat, köztük Görögországot, Olaszországot, Spanyolországot és Portugáliát évről évre sújtó erdőtüzek kapcsán kifejezett szolidaritásnál sokkal nagyobb szükségünk van arra, hogy sürgősen elfogadjuk a helyzet megváltoztatásához szükséges intézkedéseket, mert különben elpusztulnak még megmaradt erdeink, ingatlanjaink, állatállományunk, pusztul a biodiverzitás, és ami a legrosszabb, emberek is életüket veszítik.

Ezért legfőbb ideje, hogy felderítsük e katasztrófák okait, és ne hagyjuk figyelmen kívül a vidéki területeket egyre inkább sújtó elnéptelenedést. Ideje úgy módosítani a közös agrárpolitikát, ami egyben azt jelenti, hogy be kell fektetnünk a többfunkciós mediterrán mezőgazdaságba, a családi gazdálkodás támogatásával, a mezőgazdasági kis- és középtermelők, valamint a fiatalok motiválásával, hogy a falusi területeken maradjanak, ezáltal hozzájárulva a megelőzéshez.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). - (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, elégedett vagyok a válasszal, amelyet Dimas biztos úr adott ebben az ügyben, különösen azzal, hogy a kontinensünk határain átnyúló segítségnyújtás fontosságáról beszélt.

A Földközi-tenger környezetvédelme mellett lehetne-e hivatalosan javasolni az „Unió a Mediterrán Térségért” projekt részeként, hogy ezt a vészhelyzeti, tűz esetén nyújtandó segítségnyújtást és az erdészeti szakértelem hasznosítását meg kellene osztani és ki kellene fejleszteni az „Unió a Mediterrán Térségért” nem európai országaival is?

Petru Constantin Luhan (PPE). - (RO) Idén nyáron Portugáliának, Spanyolországnak, Franciaországnak, Olaszországnak és Görögországnak súlyos erdőtüzekkel kellett megküzdenie. Görögországban körülbelül 21 200 hektárnyi területet, hozzávetőleg 2 millió fát és minimum 150 házat pusztított el a tűz.

Egy európai szintű, koordinált erőfeszítés keretében Franciaország, Spanyolország és Ciprus Canadair repülőgépeket küldött Athén régiójába a tüzek oltására. Ezért az EU erdőtüzek leküzdésére szolgáló stratégiai tartaléka ismét hasznosnak bizonyult. Ilyen helyzetekben az EU Szolidaritási Alapja is nyújthat segítséget, fedezheti az infrastruktúra helyreállítására, az átmeneti szükségesszállások létrehozására és a természeti örökség védelmére bevezetett vészhelyzeti intézkedések költségeinek bizonyos részét.

Szeretném felhívni a figyelmet arra a tényre, hogy csökkentenünk kell a bürokráciát, amely nehezíti az alaphoz való hozzáférést. Hadd mondjak egy példát a saját hazámból! Tavaly júniusban Romániát természeti katasztrófák sújtották. A pénzüsszegek a mai napig, azaz 2009 szeptemberéig nem érkeztek meg a román kormányhoz. Úgy vélem, hogy a jövőben fenntartható erdészeti politikára van szükségünk, valamint az ilyen jellegű katasztrófák megelőzésére szolgáló stratégiára.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. - (EL) Elnök úr, szeretném megköszönni a tisztelt parlamenti képviselőknek kiemelkedően konstruktív felszólalásaikat a ma esti vitán, valamint az általuk javasolt remek ötleteket.

A vészhelyzetek gyakran súlyos emberi katasztrófákkal, jelentős anyagi és környezeti károkkal járnak. Ahogy sok képviselő hangsúlyozta, a jövőben az éghajlatváltozás következtében valószínűleg több és súlyosabb katasztrófát kell majd kezelnünk, és más típusú katasztrófákat is, például az árvizeket – nemcsak az erdőtüzeket, amelyek pedig már nem fognak Dél-Európára korlátozódni, hanem Közép- és Észak-Európában

is meg fognak jelenni. Ezért folyamatosan erősíteniünk és fejleszteniünk kell az európai katasztrófavédelmi erőforrásokat, amelyekről most már egyértelműen bizonyosodott, hogy hozzáadott értékkel rendelkeznek.

Ezt megerősítették az idén nyáron bekövetkezett tüzek is, amelyek emlékeztettek arra, hogy a Közösségnek nemcsak a természeti katasztrófákra való reagálási képességét kell fejlesztenie, hanem katasztrófamegelőzési képességét is, ahogy azt ma este is számos felszólaló hangsúlyozta. Szeretném emlékeztetni a Parlamentet, hogy februárban a Bizottság közleményt adott ki a természeti és ember által okozott katasztrófák megelőzéséről, amelyben megfogalmaztak bizonyos javaslatokat.

Várjuk az Európai Parlament és a Tanács észrevételeit a közleménnyel kapcsolatban. Hiszem, hogy az új Parlament nem fog késlekedni a válasszal, amelyet februárra várunk. Hisszük, hogy meg fogják adni nekünk a politikai ösztönzést ahhoz – ahogy a közelgő konferencia erről szóló állásfoglalása is –, hogy a szükséges munkával előrelépünk ebbe az irányba.

Mivel számos felszólaló, kezdve Podimata asszonnyal, felhozta egyrészt az éghajlatváltozás témáját, másrészt az alkalmazkodás és erdőkkel kapcsolatos közösségi stratégia tervezett felülvizsgálatának szükségességét, amelyeknek célja az éghajlattal kapcsolatos szempontok figyelembevétele, ezért ezeket a témákat én is szeretném hangsúlyozni. Ez is lehetőséget fog nyújtani az erdőtüzekkel kapcsolatos ügyek felülvizsgálatára. Szeretném azt is hozzátenni, hogy ez a bizottsági közlemény nagyon fontos, ahogy az a közlemény is, amelyet múlt héten adtunk ki az éghajlat-változási egyezmény finanszírozásáról, amely nagy összeget tesz elérhetővé az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás céljára a fejlődő országokban, és amely reményeink szerint Koppenhágában elfogadásra kerül. Sor fog kerülni a pénzeszközöknek a szükséges munkákhoz való hozzáigazítására olyan módon, hogy azon országok, amelyek elszennvedik az éghajlatváltozás káros hatásait anélkül, hogy hozzájárulnának az üvegházjelenséghez, képesek lesznek kezelni ezeket a negatív hatásokat.

Azt javasoltam, hogy nem kellene 2013-ig várnunk ezzel az intézkedéssel, hanem rögtön 2010-ben el kellene kezdenünk. Remélem, hogy az Európai Tanács vagy szeptember 17-én, vagy októberben hozzá fog járulni ahhoz, hogy a pénzt rendelkezésre kell bocsátani az intézkedések haladéktalan megkezdéséhez, hogy ezek az országok láthassák, hogy az Európai Unió és a fejlett országok komolyan gondolják, amit javasolnak és mondanak.

Sok egyéb, nagyon fontos kijelentés hangzott el a közösségi finanszírozás szerepéről, és hadd mondjam el, hogy ezek helyesek voltak. A vidékfejlesztés közösségi mechanizmusa és az Európai Regionális Fejlesztési Alap lehetőséget nyújtanak a nemzeti megelőző intézkedések támogatására. A Bizottság a tagállamokban végbemenő helyreállítási munkálatok támogatására fogja használni a Közösség Szolidaritási Alapja által nyújtott eszközöket.

Az is elhangzott, hogy a Bizottság intervenciójának késedelem nélkül meg kell történnie; ezzel kapcsolatban szeretném tisztázni a következőket: itt két dologról van szó, és nem volt világos, hogy melyikről beszélnek. Az egyik a közösségi polgári védelmi mechanizmus mobilizálása, a másik pedig a Szolidaritási Alap aktiválása. Ami a közösségi polgári védelmi mechanizmus mobilizálását illeti, azt mondhatom, hogy a mobilizálás közvetlen, azonnali. Példaképpen hozhatom fel a közelmúltban bekövetkezett görögországi tüzeket: az olasz repülőgépek a görög kormány hivatalos kérvényének kézhez vételétől számított egy órán belül felszálltak, hogy a következő napon már a helyszínen lehessenek bevetésre készen. Tehát a mobilizáció késedelem nélkül történik.

Ahogy első felszólalásomban is elmondtam, mi küldtünk elsőként szakértőket a cunami és a Katrina hurrikán idején a katasztrófa helyszínére. Rengeteg dicséretet kaptunk a közösségi polgári védelmi mechanizmus fellépéséért, és ez igazolja mind az elmúlt években elvégzett munkát, mind a védelmi mechanizmus potenciálját feltéve, ha meglesz a szükséges hatásköre és a szükséges forrásai – főleg a pénzügyi forrásai – ahhoz, hogy képes legyen tovább folytatni munkáját az Európai Unió, a polgárok, a környezetvédelem és az európai polgárok vagyonának védelme érdekében.

Ami a Szolidaritási Alapot illeti, elmondták, hogy nagyobb rugalmasságra van szükség – és ez igaz is. Valóban arra van szükség, hogy a Szolidaritási Alap a lehető leggyorsabban tudjon reagálni, hiszen a Szolidaritási Alapnak éppen az a filozófiája, hogy a forrást vagy a források egy részét biztosítsa katasztrófák által előidézett vészhelyzetek esetén.

Ezért logikus, hogy a Bizottságnak késlekedés nélkül cselekednie kell, és hogy a tagállamoknak azonnal intézkedniük kell központi vagy regionális igazgatásuk által, hogy a pénzek kifizetésre kerüljenek. Ezenkívül az Európai Szolidaritás Alapban is szerepel az a záradék, hogy a munkákat a kifizetéstől számított egy éven belül végre kell hajtani. Ez logikus, de ehhez nagyobb rugalmasságra van szükség.

Zárásképpen – és elnézést kérek, hogy nincs több időm, hogy a felvetett, nagyon specifikus témákra reagáljak – még csak annyit szeretnék elmondani, mielőtt még elfelejteném, hogy sok felszólaló utalt a gazdaságélénkítési programokra, és hogy ez valóban nagyon jó ötlet, mivel számos haszna van annak, ha ezekbe a programokba bele vesszük a katasztrófamegelőzősi projekteket is, ami jövőre valószínűleg meg is fog történni – ahogy már szóba került, ezeket a témákat minden évben megvitatjuk –, tehát ennek számos haszna lehet, egyrészt mivel gazdasági tevékenységet fog generálni és több munkahelyet fog teremteni, másrészt mivel olyan károkat fog megelőzni, amelyeknek a helyreállítása több millió euróba kerülne. Ezért ezek olyan beruházások, amelyek sokszorosan meg fognak térülni, és természetesen a katasztrófák okozta emberi tragédiákat is meg fogják előzni.

Végül szeretném hangsúlyozni, hogy bár az erdőtüzek és egyéb katasztrófák, például árvizek, földrengések vagy akár katonai intervenciók – mivel a közösségi polgári védelmi mechanizmus már bevetésre került árvizek, földrengések, erdőtüzek esetén, valamint a lakosság evakuálásakor is, például a libanoni konfliktus után, és nagy sikerrel segítettünk itt is – kockázatát nem lehet teljesen megszüntetni, de együttműködéssel és a katasztrófákra való jobb, kollektív reagálással csökkenteni lehet. A Bizottság a polgárok és a környezet védelme érdekében elkezdte megerősíteni a Közösség közreműködését a katasztrófák megelőzése, a készenlét, a katasztrófákra való reagálás és a helyreállítás terén.

Hadd köszönjem meg még egyszer a Parlamentnek, hogy minden európai polgár javára aktívan kiáll a katasztrófavédelem fejlesztésének szükségessége mellett.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra szeptember 16-án, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) Aggodalommal tölt el az elmúlt évek katasztrófáinak mérete és száma, amelyeknek nemcsak természeti következményeik voltak, de emberi tragédiákat is okoztak, és mind a gazdasági, mind a társadalmi infrastruktúrára nézve következményekkel jártak. Az Európai Unió Szolidaritási Alapja által a jelenségre adott válaszuk fontos segítséget jelent a katasztrófasújtott területek helyreállításában, valamint a határokon átnyúló, lehetséges hatások csökkentésében is. Azonban szeretném hangsúlyozni, hogy szükség van az alap felhasználási kritériumainak egyszerűsítésére és ezen kritériumok átláthatóságának javítására, hogy az érintett területek minél hamarabb élhessenek a közösségi támogatással. Ezenkívül a maximálisan felhasználható összeg csökkentésével több régió számára kell lehetővé tennünk, hogy támogatást kaphassanak. Ezenkívül támogatom a természeti katasztrófák leküzdésére és katasztrófák esetén az EU bármely részén beavatkozni képes, egyesült európai erő megerősítésére irányuló európai stratégia kidolgozását.

Richard Seeber (PPE), írásban. – (DE) Idén nyáron ismét pusztító erdőtüzek tomboltak Európa egyes területein, és nemcsak komoly gazdasági károkat okoztak, hanem 11 emberéletet is követeltek. Európának szolidaritást kell tanúsítania ilyen természeti katasztrófák esetén. Az ilyen jellegű súlyos helyzetek lehetőséget adnak a Közösségnek, hogy tanúbizonyságot tegyen értékeiről, és így lehetővé válik, hogy Európa lakossága megtapasztalja az Európai Unió részéről annak közvetlen hozzáadott értékét. A gyakorlati végrehajtás során azonban teljes mértékben be kell tartani a szubszidiaritás szabályait. A tagállamok felelősek a katasztrófamegelőző intézkedésekért és a katasztrófavédelmi tervek kidolgozásáért, és az EU-nak nem szabad az egyes tagállamok e fontos hatáskörébe beavatkoznia. A Közösség Szolidaritási Alapja egy hatékony és értékes pénzgazdálkodási eszköz. Az ilyen jellegű, Európában kitörő tüzek megelőzésének stratégiáját hosszú távon fejleszteni kell, és véget kell vetni annak, hogy a rövid távú válságkezelésre hagyatkozunk.

Dominique Vlasto (PPE), írásban. – (FR) A Dél-Európában ismételt pusztító, tragikus tüzekkel szembeesülve reagálnunk kell annak érdekében, hogy sikeresen véget vessünk ezeknek a tűrhetetlen eseteknek. Ehhez először is jobban meg kell szervezni a beavatkozás eszközeit: Barnier úr ötlete, hogy szükség van egy európai polgári védelmi erőre, amely a nemzeti erőket támogatandó képes beavatkozni. A tüzek leküzdéséhez nagyarányú, gyors beavatkozásra van szükség: tehát az európai szolidaritásnak hatékonyabbnak kell lennie. A megelőzés azonban továbbra is alapvető fontosságú: az erdőket gondozni kell és meg kell tisztítani. Franciaország déli részén az erdők 75%-a magántulajdonban van. Ezért fontos, hogy igénybe vegyük a tulajdonosok segítségét, és arra ösztönözzük őket, hogy gondozzák erdős területeiket. Ez elsősorban a mediterrán erdők helyreállítását fogja jelenteni, amelyek gazdasági haszna túl alacsony: a strukturális alapok által támogatott kezdeményezéseknek ösztönözniük kell a biomasszából való rendszeres mintavételt és a biomassza felhasználását energiaügyi célokra, valamint a fenntartható erdészet és a felelős ökoturizmus kialakítását. Ezért felhívom az Európai Bizottságot, hogy vegye figyelembe a mediterrán erdők jellegzetességeit, és javasoljon cselekvési tervet a mediterrán erdők védelmére, valamint természeti erőforrásaik jobb

kihasználására. Ez a legkevesebb, amit megtehet a tüzek kockázatának hosszú távú csökkentése, valamint Dél-Európa sérülékeny ökoszisztémájának megőrzése és helyreállítása érdekében.

22. Szabadkereskedelmi megállapodás Dél-Koreával: hatása az európai iparra (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a Dél-Koreával kötendő szabadkereskedelmi megállapodásról és annak az európai iparra gyakorolt hatásáról.

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a magas növekedési rátával rendelkező ázsiai piac számos új exportálási lehetőséget rejt magában, ugyanakkor a piaca jutást jelentős akadályok korlátozzák. A többoldalú tárgyalásokon kívül a szabadkereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalások ezen akadályok leküzdésének fontos eszközét biztosítják számunkra.

Ezért a tagállamok azt kérték a Bizottságtól, hogy a kulcsfontosságú ázsiai gazdaságokkal kössön új kereskedelmi megállapodásokat. E szabadkereskedelmi megállapodásoknak arra kell törekedniük, hogy számos ágazat számára új exportlehetőségeket biztosítsanak.

Koreával két évig tartó intenzív tárgyalások után ezt elértük. Az Európai Unió még soha nem kötött ilyen ambiciózus szabadkereskedelmi megállapodást.

Egyetértés van abban, hogy gazdaságunk három fő ágazatából kettő esetében a szabadkereskedelmi megállapodásból eredő előnyök túlnyomórészt nekünk kedveznek: a megállapodás mindenekelőtt a piaci versenyben részt vevő szolgáltatóink számára nyújt komoly előnyt. A jövőben az olyan területeken, mint például a telekommunikáció, a közlekedés, az építőipar és a környezetvédelmi szolgáltatások, sokkal könnyebb lesz a Koreával való kereskedelem.

Másrészt, a mezőgazdasági termékek esetében Korea szinte valamennyi, különösen magas, átlagosan 35%-os vámtarifáját eltörli. Ez fel fogja lendíteni többek között a sertéshúst, a bort, a whisky, illetve a tejtermékek exportját. Biztosítjuk továbbá az európai földrajzi jelzések, például a párizsi sonka, a Rioja vagy a Tokaji védelmét.

A szabadkereskedelmi megállapodás komoly előnyt fog jelenteni az európai feldolgozóipari exportőröknek is. Összességében az európai feldolgozóipari exportőrök évente körülbelül 1,2 milliárd euró vámot spórolnak meg, amelyből 800 millió eurót rögtön az indulásnál. Például a gépexportőrök az évente fizetendő vámból minden évben 450 millió eurót, míg a vegyi anyag exportőrök több mint 150 millió euró vámot spórolnak.

A vámok eltörlése lehetővé teszi továbbá exportöreink számára, hogy megvessék lábukat a koreai piacon, és ezáltal növeljék eladásait. A koreai vásárlók évente körülbelül 25 milliárd euró értékben vásárolnak uniós termékeket. Ennek köszönhetően Korea az egyik legfontosabb ázsiai exportpiacunk.

Ezenkívül különös figyelmet szenteltek a szabályozásoknak. A megállapodásban szerepel a szabályozás átláthatósága, a kötelezettségvállalások hatékony betartása, a szellemi tulajdonjogok megfelelőbb védelme és a támogatásokra vonatkozó WTO-plusz szabályok, és mindez valamennyi, Koreába szállító gyártó érdekét szolgálja.

Ambiciózus szabályozást alakítottak ki továbbá a kereskedelem ipari technikai akadályaira vonatkozóan, különösen a gépjárművek, az elektronikai termékek és a gyógyszerek esetében, az európai szabályozási modell alapján és ezek a szabályok megfelelnek az ezen ágazatokban tevékenykedő európai vállalkozások régóta fennálló igényeinek. Az e kötelezettségvállalásoknak való megfelelés érdekében Koreának módosítania kell hazai szabályozását, miközben Európában nincs szükség ilyen változtatásra.

Konkrétan az autóipar esetében mindenekelőtt szeretném jelezni, hogy érdekünkben áll, hogy előmozdítsuk az európai autók koreai piacra jutását. Jelentős növekedési rátával gépjármű-exportöreink messze a legerősebb importőrök a koreai piacon. Ezen a téren további fejlődési lehetőség áll előttük, mivel ezt egyrészt a vámok eltörlése – egy 25 000 euró értékű autón 2000 eurót spórolnak –, másrészt a technikai akadályok megszüntetése fogja elősegíteni.

A létrejött megállapodás a nem tarifális akadályokra vonatkozóan olyan ambiciózus szabályokat tartalmaz, amilyenekben harmadik országgal az EU korábban még soha nem állapodott meg. Korea vállalja, hogy a megállapodás első napjától kezdve a nemzetközi szabványoknak megfelelő gépjárművet úgy tekintik, mint amely megfelel azoknak a koreai előírásoknak, amelyeket iparágunk komoly akadályként jelölt meg.

Vannak továbbá olyan rendelkezések is, amelyekben Korea elfogadja az európai és a koreai környezetvédelmi előírások közötti egyenértékűséget. Sőt, Korea vállalta, hogy már a megállapodás hatálybalépése előtt alkalmaz bizonyos, a koreai környezetvédelmi szabványoktól való átmeneti eltérést, amely exportőreink számára fontos, és szorosan nyomon követjük a szén-dioxid-kibocsátás korlátozásáról szóló új előírásokra vonatkozó koreai tárgyalásokat annak érdekében, hogy megmutassuk, ezek nem képeznek kereskedelmi akadályt.

Ismerjük az autóipar érzékenységet. Legérzékenyebb autóipari szegmensünk, nevezetesen a kis autók liberalizációjára vonatkozóan hosszú átmeneti időszakokat sikerült meghatároznunk. A vámokat csak a megállapodás ötödik évében törlik el, ami időt biztosít az alkalmazkodáshoz. Nem szabad elfeledkeznünk az európai autóiparba történő jelentős koreai befektetésekről.

A koreai autókban megengedhető külföldi értékhatár 40%-ról 45%-ra történő emelésével mérsékeltlen megváltoztattuk a származási szabályokat, és kétoldalú védzáradékból állapodtunk meg, amely lehetővé teszi számunkra, hogy a behozatal növekedése és az iparágainkat fenyegető kár esetén megemeljük a vámokat.

Utolsó pontként szeretném elmondani, hogy a vámvisszatérítés terén nincs újdonság. A Kereskedelmi Világszervezet előírásainak megfelelően ez a politika törvényes. A vámvisszatérítés ezenkívül gépjárműgyártóink számára nem jelent jelentős versenyhátrányt, mivel a gépjármű-alkatrészekre vonatkozó vámtarifáink általában nagyon alacsonyak és tovább fognak csökkenni. Megállapodtunk továbbá egy külön záradékból, amely lehetővé teszi számunkra, hogy a vámvisszatérítést hatékonyan korlátozzuk.

Szeretném hangsúlyozni, hogy az európai feldolgozóipari ágazatok, valamint a mezőgazdaság és a szolgáltatási szervezetek a megállapodás esetében erőteljes támogatást nyújtottak. Ez fontos, és egyértelmű jelzése annak, hogy továbbra is érdekeltek vagyunk a kulcsfontosságú feltörekvő ázsiai gazdaságokban történő piacra jutásban.

Daniel Caspary, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Dél-Korea évi körülbelül 30 milliárd eurós exportjával az EU negyedik legnagyobb kereskedelmi partnere. A szabadkereskedelmi megállapodás megkötése tehát az európai munkáltatók és munkavállalók komoly érdeke.

Ezenkívül, biztos asszony, ma még nem szeretnék gratulálni Önnek, mivel a megállapodást még nem írták alá, ha azonban tényleg sikerül Önnek ebben a válságos időben – egy olyan időben, amelyben az export üteme az egész világon oly mértékben visszaesett, mint még soha a történelem folyamán – tető alá hozni a szabadkereskedelmi megállapodást, akkor az óriási siker lenne, amelyet szívből kívánok Önnek.

A kereskedelmi megállapodások gyakran erősen vitatottak, véleményem szerint azonban Dél-Korea egy igen méltó kivétel. Nagyon pozitív visszajelzéseket hallok az európai ipar szinte valamennyi területéről. Gondolok itt a gépiparra, a gyógyszeriparra, az elektrotechnikai iparra, a vegyiparra és számos szolgáltatóipari ágazatra. Korábban soha nem tapasztaltam, hogy kereskedelmi tárgyalások esetében még a mezőgazdasági ágazatból is pozitív visszajelzések érkeznének. Ez bizonyára újdonság, olyan valami, amivel szerintem korábban jóformán egyikünk sem találkozott.

Az eredmények egyértelműen pozitívak, még akkor is, ha számos ágazat még többet szeretett volna elérni. Van azonban egy kivétel, nevezetesen a járműgyártás. De még ebben az esetben sem a teljes iparág, hanem csak néhány gyártó tekint kritikusan a megállapodásra. Más gyártók, és különösen számos beszállító a jelenlegi formájában nagyon kedvezőnek tartja a megállapodást.

Úgy gondolom, hogy jó lenne, ha kihasználnánk az alkalmat arra, hogy az érintett iparágban foglalkozzunk néhány kritikus ponttal, és a szabadkereskedelmi megállapodás lehetséges negatív következményeit bizonyos részletekben még kijavítsuk. E tekintetben olyan kulcsfontosságú területekre gondolok, mint például a Capital Region Act Seoul (Szöul Fővárosi régió szabályozása), gondolok a fedélzeti diagnosztikára vonatkozó szabványokra, a vám-visszatérítési védzáradékra stb. Itt el kell kerülnünk a félreértéseket, sőt inkább ki kell küszöbölnünk azokat, és mindenekelőtt nyomást kell gyakorolnunk a dél-koreaiakra, hogy a velünk szemben vállalt kötelezettségvállalásaikat valóban teljesítsék. A lehetséges új, nem tarifális kereskedelmi akadályok egyértelmű nyomon követésének bizonyára lenne értelme.

Remélem, hogy a megállapodás hamarosan hatályba lép, és hogy az Európai Unió fogyasztói és munkavállalói nemsokára élvezhetik annak előnyeit. Köszönöm, és a célegyenesben további sikereket kívánok Önnek.

Kader Arif, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, nagy örömmel hallok, hogy egy konzervatív és liberális képviselő egyetért a Bizottsággal, és ez szocialistaként megkönnyíti a feladatomat.

Mindenesetre remélem, hogy a ma esti vita lehetővé teszi, hogy végre választ adjunk az Európai Unió és Korea közötti szabadkereskedelmi megállapodás által különösen az európai iparra gyakorolt hatást érintő számos aggódalomra.

Ön egyetértésről beszélt, de biztos asszony, szeretném emlékeztetni Önt arra, hogy néhány hónapja egyes ipari szektorok – beleértve a gépjárműgyártókat és az azokat támogató munkavállalói szakszervezeteket – figyelmeztették Önt e megállapodás esetleges tragikus következményeire. E kérdések jó része ma még mindig megválaszolatlan.

Lehetséges azonban, hogy Ön úgy döntött, hogy a szolgáltatások javára feláldozza az európai autóipart.

Valójában miért kell megengedni Koreának a vámviszátérítést, amely olyan előnyt jelent, amelyet korábban még olyan fejlődő országoknak sem biztosítottak, mint például a földközi-tengeri országok? Milyen logika húzódik a rugalmas származási szabályok hátterében, amelyek hatása nemcsak az autóipar, hanem az európai textilipar esetében is kétséges?

Miért kell megengedni ezeket a versenytorzításokat, és főként miért kell precedenst teremteni?

E kockázatokkal, és sajnos más olyan kockázatokkal szemben, amelyeket most nem tudok kifejtetni, de amelyeket Ön részletesen ismer – épp most beszélt azokról – a Bizottság végső megoldásként egy védzáradék beillesztését kérte. Ön, biztos asszony, azonban tudja, hogy a védzáradék nem automatikus, valamint nagyon nehéz lesz végrehajtani és öt évig nem lehet alkalmazni.

Aggályaink illusztrálására csak egy példát szeretnék megemlíteni. Amennyiben a szabadkereskedelmi megállapodás lehetővé teszi Korea számára, hogy további 100 000 gépjárművet exportáljon Európába – már évente 600 000 darabot exportál – 6000 munkahely szűnik meg. Európának azonban komoly korlátozásokkal kell szembenéznie, mivel a 6000 gépjárművet jelentő teljes európai kvóta alapján minden egyes gyártó mindössze 1000 gépjárművet exportálhat Koreába.

Ebben a válságos időszakban, amely különösen az autóipari munkavállalókat sújtja, mivel magyarázza, hogy Európa ilyen megállapodást köt? Szándékában áll-e az általam említett vitatható pontok újratárgyalása? Ezt kéri egyébként számos tagállam és az általam említett ipari szektorok is.

Végül, kötelezettséget vállal-e arra biztos asszony, hogy nagyobb átláthatóságot biztosít, és az európai parlamenti képviselőket nagyobb mértékben vonja be? Mi a Bizottsággal együtt megteremtettük a feltételeit annak, hogy a lengyel vízvezeték-szerelőről kedvezőtlen kép alakuljon ki. Ne tegyük ugyanezt a koreai karosszéria-lakatos esetében.

Michael Theurer, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében mindenekelőtt szeretném megköszönni Önnek, Ashton biztos asszony azt a tájékoztatást, amelyet ma este a rendkívüli bizottsági ülésen és itt a plenáris ülésen nyújtott. A Dél-Koreával kötendő szabadkereskedelmi megállapodás nyilvánvalóan hamarosan megszületik. Liberális szempontból és különösen a német Szabaddemokrata Párt szempontjából a szabad és tisztességes világkereskedelem létrehozására irányuló célkitűzés különösen most nagy jelentőségű, mivel a gazdasági és pénzügyi válság során a protekcionizmus irányába mutató tendenciákat figyelhetünk meg, amely tendenciákkal az Európai Unióban a jólét és a munkahelyek érdekében határozottan szembe kell szállnunk.

Ebben az összefüggésben felmerül a kérdés, hogy a Bizottság milyen jelentőséget tulajdonít a Dél-Koreával kötendő szabadkereskedelmi megállapodásnak, hiszen a hangsúlyt hosszú ideig a dohai fejlesztési fordulóban történő előrehaladásra helyezték anélkül, hogy mindeddig bármilyen megállapodást sikerült volna elérni. Ezért teszem fel, biztos asszony a kérdést: úgy látja, hogy a Dél-Koreával kötendő szabadkereskedelmi megállapodás az első lépés további kétoldalú szabadkereskedelmi megállapodások felé, és ez az Ön véleménye szerint a Dohától való elfordulást jelenti? Vagy ezek a kétoldalú megállapodások pusztán az Európai Unió szabadkereskedelmi politikájának kiegészítését, illetve bővítését jelentik?

Ezenkívül, amint az Ön előtt is ismert, a vámviszátérítésre vonatkozó záradék számos tagállamban és ipari szektorban, különösen az autóiparban, aggályokat vet fel. E záradéknak az lehet a következménye, hogy elősegíti az alacsony költséget jelentő országokkal, például Indiával és Kínával folytatott kereskedelmet, amely ezáltal veszélyezteti az európai gyártást. Lát arra módot, hogy az e vámviszátérítések tekintetében az egyes tagállamok részéről felmerülő aggályok még eloszthatók?

Ilda Figueiredo, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) A biztos asszony nyilatkozata világossá teszi, hogy az Európai Unióban vannak olyan gazdasági és pénzügyi csoportok és szektorok, amelyek nyerni fognak a Dél-Koreával kötendő megállapodással. Van azonban az éremnek egy másik oldala is, amelyet Ön itt most nem vett figyelembe, biztos asszony. Itt különösen egyes érzékenyebb ágazatokra utalok, mint a textil- és ruházati ágazat, valamint utalok a munkavállalók foglalkoztatására.

Mivel ezek országaink iparágait és munkavállalói szervezeteit érintik, aggasztó, hogy az Európai Bizottság továbbra is figyelmen kívül hagyja a textil- és ruházati iparágak komoly nehézségeit. Ki kell emelnem az országomban, Portugáliában kialakult helyzetet, ahol a munkanélküliség nyugtalanító szintet ért el, pontosan azokban a régiókban, amelyekben ezek az iparágak meghatározóak: északon és Közép-Portugália bizonyos részein.

Ezért hangsúlyozzuk, hogy az Európai Unióban következetes, összehangolt ipartámogatási stratégiára van szükség, különösen az élömlátványos ágazatokban, vagy a világpiacok sürgős szabályozásán keresztül, vagy olyan állami politikák útján, amelyek támogatják a beruházást, az innovációt, a differenciálódást, a szakképzést és a jogokkal járó munkahelyteremtést.

David Campbell Bannerman, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, e Parlamentben ez az első, illetve a bemutatkozó beszédem. A brit Függetlenségi Párt Kelet-Angliát képviselő európai parlamenti képviselőjeként azt várják tőlem, hogy lázadó legyek, és arra fogok törekedni, hogy ne okozzak Önöknek, illetve a választóimnak csalódást.

A mai napon az uniós kereskedelmi megállapodásokról, különösen a Dél-Koreával kötendő megállapodásról vitázunk, amelyet ez évben kellene aláírni. Mivel e megállapodásra vonatkozóan nem áll rendelkezésünkre túl sok részlet azon kívül, hogy úgy gondolom, hogy az előnyök kétharmada Dél-Koreára, egyharmada pedig az EU-ra vonatkozik, szeretnék néhány általános megállapítást tenni.

Sokan nem tudják, hogy több mint száz különböző, ehhez hasonló kétoldalú uniós kereskedelmi megállapodás létezik; az egyik becslés szerint 116. Olyan országokkal írtunk alá kereskedelmi megállapodást, mint például az Amerikai Egyesült Államok, Kanada, Mexikó, Brazília, India, Kína, Japán és Dél-Afrika. Európában kereskedelmi megállapodást kötöttünk Oroszországgal, Ukrajnával, Törökországgal és Liechtensteinnel.

Léteznek továbbá kereskedelmi megállapodások nem uniós EGT- és EFTA-országokkal, például Svájjal és Norvégiával. A Norvégiával kötött kereskedelmi megállapodás szigorúan védi annak halászatát és mezőgazdaságát, és Norvégia nem egy kis hal. Az EU negyedik legnagyobb importpartnere és hatodik legnagyobb exportpiaca.

Mit kell tehát valójában tartalmaznia egy olyan kereskedelmi megállapodásnak, mint a Dél-Koreával kötendő megállapodás? Úgy gondolom, hogy Svájc egy jó példa. Léteznek a vámok megszüntetésére vonatkozó rendelkezések, valamint vannak az ipari és mezőgazdasági termékekre vonatkozó kvóták. Vannak rendelkezések, amelyek jogot biztosítanak arra, hogy a svájci állampolgárok uniós országban tartózkodjanak és munkát vállaljanak, valamint arra, hogy az uniós állampolgárok Svájcban tartózkodjanak és munkát vállaljanak. Rendelkezések szólnak arról, hogy Svájc az útlevél nélküli utazást lehetővé tévő schengeni övezet része. A svájciak, amennyiben úgy kívánják, részt vehetnek az Európai Környezetvédelmi Ügynökség munkájában, az EU filmmel kapcsolatos és oktatási programjaiban, valamint pályázhatnak az EU kutatói ösztöndíjaira. Együttműködés folyik a légitársaságok, a menekültügy terén és a jogi ügyek vonatkozásában. Röviden, az uniós tagság valamennyi előnyét élvezik anélkül, hogy bármilyen költséget kellene viselniük.

Igaz, hogy Svájc a hozzáférés érdekében évente 600 millió svájci frankot fizet, de a svájci kormány szerint az, hogy Svájc nem tagja az Európai Uniónak, 3,4 milliárd svájci frank megtakarítást hoz, amely nettó 2,8 milliárd svájci frank megtakarítást jelent. Svájc sem jelentéktelen kereskedelmi partner: a svájci export 80%-a az Európai Unióba irányul, és Svájc az EU negyedik legnagyobb kereskedelmi partnere.

Az a véleményem, hogy a kereskedelmi megállapodások révén a magas szabályozási költségekből eredő terhek viselése, a szuverenitás és a források elvesztése nélkül érhető el az uniós kereskedelemből származó előnyök. Még a Bizottság honlapja is elismeri, hogy „Svájc az egyéb területeken olyan saját szabályozást alakíthat ki és fogadhat el, amely eltér az uniós rendelkezésektől. Ezt saját érdekei kívánják, például a pénzügyi piacokon és munkaerőpiacon.” Mennyire szeretnék a britek is hasonló módon eltérni a munkaidőről szóló irányelvtől, a kölcsönzött munkavállalókról szóló irányelvtől vagy az alapkezelőkről szóló új irányelvtől!

Tehát végül azt kérdezem, hogy Nagy-Britannia miért nem? Nagy-Britanniának a teljes jogú uniós tagság helyett, Dél-Koreához hasonlóan, miért ne lehetne ugyanilyen baráti kereskedelmi megállapodása az EU-val? Nagy-Britannia évi 40 milliárd angol font deficitet az EU legnagyobb egyedi kereskedelmi partnere. Mi is

megkaphatjuk azokat a biztosítékokat, amelyekben Svájc részesül. Mi is lehetnénk ismét független, szabadkereskedelmi ország, mint például Norvégia, Svájc vagy Dél-Korea, és úgy gondolom, hogy azzá is kellene válnunk.

Peter Šťastný (PPE). - Elnök úr, mint a Dél-Koreával kötendő szabadkereskedelmi megállapodás egyik előadója és a szabadkereskedelmi megállapodás meggyőződéses elharcosa remélem, hogy mindkét fél számára előnyös, kiegyensúlyozott és egyenlő feltételeket biztosító megállapodás jön létre – valódi kölcsönösen előnyös helyzet alakul ki.

Egyik alapiparágunk nem igazán örül a tárgyalások jelenlegi állásának, és táborukba sokan tartoznak, beleértve néhány tagállamot, iparágat és európai parlamenti képviselőt is. Ők mindannyian úgy látják, hogy a megállapodásban a versenyfeltételek igazságtanul Dél-Koreának kedveznek. Az Európai Bizottságnak és az Európai Tanácsnak keményen szembe kell néznie a súrlódást okozó területekkel, különösen a vámviszátérítésre vonatkozó záradékkal, a nem tarifális akadályokkal és a származási szabályokkal. Ha az uniós autóipar nagyobb elégedettsége érdekében bizonyos előrehaladás érhető el, akkor ez előnyös lenne a foglalkoztatási szintekre, a magas GDP-re és a várható életszínvonalra nézve, amely megővható lenne.

Az egyenlő versenyfeltételek azonban nem jelentenének hátrányt. A további és a közeljövőben kötendő szabadkereskedelmi megállapodások számára határozott precedenst lehetne teremteni. Számomra egyértelmű, hogy ez a megállapodás általánosságban más előnyöket jelent az EU és az EU néhány iparága számára. A szűkebb perspektívát tekintve mindig lesznek nyertesek és vesztesek: minden kétoldalú megállapodásnak ez a jellemzője. Ha szélesebb perspektívából szemléljük a dolgokat, megközelíthetjük a valódi egyensúlyt. Egy olyan alapvető iparág esetében azonban, mint a meglehetősen szerencsétlen helyzetű autóipar, meg kell próbálni többet elérni. Csak abban az esetben beszélhetünk igazán kiegyensúlyozott, elfogadható és a jövőbeni szabadkereskedelmi megállapodások számára példaként szolgáló, reális és pozitív hatást kiváltó szabadkereskedelmi megállapodásról, ha további előrehaladást érünk el.

Gianluca Susta (S&D). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, örömmel láttam azt a munkát, amelyet Ashton asszony biztosi minőségében ezen időszak alatt végzett. Meg kell mondanom, hogy jobb kapcsolat jött létre köztünk, mint annak idején az elődjével annak ellenére, hogy hozzánk hasonlóan mindketten ugyanazt a politikai irányvonalat képviselik, valamint ugyanazon nemzethez tartoznak.

Ez alkalommal azonban nem osztom a biztos asszony e kérdésben tanúsított lelkesedését, mert az elmúlt években a Bizottság több esetben is felszólalt itt és magasztalt bizonyos kezdeményezéseket, aztán más utat követett. Most különös időket élünk, jelentős gazdasági és pénzügyi válságon megyünk keresztül, amelynek egyik oka, hogy a világban hiányzik a viszonyosság nemcsak a fejlődő országok tekintetében – aminek megvan a maga logikája, a maga magyarázata – hanem az új globális szereplőktől és a hagyományos globális szereplőktől esetében is.

Igen gyakran úgy érzem, hogy a Bizottságon belül, annak elnöke és biztosai nem ismerik fel, hogy az európai ipar, az európai feldolgozóipar fellendítése érdekében milyen kezdeményezéseket kell bevezetni. Úgy tűnik számomra, hogy ez a megállapodás – amely kétségtelenül kedvező és rendkívül pozitív tartalommal bír – inkább csak elméleti értéket képvisel; szinte tankönyvszerű szerződés, amelynek nem sok köze van a valósághoz.

Korea felé irányuló exportunk értéke 30 milliárd USD, mindössze 20 milliárd USD érkezik vissza Koreából Európába exportált autók formájában, és 1,5 milliárd dollárt tesz ki az a közvetett támogatás, amelyben Európában a koreai autók részesülnek, nem beszélve a textil- és az egyéb ágazatokról. Ez nyilvánvalóan egyensúlyhiányt jelent, amelyet véleményem szerint előtérbe kell helyezni és korrigálni kell, mielőtt szabad utat kapna egy olyan szabadkereskedelmi megállapodás, amely hátrányos az európai iparra nézve. Iparunk minőséget képviselő ipar, amely elkötelezte magát azon új követelmények mellett, amelyeket az innováció megkövetel, és bizonyára nem egy csődbe jutott ipar, amely nem tudja felvenni a küzdelmet a gazdaságban rejlő innovációs igénnyel.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Elnök úr, biztos asszony, én sem örülök a megállapodás furcsa módosításainak, például az Unióba exportált termékek esetében az importált alkatrészekre kivetett vámok visszátérítésének és a származási ország meghatározása tekintetében a 60%-os küszöbérték csökkentésének. Ez a koreai import előnyben részesítését eredményezi az európai ipar versenyképessége és a foglalkoztatás rovására. E tekintetben az Ázsiából importált termékek már így is oroszlanrészt képviselnek, ahol a hiányos vagy egyáltalán nem létező szociális és környezetvédelmi előírások miatt a munkaerő-költségek olyan alacsonyak, hogy azokkal nem lehet versenyezni. A kereskedelmi tárgyalásoknak ezért ezen előírások szigorítására kellene helyezniük

a hangsúlyt az ázsiai ipar Európa rovására történő felvirágoztatása helyett. A Bizottság már régóta tartozik ezzel az európai polgároknak.

A Bizottság tudatában van-e annak, hogy a megállapodás milyen negatív hatást gyakorol az európai versenyképességre és a foglalkoztatásra a gépjármű- és a textiliparban? Másodsor, tudatában van-e annak, hogy a megállapodás szerencsétlen precedenst teremt a jövőbeni kereskedelmi megállapodásokra nézve? Harmadszor, a Bizottság figyelmen kívül kívánja hagyni az európai gépipari szakszervezetek által felvetett alapvető ellenvetéseket? Negyedszer, hogyan lehet az, hogy a koreai média máris ünnepli autóiparának győzelmét, amikor a megállapodást a bizottsági testület még nem is tárgyalta? Vagy a Bizottság felül kívánja vizsgálni a tervezetet és egy kiegyensúlyozott megállapodásról kíván tárgyalni? A Bizottság kész-e arra, hogy nyomást gyakoroljon Koreára annak érdekében, hogy a szociális és környezetvédelmi előírások tekintetében Korea fogadja el a nemzetközi előírásokat, és mindezt még azelőtt tegye meg, mielőtt Korea az Európai Unióval folytatott szabadkereskedelem valamennyi előnyét kihasználná? Köszönöm válaszát. Bízom abban, hogy a józan ész fog győzedelmeskedni.

David Martin (S&D). - Elnök úr, meg kell mondanom, hogy aggaszt e vita hangneme. Talán Daniel Caspary felszólalásának kivételével a hozzáállás inkább negatív volt.

A koreai szabadkereskedelmi megállapodás parlamenti előadója voltam. E vitát megelőzően visszakerestem, hogy miről döntöttünk, hogy mit kérünk – mit kértünk a Bizottságtól, hogy e tárgyalásokba mit vegyen bele és mit érjen el a nevünkben –, és valójában úgy gondolom, hogy a Bizottság elérte, amire kértük. Szeretnék köszönetet mondani a főtárgyalónak, aki úgy látom Ashton bárónő mellett ül, és Ashton bárónőnek is, azért, ahogy benyújtották ezt a megállapodást.

Egyértelmű, hogy minden szabadkereskedelmi megállapodásban – a dolog természeténél fogva – és minden tárgyalásban vannak nyertesek és vesztesek, ha azonban megnézik e megállapodás összehatását, vannak nagy nyertesek Európában és vannak nagy nyertesek Koreában. Tehát vannak nagy nyertesek, akik mozgásban tartják a világkereskedelmet. Napjainkban, a jelenlegi válságban bármi, ami arra vonatkozóan pozitív jelzést küld két olyan nagy gazdasági szereplőről, mint Korea és az Európai Unió, hogy mozgásban akarja tartani a kereskedelmet és nyitva akarja tartani a kereskedelmet, az jó dolog.

Azt kell mondanom, ha az Európai Parlament és a Miniszterek Tanácsa nem tudja továbbvinni ezt a megállapodást úgy, hogy véglegesen aláírt megállapodás jöjjön létre Korea és az EU között, talán értesítést kellene küldeniük a Kereskedelmi Főigazgatóságnak, hogy minden egyéb szabadkereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalást állítson le, mert ha nem jutunk eredményre Koreával, el kell felejtetni az ASEAN-t, el kell felejtetni a Perzsa-öböl menti államokat, el kell felejtetni az összes többi szabadkereskedelmi megállapodást, amelyről tárgyalni próbálunk, és őszintén, el kell felejtetni Dohát. Ez egy fontos megállapodás, amelyben Európa elérte stratégiai céljait. Küldjünk pozitív jelzést a világ többi részének, hogy Európa nyitott a kereskedelemre, és hogy e recesszió ellenére arra törekszünk, hogy piacaink minél nyitottabbak legyenek.

Seán Kelly (PPE). - Elnök úr, csak nagyon röviden, számomra mindez új, és a vitát nagyon ösztönzőnek és tanulságosnak találtam. Amikor Lady Ashton először felszólalt, azt gondoltam, hogy ez egy fantasztikus üzlet az Európai Unió számára és azon gondolkodtam, hogy van-e ebben egyáltalán valamiféle előny Korea számára. Aztán felszólaló felszólalót követve ezzel ellenkező véleménynek adott hangot, ezért remélem, hogy az Arif úr, Theurer úr, Campbell Bannerman úr által feltett kérdésekre és felvetett pontokra Lady Ashton feleletében konkrét válaszokat tud adni és meg tudja nekünk mondani azt is, hogy más ázsiai országokkal vannak-e folyamatban kétoldalú megállapodásokról szóló tárgyalások, és azok hol tartanak.

Gerard Batten (EFD). - Elnök úr, felszólalásommal Campbell Bannerman képviselőtársam véleményét szeretném támogatni. 2006-ban a svájci szövetségi kormány az Európai Unióval fennálló és lehetséges kapcsolatok valamennyi aspektusáról szóló jelentés elkészítésére adott megbízást.

Megállapítást nyert, hogy a teljes jogú uniós tagság legalább hatszor többbe kerülne nekik, mint a jelenlegi kétoldalú megállapodás. Mivel a svájciak svájciak, úgy döntöttek, hogy jobban járnak, ha nem csatlakoznak, illetve nem nyerik el a teljes jogú uniós tagságot.

Ha ez igaz a svájciakra, valószínűleg igaz a britekre is, és ha kormányunk legalább annyira érzékenyen és pragmatikusan tekintene a brit gazdaságra, mint a svájciak Svájc gazdaságára, akkor kilépnének, éppúgy, mint ahogy a svájciak nem akarnak csatlakozni.

David Martin (S&D). - Elnök úr, Ön igazán elnéző levezető elnök, de eljárási szabályzatunk egyértelműen előírja, hogy a „catch the eye” eljárás keretében tett felszólalásoknak kapcsolódniuk kell a vita tárgyához. Ennek semmi köze nem volt Koreához és semmi köze nem volt a szabadkereskedelmi megállapodásokhoz.

Sari Essayah (PPE). - (FI) Elnök úr, mostani hozzászólásában Martin úr azt mondta, hogy rendkívül fontos olyan megállapodások aláírása, amelyek felgyorsítják a gazdasági növekedést és a foglalkoztatást, valamint általánosságban megszüntetik a kereskedelmi akadályokat, különösen a mostani gazdasági válság idején. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy épp ma volt egy igen komoly vitánk az európai autópári válságról, és e héten fogunk foglalkozni a textilipar problémáival, valamint a textilágazatban Spanyolországban és Portugáliában bekövetkezett tömeges elbocsátások kompenzációjaként az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap által nyújtott támogatással. Tehát, hölgyeim és uraim, komolyan kell vennünk az európaiak aggályait a tekintetben, hogy miként reagáljunk a foglalkoztatás terén Európában végbemenő csökkenésre, és meg kell vizsgálnunk, hogy a Bizottság valójában ezt hogyan orvosolja. Bár a szabadkereskedelemnek általánosságban jótékony hatást kell gyakorolnia a foglalkoztatásra és a gazdasági növekedésre, hogyan előzzük meg a munkahelyek elvesztését ezekben a hagyományos európai iparágakban?

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. - Elnök úr, azt szeretném mondani, hogy a vita bizonyos értelemben egyáltalán nem lepett meg, mert a képviselők által felvetett aggályok már hónapokkal korábban is felmerültek.

Először is szeretnék köszönetet mondani David Martinnak a bizottságban végzett munkájáért. Nagyon fontos, hogy elismerjem azt a munkát, amit a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság az azt megelőző hónapokban velem együtt végzett, és természetesen nagyon jól tudom, hogy a képviselők még nem láthatták a megállapodás részleteit. Tehát megpróbálok foglalkozni a felvetett aggályokkal. De ennél fontosabb annak biztosítása, hogy egyre több részletet bocsássunk az Önök rendelkezésére, mert fontos, hogy a tényekre figyeljenek és ne a felvetett állításokra.

Engedjék meg, hogy e megállapodás megközelítésére vonatkozóan először is kiemeljek néhány általános pontot. Ezt a megállapodást annak érdekében indítottuk el, hogy a lehető legjobb pozíciót érjük el az európai ipar számára – beleértve, és ezt a brit Függetlenségi Párt képviselőinek mondom, a brit ipart is. Véleményem szerint minden bizonnyal Európa érdekében áll e megállapodás továbbvitele – ellenkező esetben nem állnék itt, és nem javasolnám, hogy menjünk tovább azon az úton, amin elindultam.

Tehát ennek során a Bizottság világos módszert, egyértelmű megközelítést alkalmazott, amelyet, amint az elhangzott, a Parlament, a Bizottság és a Tanács is támogatott, és ily módon haladtunk előre. Arif képviselő úr, ugye nem haragszik, ha azt mondom, hogy azon állítását, miszerint képes vagyok bármelyik ipart is feláldozni, ijesztőnek találom, sőt talán egy kicsit elszomorító is, mert semmiképpen nem tennék ilyet.

Azt gondolom-e, hogy ha Önök egy komoly kereskedelmi megállapodást akarnak, el kell ismerniük, hogy ez valóban egy olyan megállapodás, amely mindkét fél javát szolgálja? Igen, azt gondolom. Ha Önök kereskedelmi megállapodásokat akarnak, ha azt gondoljuk – és úgy gondolom, hogy igen –, hogy a kereskedelem egy olyan motor, amely kihúz bennünket a recesszióból, akkor az azt jelenti, hogy komoly, kemény tárgyalásokat folytatnak azokkal az iparágakkal és országokkal, amelyekkel meg akarunk állapodni. Ellenkező esetben naphosszat tárgyalhatunk olyan országokkal, akikkel nem igazán törődünk, és megnyithatunk piacokat, mert nem igazán vagyunk érdekeltek.

Korea egy komoly piac. Valódi lehetőségeket nyújt a vegyi anyagok, gyógyszerek és más iparágak számára. Fel kell ismernünk ennek a folyamatnak az értékét és jelentőségét, ha komoly kereskedelmi megállapodásokat akarunk kötni. Valójában gazdasági nagyhatalmat képviselünk. Nem tudok eléggé egyet nem érteni egyesült királyságbeli kollégáimmal, amikor Svájcra beszélnek, és azt valamiképp megpróbálják azonosnak tekinteni azzal a kapcsolattal, amelyet Európában Korea vonatkozásában próbálunk létrehozni – vagy lehet, hogy csak nem értettem a lényegét.

Komoly tárgyalásokról van szó, amelyek célja komoly eredmény elérése, és az elmondottak alapján remélem, hogy a képviselők azt abban a szellemben fogják megvizsgálni, amely szellemben mi azt megpróbáltuk létrehozni.

Az autópártól a legelején kaptunk egy listát, hogy mit szeretnének elérni. Valóban nagyon aggódtak amiatt, hogy a koreai piac nyitott maradjon, és elértük, amit az elején kértek.

Ami a textilipart illeti: biztos vagyok abban, hogy nem igazán kell aggódni emiatt. A textilipar megőrzi, amit biztosítani akartunk, hogy megtartsuk az európai munkahelyeket.

Egyáltalán nem vagyok érdekelt abban, hogy Európában munkahelyek és iparágak szűnjenek meg, és ez a megállapodás nem jár ilyen következményekkel. Ha Önök közül valaki úgy gondolja, hogy ennek igazolására van bizonyítéka, kérem, hogy azt tárja elém, mert a retorika egy dolog, a valóság pedig egy másik, és valóban túl kell lépniünk a retorikán és át kell lépniünk abba a valóságba, amelyet ez a megállapodás nyújt.

Azzal érvelnék, hogy az előttünk lévő megállapodás valamennyi ipari szektor számára nagyon fontos. A vámvisszatérítés kérdése számomra egy igen egyszerű kérdés. A vámvisszatérítést úgy alakították ki, hogy az arra való válaszunk megelőzzön egy bizonyos problémát. A kérdés az, hogy ez a problémamegoldás egyetlen módja-e? Ha vannak más módszerek, amelyek hasonlóképpen megoldják a problémát, ugyanakkor valójában egy jobb kereskedelmi megállapodás jöhet létre, akkor fel fogom kutatni azokat. De még mindig ugyanazt a problémát akarom megoldani, és úgy gondolom, hogy az e megállapodásban általunk választott módszerek pontosan azt teszik. Amit támogatunk az nem egy olyan valami, amit örökre őrizni fogunk, mint az egyetlen módszert annak elérésére, amit meg akarunk valósítani – valójában megakadályozni a kerülő úton történő importot –, és úgy gondolom, hogy a problémát másképpen oldottuk meg.

Tehát nem fogok bocsánatot kérni – politikai, gazdasági vagy bármely más módon – a Parlamenttől, amiért e fontos kereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalások érdekében mindent megtettem és mindent beadtam. Nem kérek bocsánatot ezért, és nem kérek bocsánatot azért, hogy a Parlament elé terjesztettem azt, amiről azt gondolom, hogy egy komoly, 21. századi szabadkereskedelmi megállapodás, amely óriási előnyt jelent az Európai Unió egész gazdasága számára. Különösen nem kérek bocsánatot azért, hogy ezt a gazdasági válság idején tettem, mert úgy gondolom, hogy épp ez az időszak az, amikor a leginkább az a feladatom, hogy a lehető legnagyobb mértékben támogassam Európa vállalkozásait és munkavállalóit, és ez a megállapodás ezt teszi.

Arra biztatom a kollégákat, amint azt korábban is mondtam, hogy a megállapodás tényeit vizsgálják. Lobbiznak Önöknél – nálam is lobbiznak –, de ha tényleg megnézik, hogy mit értünk el, akkor, úgy gondolom, hogy az egy igazán konkrét eredmény, amely az európai gazdaság számára óriási előnyöket biztosít. Azt, amit végül is el akartunk érni, és azt, amit végül is elértünk.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Tokia Saïfi (PPE), írásban. – (FR) Az Európai Unió és Dél-Korea közötti, október közepén megkötendő szabadkereskedelmi megállapodás az európai iparágak körében számos aggályt vet fel. A megállapodást, amelyet az európai kereskedelmi biztos az EU által valaha tárgyalt legambiciózusabb megállapodásnak tart, főként az autógyártók igen kiegyensúlyozatlannak ítélik. E gyártók attól tartanak, hogy az Európai Bizottság által nyújtott vámkedvezmények következtében a koreai gépjárművek elárasztják az európai piacot. Nem kétséges, hogy bizonyos vámráadások, mint például a vámvisszatérítés, igazságtalanok és olyan versenytorzítást okoznak, amelyek igen károsak az európai autóiparra. Ez annál is inkább igaz, mivel úgy tűnik, hogy az Európai Unió nagyvonalúságát a koreai hatóságok nem viszonyították a nem tarifális akadályok csökkentésével (az európai benzinmotoros gépjárműveire vonatkozó importkvóták). A Bizottságnak ezért azonnal felül kell vizsgálnia e megállapodás feltételeit annak érdekében, hogy visszaállítsa a tisztességes és egyenlő versenyfeltételeket, valamint biztosítsa iparunk és munkahelyeink hosszú távú fennmaradását Európában.

23. A gazdasági és pénzügyi válság következményei a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre nézve (vita)

Elnök. – Következő napirendi pontunk: vita a Fejlesztési Bizottság nevében Eva Joly által a Bizottság elé terjesztett, szóbeli választ igénylő, a pénzügyi és gazdasági világválság által a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre gyakorolt hatásokról szóló kérdésről (O-0088/2009 – B7-0209/2009).

Eva Joly, szerző. – (FR) Elnök úr, biztosok, hölgyeim és uraim! Noha örömmre szolgál a Fejlesztési Bizottság nevében Önök elé terjeszteni ezt a szóbeli választ igénylő kérdést, sajnos nem áll módomban a bizottság által ebben a témában egyhangúlag jóváhagyott állásfoglalást benyújtani.

Jómagam és kollégáim a Fejlesztési Bizottságtól mindent megtettünk azért, hogy a G20-ak országainak pittsburghi csúcstalálkozója előtt, plenáris ülésen kerülhessen szavazásra és vitára ez az állásfoglalás.

Azonban saját képviselőcsoportomon, azaz a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoportján és az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal képviselőcsoportján kívül egyetlen más képviselőcsoport sem támogatta kérésünket, hogy tűzzük napirendre ezt az állásfoglalást, pedig ez életbevágóan fontos lenne, ha szeretnénk elérni, hogy az Európai Parlament nagyobb szerepet játsszon az Európai Unió külpolitikájának alakításában, és hogy javaslatai mögött valódi erő álljon.

Hölgyeim és uraim! Miféle haszna lesz számunkra, ha erről az állásfoglalásról az októberi plenáris ülésen, azaz a pittsburghi csúcstalálkozó után szavazunk, mikor éppen az volt vele a célunk, hogy az Európai Parlament kívánságait és javaslatait az Európai Bizottság és a G20-ak elé terjesszük, konkrétan azon tagállamaink elé, akik ülnek rajta?

Ez egyrészt az elvégzett munka leértékelését jelentené, másrészt viszont a hírkommentátor szerepével sem elégedhetünk meg. Ez nem a mi feladatunk. Hagyjuk azokra, akiknek ez a dolga, és akik profi módon el is tudják végezni: az újságírókra.

A fejlődő országoknak most nagyobb szükségük van ránk, mint valaha. Bár a gazdasági és pénzügyi világválság saját polgárainkat sem kímélte, a fejlődő országok lakossága szempontjából sokkal tartósabb következményekkel járt. A pénzintézetek mégsem ezeknek a népeknek nyújtják a szükségshiteleket, miután csak nagyon kevesen teljesítik közülük az előírt feltételeket.

Ezért van, hogy a G20-ak legutóbbi londoni találkozója és az IMF-források megnövelése óta nyújtott IMF-hitelek mindössze 1,6%-ából részesültek eddig az afrikai országok. A többi fejlett országok kapták meg, főként európaiak.

Természetes, hogy az európai gazdasági rendszer fenntartása égetően fontos volt, de attól még nem szabad megelégednünk a határainkon túl pusztító, rendkívül nagy szegénységről, amit csak még tovább ront az a válság, amelyért mi vagyunk felelősek.

Sürgősen növelni kell az állami fejlesztési segélyeket. A legtöbb tagország eleve nem tesz eleget az OECD által 1970-től előírt feltételeknek, most pedig újabb vészhelyzettel nézünk szembe anélkül, hogy új forrásaink lennének. Ezért új finanszírozási forrásokat kell találnunk, nem utolsósorban a jelenlegi rendszer reformja révén.

A Fejlesztési Bizottság arra kéri Önöket, hogy lépjenek fel az adóparadicsomok visszaélései, az adóelkerülés és a tőke fejlődő országokból való illegális kimenekítésének megszüntetéséért.

Egy júniusban kiadott, igazolt adatokkal alátámasztott norvég jelentés szerint a fejlődő országokból illegálisan kiáramló tőke tízszerese annak az összegnek, amelyet fejlesztési támogatásra fordítunk. Ebből is látszik, mi minden forog kockán.

Egy új, kötelező erejű pénzügyi megállapodás létrehozására van szükség, amely rákényszeríti a transznacionális társaságokat, hogy országonkénti lebontásban jelentsék be nyereségüket és befizetett adójukat. Ezzel átláthatóvá válna, hogy mennyit fizetnek azokban az országokban, ahol működnek.

Továbbá, elsősorban a nemzetközi pénzügyi rendszerekre vonatkozó új, demokratikus és átlátható szabályok bevezetésével végre kell hajtani a rendszer gyökeres reformját.

A felelősség óriási, rengeteg a kihívás, a feladat pedig fárasztó, de most, még inkább, mint valaha, az Európai Uniónak bizonyítania kell rátermettségét, és élen kell járnia a reformok végrehajtásában.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A Bizottság, mint az EU képviselője a G20-ak között, csak úgy, mint az elnökség, határozottan támogatja az alacsony jövedelmű, elsősorban a legszegényebb országok részére nyújtandó emelt szintű támogatást, ami a G20-ak vállalásainak egyik döntő fontosságú prioritása.

E tekintetben lényeges, hogy az alacsony jövedelmű országok megfelelő finanszírozáshoz jussanak, és kielégíthessék azokat a szükségleteket, amelyek elsősorban a pénzügyi válság negatív visszahatásaként merülnek fel. Ezért emelünk szót annak érdekében, hogy a gyakran még adminisztratív és intézményi kapacitással sem rendelkező, szegény és instabil országok könnyebben hozzáférhessenek a nemzetközi pénzintézetek és más adományozók által rendelkezésre bocsátott hitelkeretekhez és kölcsönökhöz.

Személyesen fogok síkra szállni e hozzáállás mellett a novemberi Fejlesztési Ügyek Tanácsán, és az elkövetkező hetek során végig kiemelt figyelemben fogom részesíteni a pénzügyi világválsággal kapcsolatos politikai szempontjaimat. Remélem, hogy ez alatt számíthatok az Önök támogatására.

Ezzel összefüggésben különleges jelentőséggel bír a „sebezhetőségi FLEX” eszköz. A Bizottság együttműködött a Világbankkal és az IMF-fel, hogy meghatározzák, melyek a válság miatt különösen sebezhetővé vált országok, és hogy a sebezhetőségi FLEX mechanizmuson keresztül gyors, célirányos segélyekkel egésszítsék ki a fenti két intézmény által nyújtott hiteltámogatást.

2009 és 2010 között 500 millió euró folyósítására kerül sor a támogatásért folyamodó AKCS-országok részére az elsődleges állami kiadások biztosítására, többek között a szociális ágazatokban. Szeretném biztosítani Önöket arról, hogy amennyiben a Bizottság nem meghatározott rendeltetésű tartalékokat használ, a költségvetési támogatás sebezhetőségi FLEX mechanizmuson keresztül történő előrehozása nem fog finanszírozási hiányt okozni.

Azok az országok is részesülni fognak a Bizottság áprilisi közleményében javasolt egyéb intézkedésekből, amelyek a sebezhetőségi FLEX keretében nem jogosultak támogatásra. Ilyenek például az eseti ország felülvizsgálatokat és a felgyorsított félidős értékeléseket követő forrásátcsoportosítások, a hagyományos FLEX keretében nyújtott támogatás, illetve – ahol az megvalósítható – az előrehozott támogatás.

Ami a költségvetési támogatás felhasználását illeti, meg vagyok győződve arról, hogy az eszköz eredendő rugalmassága eleve lehetővé teszi, hogy a kedvezményezett országok oly módon használhassák fel a forrásokat, amely megítélésük szerint leginkább alkalmas a gazdasági és szociális problémák kezelésére.

Ezen túlmenően, a 10. EFA felgyorsított félidős értékelése jó alkalom az új szükségletek felismerésére és annak felmérésére, hogy általános vagy ágazati költségvetési támogatáson keresztül lehet-e jobban kielégíteni ezeket.

A felgyorsított félidős értékelés arra is lehetőséget nyújt, hogy újra megvizsgálják az egyes AKCS-országok költségvetési támogatási profilját, és döntést hozzanak esetleges módosításokról, átcsoportosításokról, vagy pótlólagos források bevonásáról a tartalék terhére.

Ami a Bretton Woods-i intézmények reformját illeti, a mi szerepünk a reform előmozdításában természetesen korlátozott. A beleszólás és képviselői kérdésének megvitatására az IMF és a Világbank éves tanácskozásán kerül sor Isztambulban, amelyen Almunia biztossal együtt magam is részt veszek októberben. E tekintetben üdvözljük, hogy a szubszaharai Afrika részére egy harmadik helyet is létrehozta a Világbank Igazgatótanácsában, és érdeklődve várjuk, milyen további reformokról tesznek még javaslatot.

Az illegális tőkeáramlással kapcsolatban szeretném biztosítani Joly asszonyt arról, hogy már utasítottam a Bizottság szolgálatait, hogy keressenek lehetőségeket a fejlődő országok költségvetési és pénzügyi irányításának javítására az illegális tőkeáramlások visszaszorítása érdekében. A válság arra is rávilágított, hogy meg kell erősítenünk az ODA teljesítésével kapcsolatos mechanizmusokat.

A párizsi nyilatkozatban és az accrai cselekvési programban szereplő, a támogatások hatékonyságát célzó program ma még fontosabb, mint valaha. Ebben a nehéz gazdasági helyzetben még inkább felelősséggel tartozunk a világ szegényeinek azzal, hogy biztosítjuk a fejlesztési támogatások hatékony odaítélését.

Április 8-i közleményében a Bizottság is hangsúlyozta az innovatív finanszírozási mechanizmusok – az ODA-t kiegészítő és azzal kölcsönösen egymást erősítő eszközök – hasznos hozzájárulását. Sürgettük a tagállamokat, hogy mozgósítsanak minden rendelkezésre álló eszközt, hogy az ODA-t új, ODA-n kívüli források bevonásával optimalizálják, például olyan, már létező önkéntes szolidaritási formákra építve, mint az egészségügyi programokat finanszírozó légiutas-adó. E témában magas szintű megbeszélésekre kerül sor, többek között a franciák által szervezett, 2010-ben tartandó kiemelten fontos konferencián, amelyben a Bizottságnak már előzetesen is szerepe lesz.

Enrique Guerrero Salom, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, biztos úr! Éppen ma van egy éve annak, hogy tanúi voltunk a Lehman Brothers nevű pénzintézet összeomlásának. A szakértők állítása szerint akkor pénzügyi összeomlás szélén és egy újabb világválság küszöbén álltunk.

A pénzügyi válság elmélyült és kiterjedt a reálgazdaságra is, mi pedig átértünk egy olyan időszakot, amelyet negatívba forduló gazdasági növekedés és a munkahelyek csökkenő száma jellemez.

Most azonban a fejlett országok kezdenek kilábalni válságból. Ez történt például Franciaországban és Németországban, továbbá a Bizottság által ma előterjesztett gazdasági előrejelzés szerint az Európai Unió az év második felében kilábal a recesszióból.

A kevésbé fejlett országok azonban éppen a válság sűrűjében vannak, és még hosszú ideig benne is maradnak. Noha nem ők idézték elő a válságot, annak következményei jobban sújtják őket, mint bárki mást. Az őket

sújtó következmények közé tartozik a visszafogott növekedés, a gyorsabb ütemben növekvő munkanélküliség, a csökkenő külső hitelek, az emigránsok által hazaküldött kevesebb pénz, a fogyatkozó hivatalos fejlesztési segélyösszegek és persze az egyre több kereskedelmi korlátozás.

Átéltünk egy olyan időszakot, amikor csökkent a stabilitásunk, és egy rövid időre még a kényelmes helyzetünk is romlott, de őket az a veszély fenyegeti, hogy egy évtizedet veszítenek a szegénység ellen folytatott küzdelemből, és egy évtized egy egész generáció elvesztését jelenti.

Több szempontból is rengeteget tehetünk értük, és én elsősorban a protekcionizmussal való szembeszállásra szeretnék koncentrálni. A múlt héten nyújtotta be a Bizottság negyedik jelentését a kereskedelemkorlátozó intézkedésekről. Ebben az áll, hogy számos ország vezet be új korlátozásokat, ami a fejlődő országokra nézve katasztrofális következménnyel jár.

Ráadásul sok fejlődő ország nem tud eleget tenni a hivatalos fejlesztési támogatással kapcsolatos kötelezettségvállalásának éppen most, amikor mindennél nagyobb szükség lenne új forrásokra ahhoz, hogy szembeszálljunk a válság súlyosságával.

Ezért azt javaslom, hogy koordináljuk jobban ezt a fejlesztési támogatást az adományozó országok, pénzintézetek és partnerek közötti szélesebb körű megállapodás révén, és hatékonyabban, átláthatóbban kezeljük, hogy ne generáljon költségeket, és ne legyen bürokratikus teher.

Nyomatékosan indítványozom, hogy a Bizottság és a biztos úr hajtsa végre azt a tervet, amelyet élénk terjesztett, és meg vagyok győződve arról, hogy ezzel Almunia biztos is egyetért majd.

Louis Michel, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, De Gucht úr, Joly asszony! Természetesen nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy az ilyen jellegű viták során elkerülhetetlenül végig kell hallgatni egy sor olyan beszédet, amely mind ugyanarról szól. Ez azonban nem zavar engem. Hiszek abban, hogy fontos újra és újra elismételni ezt az erőteljes, közös meggyőződésünket, hogy az Európai Parlamentnek teljesítendő kötelessége van, sőt mi több, ezt a Bizottsággal együtt kell végrehajtania. Ez pedig azért van így, mert annak ellenére, hogy azt állították, a fejlődő országok alig fogják megérezni a pénzügyi válságot, ma már minden szakértő egyetért abban, hogy éppen ellenkezőleg, a mostani válság katasztrofális következményekkel fog járni a legtöbb fejlődő országra nézve.

A szegény országok valamennyi szociális ágazata jelentősen eső növekedés mellett meredeken emelkedő szociális szükségletekkel, elsősorban szolgáltatási szükségletekkel fogja szembetalálni magát. Ebből a szempontból egyébként nagyon méltányoltam, amikor a biztos úr rámutatott annak fontosságára, hogy ezekre a szükségletekre sokkal rugalmasabban kell reagálni, és szerintem Ön is tudja, hogy ahol csak lehetséges volt – nyilván ez megfelelő nyomon követés függvénye –, mindig is nagy támogatója voltam az állami támogatásnak és a közvetlen támogatásnak – akár közvetlen, akár ágazati támogatásról van is szó –, tehát általában véve a költségvetési támogatásnak. Úgy vélem, hogy az előirányzati hatáson túlmenően, működik egy sokkal jelentősebb, respektussal összefüggő hatás is, ami hatalmat ad a tagállamok kezébe.

Ennek ellenére azt látom, hogy a G20-ak nem foglalkoztak a nemzetközi pénzintézetek – itt a Nemzetközi Valutaalapra és a Világbankra gondolok – olyan célú reformjával, hogy a szegény déli országok érdekei nagyobb súllyal essenek a latba.

Ahogy Joly asszony is elmondta, a legújabb hitelek 80%-át európai országok kapták, és az új hiteleknek csak 1,6%-át ítélték oda például az afrikai országoknak. A G20-ak csomagjában a fejlődő országoknak szentelt források egyrészt nem lesznek elegendők – ezzel is tisztában vagyunk –, másrészt nem koncentrálnak majd kellőképpen a leggyengébb országokra. De még ennél is rosszabb, hogy ezek a források nem érkeznek majd idejében.

A legnagyobb kihívást jelentő feladat, mint bizonyára Ön is tisztában van vele, biztos úr, a tagállamok rákényszerítése a 2005-ben vállalt kötelezettségeik teljesítésére. Semmi nem igazolja az állami fejlesztési támogatás csökkentését. Azonban, amint már említettem, több európai ország drasztikus csökkentéseket jelentett be. Gondolok itt Írországra (-10%), Olaszországra (-50%) és Lettországra (-100%). Világos, hogy ez a hozzáállás teljességgel elfogadhatatlan. Sőt, felelőtlen.

Egy sor kérdésben szeretném hallani az Ön véleményét. Hallottam az Ön pozitív reakcióját a Világbank javaslatáról a sebezhetőségi alap létrehozásáról. Ön kinyilvánította, hogy az adóparadicsomok elleni küzdelem mellett áll. A déli országok évente 1000 milliárd dollárt veszítenek az illegálisan északra utalt pénzek miatt, amelyből 350 milliárd dollárt adóparadicsomokon keresztül juttatnak át.

Már szót ejtettünk a nemzetközi irányítás kérdéséről.

Egy másik kérdés, amely véleményem szerint kiemelt figyelmet érdemel, természetesen a kereskedelmi vonatkozású segítségnyújtás. Lelkes támogatója vagyok – tudom, sokakkal ellentétben – a gazdasági partnerségi megállapodásoknak, feltéve persze, hogy figyelembe vesszük a konkrét körülményeket, átmeneti időszakokat alkalmaznak, és mindenekfelett feltéve, hogy a tagállamok valóban teljesítik a kötelezettségvállalást, hogy minden évben rendelkezésre bocsátják azt a hírhedt 1 milliárd eurót a kereskedelem támogatására. Ahogy már mások is rámutattak, ez számomra nyilvánvalóan fontos.

Itt és most el kell ítélnünk bizonyos tagállamok kettős üzenetét. Ők azok, akik ömlengve beszélnek a fejlődő országokról és hatalmas ígéreteket tesznek, miközben cinikus módon csökkentik az állami fejlesztési segélyt.

Gabriele Zimmer, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! A Fejlesztési Bizottság nevében Joly asszony által előterjesztett kérdés egy másikat vet fel: azt, hogy mi, akik meghatározzuk a fejlesztési politika irányvonalait, mit szeretnénk valójában elérni ezzel a vitával.

A legutóbbi G8 és G20 csúcstalálkozók ígéretei végső soron csak ígérek maradtak. Azoknak az ígéreknek a számát gyarapítják, amelyeket időről időre előhúznak ugyan, de soha nem váltják be megfelelő, kézzelfogható segítségre. Ezért nem igazán értem, hogy miért nem Pittsburgh előtt vitatjuk meg a Parlament állásfoglalását, amivel kellő politikai nyomást tudnánk gyakorolni. A biztos úr pontos elemzése és Michel úr észrevételei alapján világosnak tűnik számomra, hogy tudjuk, mivel van dolgunk. Mégsem vagyunk abban a helyzetben, hogy politikai nyomást gyakoroljunk a tagállamokra, és kényszerítsük őket, hogy lépjenek már túl ezen „a jótékonyág otthon kezdődik” politikán. Szerintem az a legnagyobb veszély, ha Pittsburghtól várjuk a megoldást. Ha nem sikerül nyomást gyakorolnunk és világossá tennünk, hogy új intézményekre van szükségünk, konkrétan azért, hogy támogassuk a világ legszegényebb országait, akkor Pittsburgh után is itt fogunk ülni azt taglalva, hogy végső soron semmi nem változott.

És ez egyben a kérésem is Önhöz, biztos úr. Megkérem Önt, itt és most a Parlament előtt, hogy beszéljen még egyszer a konkrét eredményekről, mondja el nekünk, hogy mely tagállamoktól mekkora támogatást lehet követelni, és hogy mennyiben sikerült itt valódi előrehaladást elérnünk.

Gyors és eredményes tettekre van most szükség, mert a szemünk láttára halnak meg emberek olyan körülmények folytán, amelyek előidézésében nekünk is részünk volt. Mindenkit felszólítok arra, hogy cselekedjünk együtt!

Corina Crețu (S&D). - Elnök úr! A gyorssegélyalap hozzájárulásai, mint tudja, a legszegényebb országokban tapasztalható emberi jogi válság megfékezésére szánt összeg 4,8 milliárd eurós csökkenését mutatták. Ez az eddig mért legnagyobb szakadék a szükséges források és az adományozó kormányoktól beszedett források között, és a számadatokat látván kénytelen voltam azokra a hatalmas összegekre gondolni, amelyeket a bankok megsejlesztésére fordítottak.

Minden kormány maga felelős azért, hogy saját nemzete problémáit megoldja, ugyanakkor azonban méltánytalan és tisztességtelen semmibe venni azt a tényt, hogy a fejlődő országokat sújtja leginkább a gazdasági válság, pedig ők kevésbé felelősek érte.

A körülöttünk lévő világ megtanít bennünket arra, hogy ne várjunk túl sokat attól, ha emberségre szólítunk fel, különösen recesszió idején. Ezért szeretném felhívni a figyelmüket a fejlődő országok mellőzésével és a szegénység növekedésének felgyorsulásával járó kockázatra, valamint a bumeráng-hatás kialakulásának kockázatára, ami megnövekedett belső feszültségben, véres konfliktusokban, emberi tragédiákban és masszív migrációban ölt testet, mégis újra és újra vitatják a fejlett államok. E körülményekre való tekintettel úgy vélem, felelősségeink felvállalásához összehangolt erőfeszítésre van szükség. Ehhez szükséges a nemzetközi segélyek és a hatékonyabb fejlesztési támogatás előmozdítása.

Néhány kedvezményezett esetében pedig szerintem csökkenteni kellene a humanitárius segélyektől való függőséget. Tekintettel a korábbi biztos, Michel úr által nemrég a Világbank és az IMF megnövekedett szerepvállalásának szükségességéről mondottakra, szeretném megkérdezni a biztos urat, hogy szándékában áll-e javaslatot kialakítani erről az isztambuli csúcstalálkozóra.

Nem szeretném befejezni felszólalásomat anélkül, hogy ne fejezzem ki elismerésemet biztosi megbízatásának kezdetével kapcsolatban. Gondolok itt az USA-Dél-Afrika csúcstalálkozóra, az Ön hétvégére tervezett zimbabwei látogatására, valamint az elmúlt napokban nyújtott gyorssegélyre a nyugat-afrikai áradások 100 000 áldozatának. Egyszersmind szeretnék rámutatni arra, hogy nem csak Burkina Faso szembesül természeti katasztrófákkal; Nigernek is nemzetközi támogatásra van szüksége. Nemcsak áradások veszélyeztetik az

emberi életeket, de a szárazság alattomos, állandó fenyegetése is. Azt is nagyra értékelem, hogy Ön 53 millió eurót juttatott múlt héten a szárazságtól sújtott szubszaharai afrikai országok részére. Ezek a bátorító jelzések remélhetőleg befolyásolni fogják a G20-ak pittsburghi csúcstalálkozóját és a koppenhágai konferenciát, hiszen ezek a tárgyalások döntő fontosságúak manapság, amikor nagy az esélye annak, hogy a millenniumi fejlesztési célok elérése kudarcba fullad.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Biztos úr! Én is hangot szeretnék adni csalódottságomnak azzal kapcsolatban, hogy a G20-ak nyilván nem gondolták komolyan ígéreteiket a legszegényebb országok gazdasági válság alatt történő megsegítéséről. A helyzet az, hogy az eddig nyújtott IMF-támogatás minimális volt. Én is a döntéshozatali folyamat reformjára szeretnék felszólítani; annak érdekében, hogy a legszegényebb országoknak több beleszólásuk legyen a döntéshozásba, főként a Bretton Woods-i rendszer keretein belül. Ugyanakkor azonban szeretném megkérdezni Öntől, biztos úr, hogy fenntartható volt-e idáig az AKCS-országokban az egészségügyi és oktatási támogatásoknak legalább a válság előtti szintje? Elsősorban azért kérdezem, mert számos ország, köztük európaiak is, drasztikusan csökkentették a pénzügyi támogatásokat. Ezzel együtt is, biztos úr, sok sikert kívánok Önnek új tisztségében.

Anna Záborská (PPE). - (SK) Biztos úr! A most tárgyalt kérdés rendkívül fontos és aktuális, hiszen e pillanatban az EU-nak nem csak tisztában kell lennie a fejlesztési politikával, de világosan és érthetően el is kell tudnunk magyarázni azt az embereknek. A fejlesztési támogatás szintje az eddigieknél jobban befolyásolhatja az illegális bevándorlást, a közrendet, a járványokat és – amint az IMF rámutatott – a fejlődő országok magánszektorbeli adósságának növekedését.

Szeretném hangsúlyozni, hogy mind a források adományozói, mind a kedvezményezettek részéről rendszeres pénzügyi ellenőrzésre van szükség. Saját országainkban, ahol élünk, azt halljuk, hogy kritizálják az EU fejlesztési politikáját. Az Európai Parlamenten belül kialakult konszenzus, amelyről Michel úr beszélt, nem mindig olyan nyilvánvaló az EU országokban. Csak a fejlesztési támogatások eredményességével és átláthatóságával tudjuk meggyőzni az embereket azok jogosultságáról és arról, hogy korlátozzuk a csökkentéseket.

Sari Essayah (PPE). - (FI) Elnök úr! Ebben a szakaszban rendkívül fontos, hogy Európa morális iránymutatást nyújtson, és hogy a tagállamok teljesítsék vállalt kötelezettségeiket és a millenniumi fejlesztési célokat. Természetesen a mostani gazdasági visszaesés miatt viszonylagos szegénység sújt bennünket is, azt azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy a fejlődő országokat valódi szegénység sújtja; emberek halnak meg éhségtől, betegségtől. Mégis 10-nél több EU-tagállam jelentette ki, hogy szándékában áll fejlesztési együttműködési hozzájárulásának csökkentése, illetve a hozzájárulások növekedési ütemének mérséklése. Nyilván arról sem szabad megfeledkezni, hogy bár a befizetett összegek emelése is fontos, legalább olyan fontos ezek eredményes felhasználásának biztosítása. Számos eszköz áll rendelkezésre a támogatások ilyen összehangolására. Ezek közé tartozik a hivatalos fejlesztési támogatás számítógépes programja, amelyet nagy sikerrel próbáltak ki Mozambikban. Remélem, hogy időt és energiát fognak áldozni főként az ilyen típusú koordináció megvalósítására. Ezzel könnyedén érhetünk el több sikert olyankor, amikor – mint most is – apadnak a rendelkezésre álló segélyek.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Igen, a válság a legszegényebb országokat sújtja leginkább, és ezzel kapcsolatban valójában nem tudunk sokat tenni. Csak arról beszélhetünk, hogy milyen megoldással tudnánk visszaállítani őket a pályájukra, ami náluk természetesen tovább fog tartani, mint a fejlett világban, hiszen ezekben az országokban sokkal kezdetlegesebb szinten állnak az új gazdasági növekedést beindító mechanizmusok.

Az egyik megjegyzés, amelyet több képviselőtől is hallottunk ma, arra vonatkozott, hogy számos tagállam visszalép a hivatalos fejlesztési támogatás (ODA) terén vállalt kötelezettségeitől. Az EU tagállamai 2005-ben állapodtak meg a minimális egyéni segélycélokban, ami 0,51%-ot jelent az EU-15 és 0,17%-ot az EU-12 esetében, az új tagállamoknak pedig 2010-re 0,7%-ot, 2015-re 0,33%-ot kell elérniük.

Azok az országok, amelyek a megígért célokat is meghaladó segélyszinteket értek el, ígéretet tettek azok fenntartására. E megerősítések, valamint egyes tagállamok által magasabb segélyösszegekkel kapcsolatban tett ígérek azt jelzik, hogy az EU együttesen elvileg 0,56%-os ODA-t tud elérni 2010-re.

Úgy gondolom, a válság nem lehet ürügy arra, hogy az adományozók felhígítsák támogatási ígéreteiket, és ragaszkodni fogok ahhoz, hogy mind az EU tagállamok, mind a többi adományozó fenntartsa az ígért segélyszintek teljesítésére tett kötelezettségvállalását.

2008-ban az EU által biztosított ODA mintegy 4 milliárd euróval emelkedett, ezzel elérve a 0,40%-os ODA-szintet, és az előrejelzések szerint a kollektív EU-s ODA-szintek további növekedése várható.

A tagállamoktól beérkező információk alapján 2009-re és 2010-re az együttes EU-s ODA 53,4, illetve 58,7 milliárd dolláros növekedését várjuk, amelyek 0,44%, illetve 0,45%-ot tesznek ki.

Ez egyben azt jelenti, hogy ha a tagállamok nem tesznek további lépéseket egyéni segélycéljaik elérésére, a 2010-re kitűzött kollektív célokat nem fogjuk tudni elérni. A folyamatosan növekvő EU-s ODA előrejelzés azon tagállamokra támaszkodik, amelyek megpróbálják betartani kötelezettségeiket. Ugyanakkor minden tagállam részéről erőfeszítésekre van szükség, és ehhez továbbra is ragaszkodni fogok minden illetékes tagállam esetén. Ez az ő felelőségük. Ezt saját maguk vállalták, és a válság nem lehet ürügy arra, hogy vállálásukat felhígítsák. Sőt, ellenkezőleg.

Számos tagállam ragaszkodott a nemzetközi pénzüzetek megreformálásához is. Ez olyan cél, amelyet magam is tökéletesen osztok. A G20-ak meghatározták a Bretton Woods-i intézmények irányítást érintő reformjának pontos menetrendjét, és felszólították az intézményeket, hogy sürgősen valósítsák meg saját, még a londoni csúcstól kialakított reformterveiket. Néhányuk megvalósítása már áprilusra várható, és bízom abban, hogy a fennmaradó kérdésekre is megoldást lehet találni.

Tekintettel arra, hogy az IMF-reform ügyét a G20-ak felgyorsították, a Bizottság hangsúlyozza a továbblépés fontosságát a Világbank reformjának második fázisába, hogy a megvalósítás 2010 tavaszára befejeződhessen.

A G20-ak történelmében a 2009. április 2-i londoni csúcstalálkozó olyan eseményként marad fenn, ahol a fejlesztési kérdéseket a fejlődő országok képviselőinek jelenlétében, saját jogukon kezelték. A következő G20 találkozóra készülve, az utánkövetéssel megbízott intézmény intenzív tevékenységet fejtett ki az utóbbi hónapokban.

Augusztusban az IMF Igazgatótanácsa egy általános, 250 milliárd dollárt kitevő különleges lehívási jog allokációt hagyott jóvá, amelyből 18 milliárd dollárt az alacsony jövedelmű országoknak ítélték oda, és Pittsburghben az IMF-et beszámoltatják az alacsony jövedelmű országok érdekében hozott egyéb intézkedésekről is. Úgy gondolom tehát, hogy kedvezően alakulnak a dolgok.

Elődöm, Louis Michel is ragaszkodott a rugalmassághoz, mondván, hogy a költségvetési támogatási mechanizmus a legrugalmasabb, ami rendelkezésünkre áll, s ez nyilvánvalóan igaz is; ugyanakkor azonban ez azt is jelenti, hogy kell, hogy legyen partnerünk a fejlődő országoknál is. Tudnunk kell politikai dialógust folytatni velük, nyomon követni a mechanizmusokat, s ennek előfeltétele egy minimális együttműködés az ő részükről; nos, amennyiben ez rendelkezésre áll, akkor én is úgy vélem, hogy a költségvetési támogatás – különösen az ágazati – egy nagyon is alkalmas eljárás.

Nem egészen értem, hogy miért nem a G20-ak találkozója előtt szavazunk erre a Fejlesztési Bizottság által előterjesztett állásfoglalásra, amely a pittsburghi G20-ak találkozására hivatkozik. Ezt egyszerűen fel sem foghatom. Biztosan lesz valamiféle technikai magyarázat erre, de azt gondolom, rossz benyomást fog kelteni frissen megválasztott Parlamentünkről, hogy egy ilyen állásfoglalást csak a G20-ak pittsburghi találkozója után vitatunk meg, amely ha jól emlékszem, szeptember 22–24. között lesz, azaz megelőzi legközelebbi októberi, strasbourgi ülésünket.

Ez nem rajtam múlik, ugyanakkor meg kell mondanom, hogy azon képviselőkkel együtt, akik ezen munkálkodtak, én is kifejezetten helytelenítem, hogy nem tudtunk szavazni erről az állásfoglalásról mostani plenáris ülésünkön.

Elnök. – Csak hadd említsem meg, hogy az Elnökök Értekezlete döntött úgy, hogy az októberi első plenáris ülésen szavazzunk, mivel azon a plenáris ülésen lesz a vita a G20-ak találkozásáról is. Ez a magyarázatom az Önök kérdéseire.

A vitát lezárom. A szavazásra az első októberi plenáris ülésen kerül sor.

24. Képviselői mentelmi jog: lásd a jegyzőkönyvet

25. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

26. Az ülés berekesztése

(Az ülést 22.55-kor berekesztik)